

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН ЧЕРНАТА КРЕПОСТ

Част 7 от „Черити“

Превод от немски: Боряна Каменова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Съществото приличаше на висока над два метра изправена мравка. Не беше обаче мравка. Приличаше дотолкова, доколкото един извънземен прилича на човек или на представител на произволен клас примати. Тялото му бе разчленено в средата, с външен скелет от твърд като стомана хитин, плосък триъгълен череп с малка уста, каквато имат насекомите. Челюстите му бяха дълги колкото пръст. Имаше шест крайника. Те обаче бяха по-слаби от краката на земна мравка. Двете горни двойки крайници завършваха със силни, но и твърде ловки длани с по четири пръста, които можеха да разкъсват защитните плочи със същото неуморно старание, с което извършваха сложни хирургически операции. В искрящите в рубиненочервено фасетни очи с големината на детски юмрук тлееше обезпокоителна интелигентност.

Съществото имаше име, но то бе без абсолютно никакво значение, а и за хората бе невъзможно да го произнесат. Беше го получило, за да се отличава от своите събратя при контакти с коренните обитатели на този свят. Слабите, лесно раними създания, които населяваха тази планета, държаха на такива излишни неща като имена, индивидуалност и навици. В момента, в който напуснеше този свят, съществото щеше да изостави името си и да го забрави.

То знаеше, че това скоро ще се случи. Признаците бяха достатъчно явни. Онова, което ги изненада, бе скоростта, с която протичаха събитията. Никога досега скокът не се бе извършвал толкова рано и толкова бързо. За момент се замисли дали ще успеят да евакуират всички окупационни войски от този свят, но не прахоса твърде много енергия в разсъждения. Подобни мисли бяха безполезни и затова неефективни. Големият трансмитер на Северния полюс в продължение на повече от един планетен ден бе превключен от приемане на предаване. Непрекъснат поток от работници, воини и материали напуснаха този свят, за да преминат към изпълнението на други задачи на други планети. Съоръжението щеше да работи до последния момент, но времето вероятно нямаше да стигне. Не би било

достатъчно дори за да спаси достатъчно голям процент от окупационните войски.

Инспекторът усети леко съжаление при мисълта за предстоящото унищожение на този свят. То обаче бе единствено поради невероятното разхищение на материали и воини, а не поради безсмислената смърт на милиардите същества, населяващи тази планета.

Върху пулта пред инспектора замига жълта лампа. Долната му дясна ръка докосна някакъв бутон и в напълно неразбираемата за човешкото око бъркотия от уреди и инструменти върху един монитор започнаха да проблясват букви от кодираното писмо на мороните. Инспекторът проследи компютърната оценка на последните събития с онова стопроцентово внимание, с което изпълняваше всяка възложена му работа, и коригира предвиждането си за оставащото време на живот на тази планета, като отново го намали. Ако бе в състояние, щеше да изпита изненада или ужас. Това, което се случваше в този свят, бе ново не само за него, но и за целия му народ. Чувал бе за скокове, които се извършват само за няколко години, но никога за такива, извършващи се в рамките на седмици. Вероятно дори дни. Скоростта на разпространение на заразата се увеличаваше непрекъснато.

Докосна втори бутон и резултатите от компютърната му оценка бяха предадени към главния компютър в Черната крепост на Северния полюс.

Измина известно време, без инспекторът изобщо да го регистрира. Макар да бе от плът, кости и кръв и да имаше мислец мозък, имаше съзнание, за което човешките понятия бяха напълно чужди и неразбираеми. Едва ли представляваше нещо повече от машина — жив чип в гигантска жива компютърна система, обхващаща половината от галактиката. В своята цялост тя бе стотици пъти по-могъща, отколкото предполагаше сумата от отделните ѝ части.

След известно време жълтата светлина на пулта пак замига. Докосна някакъв бутон и отпред отново просветна монитор. Този път по него не пробягваха комбинации от букви и цифри, а се появи преплетеният символ на Черната крепост.

Инспекторът сведе поглед. Не от страхопочитание или респект, защото и двете чувства не му бяха присъщи. В езика на неговия народ дори не съществуваха понятия. Той просто последва инстинктивен рефлекс, вкоренен от най-древни времена в наследствената

информация на събратята му. Никой не биваше да вижда Господарите на Черната крепост. Видът им бе смъртоносен за неговия народ.

— Господарю? — произнесе той.

Отговорът, идващ от говорителя, прозвуча студено и безжизнено като гласът на машина, какъвто всъщност бе. Гласът на Господарите бе също толкова смъртоносен, както и видът им. Липсваха каквито и да било поздрави и обичайните любезности. Подобни неща бяха губене на време, а такова понятие също не съществуваше в езика на мороните.

— Провери още веднъж резултатите от последното изчисление.

Сега вече инспекторът леко се учуди. Откакто работеше в този информационен център, подобно нещо не се бе случвало. Не беше и необходимо. Компютрите не правят грешки. Те събират данни, оценяват ги и резултатите са правилни. Винаги. Все пак се подчини, без да се колебае. Обвитите му в хитин пръсти пробягаха с ловкостта на пианист едновременно по четири клавиатури. И този път резултатът се появи след мигове на един от мониторите отпред, но през това време бяха обработени стотици бази данни, трилиони данни бяха прочетени и сравнени, милиарди възможности бяха оценени, бяха посочени възможните източници на грешки и елиминирани чрез екстраполационни методи, по-древни от тази планета и доказали себе си милиарди пъти. Резултатът съвпадна с предишния до седмия знак след десетичната запетая. Инспекторът не изпита нито почуда, нито задоволство. Не бе очаквал друго.

Но — дали не бъркаше? — за момент му се стори, че долови нещо като безпокойство в компютърния глас, който долетя до него от Черната крепост на Северния полюс.

— Програмата за евакуация току-що бе променена. Останалото време е по-кратко, отколкото предполагаме досега. Спира се евакуацията на работници втори и трети клас, както и на царици, които не са достигнали полова зрелост. Абсолютен приоритет има евакуацията на воители с леко и средно тежко въоръжение. Ти самият ще предадеш командването на твоя район на заместника ти и заедно с твоите воители ще извършиш нападение над мутиралото гнездо на северния континент.

Двете леви ръце на инспектора вече бяха започнали да пробягват по клавиатурата, за да изпълнят заповедите на Господаря и да променят програмата за евакуация, но внезапно застинаха.

Инспекторът направи нещо, което допреди секунди не би могъл да си представи, че ще стори... и което изненада най-много него самия: Възрази на заповедта, която чу от говорителя.

— Нападение над гнездото? — повтори той невярващо. — Това е невъзможно! Опасността би...

— Опасността ни е известна — прекъсна го компютърният глас. — Взели сме предвид възможността за тотална загуба на твоя отряд. От най-голямо значение е да пленим мутиралата царица на това гнездо. Трябва ни невредима.

Инспекторът повече не възрази. Но внезапно почувства нещо, което преди него вероятно нито един представител на неговия народ не бе усещал. Новото чувство го обърка напълно, защото не можа да го определи. То доведе до реакции в тялото и съзнанието му, които бяха напълно чужди и неразбираеми за него.

И все пак това бе чувство, на което в крайна сметка почиваше всяка власт в тази могъща звездна империя: страх.

1.

Последните няколко часа бяха истински ад. Отдавна бе престанала да брои колко пъти са ги атакували, колко пъти са отговорили на огъня или пък са се спасявали. Беше истински ад и вероятно щеше да продължи така до безкрай — час след час, ден след ден, година след година. Завинаги. Нямаше вече сред тях човек, който да не е ранен. Самата Черити бе улучена два-три пъти. Последният изстрел бе натоварил телесния щит на костюма ѝ до последна степен. Все още усещаше горещината, експлодирала като пламък в дясното ѝ рамо, която я хвърли на земята. При това, въпреки всичко, имаха невероятен късмет. Ако мороните, които населяваха тази станция, не бяха така неописуемо неспособни да улучат вратата на халето на пет метра пред тях, досега всички да бяха мъртви.

Ето пак.

Не трябваше да пропуска тази мисъл докрай в съзнанието си. Усети как трудно потисканата истерия, срещу която се бореше от два часа насам, отново застрашително я обзе. Ръцете ѝ започнаха да треперят. За момент шантавата мисъл, че се намират в ада, се превърна в пълна убеденост.

Този път не силата на собствената ѝ воля, а докосването на нечия ръка по рамото я върна към действителността и възстанови нейното самообладание. Или поне силата да имитира нещо като самообладание.

Вдигна глава и втренчи поглед в две очи, в които тлееха същият страх и същата искра на лудостта, срещу които самата тя се бореше. Това я изненада, макар всъщност да бе нормално — в крайна сметка и Скудър бе просто човек. Дори от професионален герой не можеше да се очаква да застане срещу собствения си труп и после да продължи да действа, сякаш нищо не се е случило.

— Да? — обади се тя след известно закъснение.

— Мисля, че се отървахме от тях — отвърна Скудър. — Поне за момента.

Дори не почувства облекчение. На всички бе ясно, че разполагат най-много с един миг, колкото да си поемат дъх. И той вероятно ще бъде по-кратък, отколкото си представяха. Мороните сигурно по някакъв начин бяха преодолели физичния закон, според който в дадено помещение се побираше толкова, колкото позволяваха размерите му. Ако си спомняше добре, тази станция имаше диаметър сто и петдесет метра. Как, за Бога, мороните бяха успели да съберат тук поне половин милион от техните воини мравки?

Скудър напразно чакаше реакция от нейна страна. Свлече се на пода до нея, опря глава в металната стена и с въздишка на изтощение затвори очи. Изглеждаше уморен. Уморен и толкова разстроен и уплашен, както никога досега не го бе виждала. Естествено много добре знаеше колко наивна е тази мисъл. До този момент обаче си бе внушавала, че Скудър дори не знае какво означава думата „страх“. Е, сега бе узнал. Той и те всички. Чувството бе ужас, какъвто дори не знаеха, че може да съществува.

Черити откъсна поглед от бледото, облято в пот лице на Скудър и огледа последователно останалите. Стоун клечеше с прибрани към гърдите колене в единия ъгъл на малкото помещение, втренчил широко отворени очи в празното пространство. Представляваше толкова жалка гледка, че Черити не бе в състояние да изпита дори презрение. Чудеше се как е могла преди да изпитва страх от този човек. После осъзна колко несправедлива е тази мисъл. Вероятно самата не изглеждаше по-добре от Стоун, Скудър и Гурк. За Бога, всички те бяха преживели собствената си смърт. Какво можеше да се очаква?

Чу някакъв шум и скочи стреснато. После се успокои, че това е само Гурк. Бе се свлякъл на пода, скрил в длани сбръчканото си лице. Очите му бяха празни и втренчени като тези на Стоун и нейните собствени, но Черити не можеше да се отърве от чувството, че причината за ужаса му бе по-друга. През последните два часа Гурк не бе казал нито дума. За хората, които познаваха джуджето дори бегло отпреди, знаеха какво означава това. Веднъж Скудър заяви на шега, че най-сигурният начин да се прогонят мороните от Земята е да се изпратят при тях Абн Ел Гурк Бен Амар Ибн Лот Фудел Четвърти и две-три хиляди от събратята му. За няколко дни гномите ще ги уморят с приказки.

Но това бе отдавна. Много от нещата, които мислеха за Гурк, се оказаха погрешни. Извънземният с прекалено голяма глава и лице на сбръчкан стар човек бе всичко друго, но не и клоунът, на какъвто обичаше да се преструва.

Разказал бе на Черити доста неща за себе си и своя народ. Но не всичко. Далеч не всичко.

— Не мислиш ли, че ни дължиш някои обяснения, Гурк? — попита тя.

В първия момент Гурк изобщо не реагира на думите ѝ. Бе втренчил празен поглед встрани от нея. Все пак в един миг вдигна глава, изпъна рамене и се опита да направи някоя от обичайните си гримаси.

— Нямам представа защо.

— Какво стана с трансмитера? — попита Черити. — Какво, за Бога, направи Лестър?

— Ще го попитам, щом го срещна — промърмори Гурк. После ядосано продължи: — Откъде да зная?

— Не беше особено изненадан — отвърна Черити.

Гурк отново изкриви лице. И в неговите очи се бе загнездил страх. Черити обаче отново усети, че причината за неговия страх бе друга.

— Моля те, Гурк — продължи тя уморено. — Престани. Нямам сили да играя на криеница с теб. Знаеш повече за трансмитера, отколкото признаваш.

Естествено предполагаше, че Гурк ще отрече. Той обаче изненадващо я погледна и се засмя горчиво.

— Може би имаш право. Но вярваш или не — онова, което се случи преди малко, изненада и мен също като вас. Просто имам теория, това е всичко.

— И каква е тя?

— Добра или лоша като всяко друго обяснение, което си изсмучеш от пръстите — отвърна Гурк. — Нали знаеш как функционират трансмитерите?

— Естествено — поклати глава Черити.

Гурк се засмя уморено.

— И аз познавам принципа, по който функционира, но самата техника е пълна загадка за мен.

— Не ти искам конструктивен чертеж — прекъсна го насмешливо Черити.

— По принцип тези неща функционират като радио- или телевизионни предаватели — започна да обяснява Гурк. — Само че са малко по-сложни.

Черити го погледна със съмнение.

— Радиопредавателят изпраща звуци.

— Грешка — поправи я Гурк. — Информация, малката. Трансмитерите не правят нищо повече. Вашите предаватели разлагат това, което им се подава, в преносима информация. В приемника тя отново се преобразува. По същия начин функционира трансмитерът. Изследва всеки отделен атом на дадено тяло, кодира информацията и я изпраща към приемника. Там тялото се създава отново по образеца, за който е изпратена информация.

Черити не бе сигурна, че разбира думите му.

— Искаш да кажеш, че в действителност не пренася материя?

Гурк поклати глава.

— Не е възможно. Тези неща всъщност не са предаватели за материя. Те я унищожават и създават отново.

Гурк се ухили, забелязвайки изумлението, изписало се върху лицето на Черити.

— Да, да, по принцип е така. Умиращ, щом влезеш в трансмитера. Повечето вярват, че разлага онова, което изпратиш в него, на съставните му части и после някак си отново го сглобява. Но това са глупости. Унищожават и създават отново. Не ме питай обаче как функционира. Не зная.

Черити продължи да го гледа объркано, но после осъзна къде е грешката в тази теория.

— Не може да е вярно — заяви тя.

— Така ли? — отвърна подигравателно Гурк. — И защо не?

— Това сигурно е възможно за камък или книга, или дори за растение. Но аз и ти, Гурк, не се състоим само от материя — тя почука с пръст по слепоочието си. — Има още нещо.

— И твоите спомени представляват само материя — отвърна Гурк. — Химия. Твърде сложна, признавам, но все пак само химия.

— А останалото? — осведоми се Черити. — Съзнанието? Душата?

Гурк замълча за момент.

— Тъкмо в това е проблемът. Точно върху този въпрос размишлявам, откакто зная как функционират онези неща. Вероятно и тях предават по някакъв начин.

— Как ли не! — обади се подигравателно Черити.

Гурк остана сериозен.

— По някакъв начин функционира. Иначе нямаше да сме тук. И то дори в по два или три екземпляра.

Черити си припомни ужасния момент на появата на нейната двойничка, което наблюдава със собствените си очи. Много добре ѝ бе известно, че Гурк и тя самата само можеха да гадаят. И все пак бяха на прав път. Теорията на Гурк за начина на функциониране на трансмитера бе единственото смислено обяснение. Каквото и да бе сторил Лестър, той бе накарал по някакъв начин трансмитера да не изтрива приетата информация, а постоянно да я преработва и по този начин да създава все нови и нови идентични копия на тялото, което се намираще от другата страна на приемателя.

Но това бяха само копия, нищо повече. Бе видяла себе си да излиза, олюлявайки се от трансмитера — безжизнена обвивка, на която липсваше каквато и да било искрица живот. Наблюдавала бе същото да се случва и с Гурк, Скудър и Стоун, докато създадените копия все още съществуваха. Очевидно онова, което представлява разликата между жива и нежива материя, не можеше да се копира. В тази мисъл имаше нещо успокояващо.

Зад гърба ѝ се чуха стъпки. Извърна се и видя Френч, който се промъкна наведен през вратата. Облечен бе в мравешкия си костюм. Бе доста страховит на вид, макар всъщност бе смешен. Черното му облекло подозрително приличаше на видоизменен водолазен костюм. На двете му бедра бяха закрепени маркучи от същия материал. Те висяха свободно от двете страни на тялото, завършвайки с по една закачена ръкавица. Вместо водолазна маска на главата си имаше нещо, което изглеждаше като напълно неуспешен опит да се имитира черепа на мравка морон. Опитал се бе очевидно да наподоби външния вид на воин морон. Не приличаше дори на лоша имитация.

Това обаче не променяше факта, че мравките се хващаха на номера.

През последните два часа самото присъствие на Френч на няколко пъти спаси живота на всички. Каквато и да бе причината, очевидно мороните го възприемаха като един от тях. На няколко пъти тази заблуда бе осигурила на Черити и останалите минималното предимство, от което се нуждаеха, за да открият първи огън или да побегнат. Черити просто не разбираше каква е истинската причина. Костюмът на Френч бе тъмен, вместо шест имаше четири крайника и гарвановочерен череп с две плексигласови кръгчета вместо фасетни очи.

Френч застана между нея и Гурк, приклепна и свали невероятния шлем. Лицето, което се показва отдолу, бе не по-малко невероятно. Съвсем очевидно Френч бе човек, но преди петдесет или шестдесет години би имал най-добри шансове да получи веднага главната роля в някой филм на ужасите, без да му е необходим никакъв грим.

Лицето му бе с цвета на труп, престоял осем дни във вода. Чертите му бяха странно размазани, сякаш лицето му всъщност се състоеше от восък, престоял прекалено дълго на слънце. Не толкова дълго, че да се разтопи, но все пак достатъчно, за да се деформира. И все пак тези външни изменения не бяха най-лошото. Много поужасяващи бяха промените, които не се виждаха. Те караха Черити да потръпва и да продължава да се съмнява дали Френч действително все още е човек. Изглеждаше като човек, движеше се като човек, но Черити не бе сигурна, че все още мисли и би реагирал като човек.

Прогони тези мисли и се принуди да се усмихне, защото осъзна, че Френч от известно време я наблюдава. Тя би могла да наблюдава него в продължение на един час и той би останал напълно неподвижен и мълчалив, свел поглед надолу. Оказа се, че една от най-големите пречки в общуването с Френч бе да го накарат да престане да се държи с нея и останалите като с божества и при всяка възможност да им целува краката.

— Да? — попита тя.

— Аз... проучих коридора, Господарю... Черити — поправи се припряно Френч, все още навел поглед. — Сигурен е. Можем да продължим.

— Благодаря, Френч — каза Черити.

Интонацията и изражението ѝ обаче говореха друго. Не можеха да останат тук. Но нямаше и къде да отидат.

— Накъде води коридорът?

— Аз... не съм сигурен — отвърна колебливо Френч и запристъпва смутен от крак на крак.

— Никога досега не съм прониквал толкова навътре в гнездото — призна накрая той. После добави тихо: — Никой не е.

Черити пое дълбоко дъх.

— Страхотно!

— Не бих му се доверил — заяви Стоун. — Вероятно вече обмисля как най-добре да ни изтъргува на мороните.

Черити го изгледа гневно. Откакто напуснаха залата с трансмитера, Стоун, подобно на останалите, изобщо не се бе обаждал. В типичен за него стил първото, което каза, щом най-после отвори устата си, бе измислено безпочвено обвинение. Черити дори не си направи труда да му отговори.

Гурк обаче се разяри.

— Глупости! — извика той силно. — Единствената опасност е някой морон да не му направи предложение за женитба.

Засмя се кратко и измъчено, а Черити въздъхна отново и бавно се изправи преди Стоун да успее да отговори, а Гурк да се възползва от случая да предизвика скарване. Джуджето не криеше, че според него Стоун е виновен за създалата се ситуация. Вероятно имаше право. Сега обаче нямаше никаква полза да прахосват малкото останали им сили за кавга.

Водени от Френч, който отново бе нахлузил мравешката си маска, всички напуснаха малкото помещение. Когато последва Френч в коридора, Черити усети как по гърба ѝ пробягват ледени тръпки. Всичко тук бе толкова... познато. И същевременно по ужасяващ начин съвсем различно от спомените ѝ. Вероятно тъкмо това правеше нещата толкова лоши: Смесицата от нещо старо и познато и същевременно напълно чуждо. До този момент не бе отговаряла на нито един от въпросите на Скудър и останалите, но знаеше много добре къде се намират. Бе го осъзнала в първия миг, още преди да напуснат залата с трансмитера и да последват Френч в плетеницата от коридори и потънали в паяжини зали. Нямаше съмнение. Известно време се опитваше да убеди себе си, че се заблуждава, че това е случайност, невероятно съвпадение, две неща, които служат на една и съща цел и затова изглеждат еднакво.

Естествено не беше вярно и тя много добре го знаеше.

Вероятно би могла да си внуши, че една космическа станция си е космическа станция, независимо дали е построена от земни или извънземни астронавти. Но за какво им е на мороните да изписват надписите на разклоненията и коридорите на английски език?

Истината бе, че се намират в орбиталния град. Всички мислеха, че, подобно на всички военни съоръжения на хората, могъщата космическа станция е била разрушена при първото нападение на мороните. Явно се бяха заблудили. Орбиталният град съществуваше. Имаше дори оцелели, както се оказа след внезапната поява на Френч.

И все пак...

Нещо в нея я караше постоянно да мисли за този странен дребен мъж. Хвърли поглед към него. Той вървеше по коридора пет или шест крачки пред тях, приведен, с отсечени вдървени крачки. Всъщност не вървеше, а се движеше като на кокили — неумела имитация на ъгловатата походка на мороните. Бе направо трогателен в своята безпомощност.

Но успяваше да заблуди воините мравки. Преди един час Френч бе убил пред очите на Черити един морон, а мравката дори не се бе опитала да се защитава. Очевидно дори не бе разбрала, че е измамена, когато Френч вдигна харпуна си и простреля със стоманена стрела хитиновата ѝ обвивка. Многократно бе предлагала на Френч някое от пленените оръжия на мороните, но той удостояваше лъчевите оръжия с поглед, изпълнен с погнуса, и поклащаше глава, запазвайки собствения си харпун.

Стигнаха до разклонение на коридора и Френч спря. За момент се поколеба, после понечи да завие надясно. Черити обаче го спря с жест и посочи в противоположната посока.

— Натам!

Френч направи движение с двете си ръце, което тя отначало не разбра. После осъзна, че то бе равносилно на кимване с глава при мороните. Навличайки костюма си, Френч бе възприел и жестовете на извънземните.

След известно време и този коридор свърши с разклонение. Черити се огледа безпомощно. Преди известно време бе лежала тук в отделението за спане. Обикновеният коридор, който познаваше, сега се бе превърнал в кръстовище на половин дузина тунели, водещи в

различни посоки. Освен това имаше и шахта, която водеше надолу. Черити се наведе и разпозна асиметрично оформените метални примки, които мороните използваха вместо стълба. Очевидно не само бяха завладели станцията, но и бяха започнали да я преустроят съобразно нуждите си.

— Корени ли ще пускаме тук или ще продължим? — обади се Гурк.

Черити се поколеба още миг, после посочи с глава към водещата надолу шахта. Нямаше представа накъде води, но знаеше, че се намират сравнително близо до центъра на космическия град. С припряно движение окачи оръжието си на рамо и понечи да хване най-горната примка на стълбата, Френч обаче поклати бързо глава и с изненадващо плавно движение се промуши покрай нея. Черити от собствен опит знаеше колко неудобно е за един човек да използва измислена за същество с шест крайника стълба, Френч обаче явно не изпитваше никакви затруднения. Бързо заслиза преди Черити надолу в шахтата и на половината разстояние спря. Вдигна нагоре глава и ги загледа с очакване. Едва сега Черити забеляза една подробност, която я стресна. Когато за последен път бе идвала в орбиталния град, се наложи да носи обувки с магнитни подметки, защото тук гравитацията бе едва една десета от тази на Земята. Сега обаче гравитацията бе дори малко по-висока от тази, с която бе свикнала. Вероятно мороните произлизаха от свят с по-висока гравитация от тази на Земята.

Побърза да последва Френч. След нея в шахтата се вмъкнаха и Стоун, Скудър и Гурк. Колкото и странно да бе, гномът почти нямаше проблеми със стълбата на мороните, макар на ръст да бе не по-висок от дванадесетгодишно дете.

Френч продължи надолу, после внезапно спря. Черити, която бе потънала в мислите си и почти не забелязваше какво става около нея, забеляза това твърде късно и го удари силно с крак. Френч изкрещя, пусна инстинктивно ръце и с вик на изненада полетя надолу с разперени ръце. Прелетя безпомощно последните три-четири метра, после тупна тежко на пода и остана да лежи: замаян, ранен или дори мъртъв. За момент Черити спря, загледа безпомощно и уплашено в него, после припряно продължи надолу. Гравитацията явно действително бе по-висока от земната, защото изгуби равновесие и падна на колене до Френч. Наведе се загрижено над него и опипа

безпомощно гуменото покритие на костюма му. Понечи да свали шлема, за да види лицето му.

— Недей! — прошепна уплашено Френч. — Внимавай! Паяк!

От изненадата, че чу гласа му, или поради факта, че обитателите на орбиталния град наричаха мороните с друга дума в сравнение с хората на Земята, но в продължение на цяла една секунда тя не разбра какво иска да ѝ каже Френч.

Когато осъзна, бе твърде късно.

Вдигна стресната глава и видя един морон, изправен на не повече от три метра от тях двамата. Прицелил се бе в нея. Инстинктивно посегна към оръжието си, но, естествено, не успя да го използва. Лазерният пистолет в долната лява ръка на морона изстреля ярка светкавица, която отхвърли Черити към стената. Малкият генератор на телесния щит на костюма ѝ изрева протестиращо, докато се опитваше да абсорбира енергията. По костюма ѝ пробягаха сини пламъци в тънки зигзагообразни линии. Заля я ужасяваща топлина. Черити изохка и се свлече по гръб на земята, притиснала от болка коленете и лактите си към тялото.

Сините съскащи искри все още пробягваха по костюма ѝ. Лазерният лъч не бе успял да проникне през материала, но електростатичният шок върху нервната система на Черити бе също така опасен. В продължение на няколко секунди се бори с безсъзнанието, заплашващо да погълне мислите ѝ. Видя как мравката се приближава с ъгловати предпазливи крачки. Застана директно над нея и се наведе. Огромните фасетни очи се втренчиха недоверчиво в тялото ѝ, а лъчевият пистолет бе насочен директно в нейното лице. Понечи да направи нещо, да се надигне, да се защити, но не бе в състояние. Нервната ѝ система бе в пламъци. Бе парализирана и безпомощна.

Моронът обаче не стреляше. Стоеше си просто там, продължавайки да се прицелва в нея, после внезапно се изправи и се извърна. Секунда по-късно една огромна фигура, облечена в черна кожа, се спусна от тавана, откъсна краката на морона и го удари няколко пъти с приклада. Моронът нямаше никакъв шанс. Скудър не му остави време да използва превъзхождащата си сила, а с насочени удари размаза хитиновата обвивка. След като се убеди, че съществува

действително е мъртво, той се приближи с бързи крачки към Черити и коленичи до нея.

— Добре ли си?

Треперейки, Черити се опита да се изправи и едва-едва кимна.

— Да... така мисля — промърмори тя.

Скудър опипа раменете и ръцете ѝ с бързи, но опитни движения, за да се убеди, че действително не е ранена. Черити стисна зъби, защото докосванията му, колкото и леки да бяха, ѝ причиняваха силна болка. Наведе поглед и се стресна, забелязвайки пояса си. Малкият генератор на щита се бе деформирал. Пластмасовите му части се бяха разтопили. От уреда се стелеше тънка струя сив дим. С ужас осъзна, че вече няма защита. Следващият изстрел, който я уцели, ще я убие.

— Слава Богу — промърмори Скудър. — За момент си помислих, че е дошъл краят. Лежеше там като мъртва.

Черити го погледна объркана. Нещо в това изречение бе важно, но не знаеше какво точно.

Този път не бе толкова горда и се възползва от помощта на Скудър, за да се изправи. Междувременно останалите двама също бяха пристигнали, Френч леко накуцваше, но, изглежда, не бе сериозно наранен.

Черити хвърли поглед към мъртвия морон и усети как ледени тръпки пробягват по гърба ѝ. Ударите на Скудър бяха раздробили черепа му. Моронът лежеше като голям мъртъв паяк — изкривен, с притиснати към тялото шест крайника... Черити бе лежала по същия начин, докато се бореше с безсъзнанието. И това бе важно. Бе част от онова, което каза Скудър. Внезапно осъзна, че ще разгадае тайната, стига да има малко време и възможност да помисли на спокойствие.

— Сега накъде? — попита Гурк.

Черити сви рамене. Френч постоя неподвижен, после с малко несигурен жест посочи наляво.

— Мисля, че натам.

— Така при твоите хора ли ще стигнем?

Френч направи с ръка отрицателния жест на мороните.

— Дойдох тук, за да взема въздух — припомни им той. — Мисля, че там има склад с бутилки въздух. Хората в Убежището ще измрат, ако не получат кислород.

Черити и Скудър се спогледаха. През последните два часа Френч многократно бе споменавал това Убежище и неговите хора, но по такъв начин, че не се разбираше за какво говори. Все пак им бе станало ясно, че хората, оцелели на борда на космическата станция, очевидно изпитват трудности с осигуряването на кислород.

Продължиха напред. Черити остави този път Скудър да върви след Френч и умишлено изостана няколко крачки назад, докато Стоун я застигна. Той вървеше бавно, влачейки крака, и с наведени рамене. Очевидно и той страдаше от леко повишената гравитация. Погледът му проблесна, щом я изгледа и разбра, че иска да разговаря с него.

— Какво е това тук, Стоун? — попита тя.

— Откъде да зная? — отвърна той сърдито. — Вие сте тук...

— И на вас, както и на мен добре ви е известно какво имам предвид — прекъсна го остро Черити. — Това тук е орбиталният град. Искам обаче да зная какво са направили от него.

— Не зная — упорстваше Стоун. Избягваше погледа ѝ. — Никога не съм бил тук. Нито преди, нито след нападението.

— Не — отвърна саркастично Черити. — Как бихте могли. Бил сте само губернатор.

— На цялата планета — прекъсна я Стоун. — Нима мислите, че зная всичко? Смятате ли, че биха ми казали всичко?

Стоун поклати ядосано глава и продължи:

— Не зная какво точно си представяте, капитан Леърд, но и аз самият не бях нещо повече от роб.

— О, да — отбеляза подигравателно Скудър, без да се извърща. — Забелязахме.

Стоун му хвърли зъл поглед, но не отговори на забележката.

— Да, правиха нещо тук, вярно е. Но не зная какво. Не ми казаха и аз не попитах. По принцип не ме и интересуваше.

— Вероятно си бил твърде зает да преследваш и убиваш братята си по робство — не млъкваше Скудър.

— Проклятие, какво означава това? — разгорещи се Стоун. — Аз съм на ваша страна. Какво още трябва да направя, за да го докажа?

— Можеш да започнеш, като си пръснеш черепа с един куршум — предложи напълно сериозно Скудър. — Това ще ме убеди.

— Престани, Скудър — помоли уморено Черити. — Вярвам му. Независимо какво е сторил преди — сега е на наша страна. Нали е тук

с нас?

— Да — промърмори мрачно Скудър, — след като няма друг избор. Не обичам предателите. Дори и онези, които предават враговете ми.

Черити прекрати спора, задържайки Стоун назад. Забави крачка, така че Френч и Скудър се отдалечиха на пет-шест метра пред тях.

— А бомбата? — попита тя. — Тук ли е?

— Не зная — отвърна Стоун. — Повярвайте ми, това е истината. Действително не зная. Официално дори не зная, че съществува.

Черити въздъхна.

— Ще трябва още веднъж да си поприказваме с теб, Стоун. И то много скоро.

2.

Хартман гледаше към четирите редици от екрани пред себе си и се опитваше да не забравя, че това са просто монитори, които не носят вина за онова, което показват. Нямахше полза. Отпреди повече от час изпитваше все по-силното желание да вземе тежкия стъклен пепелник от бюрото пред себе си и да го хвърли към един от екраните. Може би трябваше да го направи. Не че щеше да промени нещо. Но ще почувства поне малко облекчение.

Капитан Хартман винаги се бе гордял със своето самообладание. Но това бе един от дните, в които започваше да го проклина.

Да, може би трябваше да го направи.

Протегна ръка към пепелника, дори го вдигна за момент и го стисна здраво с пръстите си, но после го остави обратно върху плота. Резервните части бяха дефицитни. Без друго половината от тези проклети монитори вече не функционираха.

Чу шум откъм вратата, извъртя се рязко с подвижния си стол, но се отпусна, щом установи, че влиза Нет. Ситуацията бе достатъчно абсурдна. Допреди няколко седмици би възприел нахлуването без разрешение в Светая Светих на базата като скандално. От всички, които съпровождаха капитан Черити Леърд, Хартман и неговите мъже посрещнаха с най-голямо недоверие младата пустинничка. Въпреки това сега изпита облекчение, че влезе именно тя, а не някой от неговите хора. През последните дни войниците му обикновено идваха само с ужасяващи известия.

Вгледа се за момент в нея и отново напразно се опита да разбере какво става зад челото на това тъмнокосо момиче. Бе на тяхна страна. Нямахше никакви съмнения в лоялността ѝ, но начинът, по който понякога се оглеждаше, и обърканото, почти уплашено изражение, което не изчезна от лицето ѝ през последните седмици, безпокояха Хартман. Не бе споменала нищо, нямахше дори намек от нейна страна, но Хартман знаеше, че тя не се чувства добре тук. Не ѝ се нравеше този нов и същевременно друг свят. Боеше се от всички тези апарати,

техническите уреди и оръжията, шума, оживлението и забързаността, от миналото, което този бункер символизираше. А трябваше да бъде тъкмо обратното. Бе разговарял твърде малко с Нет, но достатъчно с останалите и знаеше какъв бе животът на един пустинник. Нет бе израснала в свят, състоящ се само от страх и лишения, борба за оцеляване и боязън от утрешния ден. Със своите дебели стени, които биха устояли на атомна бомбардировка, с изобилието от храна и сигурността, която предлагаше, бункерът трябваше да ѝ се струва истински рай. Но всеки поглед в очите ѝ убеждаваше Хартман, че по-скоро е обратното.

— Имате ли новини от Черити? — попита Нет.

Хартман поклати глава. Въпросът не го изненада. През последните двадесет и четири часа Нет го бе поставяла няколко пъти. Нямаше никакви новини от капитан Леърд и останалите. Последното, което Хартман чу от групата, бе изопачен SOS сигнал, който прекъсна, преди да бъде изпратен докрай. Не успя да предотврати пустинничката да узнае за този сигнал, но поне премълча какво в действителност означава той.

Това не бе директно известие от капитан Леърд или член на групата, а автоматичен сигнал, който се излъчваше от бордовия компютър на летателния апарат в случай на разрушаване на машината. Кое не означаваше непременно, че нещо им се е случило. Хартман се опитваше да се успокоява сам с тази мисъл. Но и със сигурност не означаваше, че всичко върви по план.

Поклати още веднъж глава и се завъртя със стола си. Погледът му отново се насочи към редиците повредени и действащи монитори на отсрещната стена.

— Какво, за Бога, правят онези там? — промърмори той.

Тъй като това всъщност не бе въпрос, Нет не му отговори. След секунда колебание обаче, тя се приближи до бюрото и застана до него. Погледът ѝ премина през екраните. През последните седмици Хартман бе успял да изгради цяла система от камери за следене и мини спътници, която му даваше възможност да наблюдава не само близката околност на бункера, но и части от града. А там нещо ставаше. От дни насам мороните бяха обзети от трескава нервна активност. Идваха и си отиваха машини, носеха се и се изнасяха обратно материали. Мравките също идваха и си отиваха. В небето все по-често, освен познатите

плоски дискообразни летателни апарати на мороните, се виждаха много по-големите им бойни кораби. Хартман съжаляваше, че не може да хвърли поглед на града и мутиралото гнездо в руините на катедралата. Всички сонди с дистанционно управление, които бе изпратил, бяха разрушени преди още да доближат сградата. Хартман не смееше да изпрати един или повече от хората си там. Знаеше много добре, че няма да се върнат.

Извърна се отново към бюрото и натисна някакъв бутон. Отговор последва след известно време. Както всичко тук и в дежурната стая долу в камерите за дълбок сън имаше катастрофално малко персонал. Един човек трябваше да върши работата на петима. Хартман можеше да се смята за късметлия, че изобщо получи отговор.

— Тук лейтенант Щайнбергер, комплекс за дълбоко замразяване — проехтя дрезгав глас от говорителя.

— Хартман — представи се кратко капитанът. — Някаква промяна?

— Не — отвърна Щайнбергер. — Нищо. През последните четири часа общо девет.

Хартман смръщи чело, но без да каже и дума, прекъсна връзката. По принцип отдавна му бе известно, но нещо у него се съпротивляваше да признае, че ще изгуби всичките си хора. Всички, които лежах в спалните помещения и чакаха да се събудят, и почти всички, които бяха будни. През първите дни на техния отчаян, кратък и безсмислен бунт срещу джеърдите си отидоха почти две трети от хората му. Просто така. Хартман знаеше, че те в момента се намират в Кьолн — вече не представляваха истински хора, а нещо, което не разбираше и което го ужасяваше до дъното на душата му. Капитан Леърд се опита да му обясни. Разказа му нещо за телепатия, за претопяване на различните съзнания в трето от друг вид, но не разбра нищо. Може би ако бе пожелал, щеше да разбере. Всичко в него се ужасяваше да признае, че освен света, който познаваше, и светът на нашествениците съществува още една трета, невидима равнина на съществуване, факт бе, че мъжете му изчезваха непрекъснато, един след друг. Сигурно това нямаше да спре. Щяха да изминат две седмици или два месеца, или дори две години, докато последният човек се превърнеше в част от онова гигантско колективно съзнание, което се наричаше джеърд и разполагаше с хиляди тела. Вероятно един ден и

самият той щеше да тръгне. Тази мисъл го накара да потръпне. Припомни си краткия разговор с Кайл. Вярваше в това, което му каза мегабоецът: че не е нещо, от което да се страхува. Не бе смърт, не бе промяна в нещо чуждо, дори не загуба на човешкия вид, а претопяването в нещо ново, могъщо, което не отнема, а дава. Да, вярваше на Кайл. Но бе срещал джеърдите. Видял бе в празния израз на лицата им равнодушието, с което приемаха съдбата си. Това, което видя, го бе накарало да вземе решение: В пистолета, който държеше в кобура си отдясно, имаше девет патрона. Един от тях бе за него самия.

Хартман прогони мислите си и отново се концентрира върху екрана. Смяташе, че поне едно му е ясно: Ако всичко онова, за което някога го бяха обучавали като войник, не бе погрешно, сега наблюдаваше подготовката за атака.

Друго обяснение не можеше да съществува. Броят на мороните, които в последните дни бяха пристигнали в околностите на Кьолн, приближаваше десет хиляди. Бяха струпали достатъчно оръжия, за да превърнат в пепел една малка планета. Представата, че всички тези воители бяха тук, за да пленят шепа мравки отцепници и техните съюзници сред хората, бе смешна.

— Колко време им остава? — попита Нет.

Хартман хвърли поглед към червените цифри на дигиталния часовник, който висеше сред екраните на стената.

— Няма и тридесет и шест часа — отвърна той.

Тридесет и шест часа. За секунди погледът на Нет остана прикован в червените цифри.

— Ще го направите ли?

Само ако знаеше отговора на този въпрос!

— По моя преценка — отвърна той уклончиво, — няма никакво значение дали искам или не.

— Не ви питам за това — обади се Нет.

— Известно ми е — промърмори Хартман.

Питаше се дали ѝ доставя удоволствие постоянно да го смуцава. В същия миг усети колко несправедлива е тази мисъл и ѝ се извини наум. Въпросът не бе в това, дали ще го стори. Въпросът, който вълнуваше Нет, бе дали тя ще го стори. Ако отговори с „да“, той ще поеме част от отговорността. Нямаше никакво значение, че не пръстът на Нет стои на спусъка.

Изкашля се, почака да види как ще реагира тя и след като го погледна, заяви твърдо:

— Да. Ще го сторя. И ще ви кажа защо. Няма никакво значение дали така ще убия капитан Леърд или не. Ако е успяла, значи ще е в безопасност, когато избухне ракетата. Ако не — тогава тъй или иначе всички ще умрем. Няма значение дали няколко дни по-рано или по-късно.

Нет не отговори, но и двамата знаеха, че не е истина. Имаше значение. Независимо дали ставаше дума за няколко дни, години или дори часове. Важното бе, че той щеше да ги убие, а не супербомбата на мороните.

Въпросът на Нет бе неправилно зададен. Вече не бе нужно да прави каквото и да било. Трябваше просто да изчака нещата да поемат предварително определения си ход. Още тридесет и шест часа и компютърът ще изпрати радиосигнал до втори компютър, разположен в управлявано само от машини и електроника отделение на стотици километри отгук. Скоро след това щяха да стартират четирите ICBM, които от осемдесет години чакаха там да бъдат задействани. Хартман и за секунда не се усъмни, че още функционират. Четири ракети бяха прекалено малко, но все пак достатъчно, за да превърнат с ядрените си бойни глави Черната крепост на мороните в радиоактивен облак.

Представата за това го изпълни с особено чувство. Не страх, а усещането, че извършва нещо непозволено. Светът на атомните бомби не съществуваше от половин век насам. Нямаше правото като може би единствената останка от онзи изгубен свят да съживява отново неговото най-голямо безумие. Питаше се дали хората си бяха взели някаква поука от това, което се случи с техния свят.

Срещна отново погледа на Нет и прочетете същия въпрос в очите й. Извърна се грубо, стреснат и уплашен. После отново погледна към дигиталния часовник. Оставаха им още...

3.

— ... Тридесет и пет часа и около петдесет минути — осведоми ги Черити и смъкна ръкава си надолу.

— Моля? — попита Стоун.

— Казах: Още по-малко от тридесет и шест часа — отвърна Черити, — докато Хартман изстреля ракетите си.

След точно премерена пауза тя продължи:

— Ако има нещо, което сте забравил да ни кажете досега, Стоун, ще се наложи да побързате.

Стоун я изгледа с възмущение, което не бе престорено.

— Мислех, че поне вие сте разбрала. Аз съм на ваша страна, капитан Леърд.

Черити не отговори. Стоун продължи с упрек:

— Всичко това тук бе моя идея. Забравихте ли?

— Е, да... — обади се колебливо Скудър.

— Остави го — отбеляза Гурк подигравателно. После се огледа демонстративно: — След всичко, което се случи досега, може да се каже, че идеята ти бе отвратителна. Можехме да сме вече мъртви.

— Грешка — коригира го Скудър спокойно. — Ние сме вече мъртви, малкия.

— Престанете — реагира остро Черити.

Не толкова, за да прекрати спора между двамата, а защото темата ѝ бе неприятна. Кой обича да говори за собствената си смърт?

Гурк понечи да отговори, но все пак реши да замълчи. С две-три бързи крачки Черити премина покрай него и Скудър, за да се присъедини отново към Френч.

Той все още куцаше. Очевидно при падането се бе наранил по-тежко, отколкото бе предполагала. Видът му ѝ причини болка. Това бе един от онези глупави, излишни нещастни случаи, които просто не биваше да се случват.

— Далече ли е до лагера на твоите хора? — осведоми се тя.

Имитацията на мравешко лице, изработена от гума и коса, се извърна към нея. Отговорът дойде след известно колебание. Ясно си личеше страхът му.

— Не е далеч — отвърна Френч. — Но не зная, дали ще успеем.

— Защо? — Черити застана нащрек.

Автоматично вдигна глава и огледа коридора отпред, който след една дузина крачки отново се разклоняваше.

Френч, изглежда, отгатна мислите ѝ, защото направи отрицателния жест на мороните и обясни:

— Тук долу рядко се мяркат паяци. Но ще трябва да преминем през Мъртвата зона.

Черити не го попита какво има предвид под Мъртва зона. Комуникацията между членовете на групата и Френч се бе оказала достатъчно трудна. Френч говореше странен английски и често трудно се разбираше какво иска да каже. Речникът му бе на човек, израснал в напълно чужда обстановка. Използваше същите думи като останалите, но често те означаваха нещо друго.

Понечи да изрече някаква баналност, за да го успокои, но точно в този миг по пода под краката им премина лек, но осезаем трус. Миг по-късно се разнесе далечен грохот.

— Какво беше това? — попита уплашено Скудър.

Черити спря и се послуша. Грохотът постепенно стихваше, подът също престана да трепери. Твърде често бе чувала подобен звук и знаеше добре какво означава.

— Експлозия — промърмори тя.

— Нашите приятели, изглежда, имат неприятности — обади се Гурк.

Скудър погледна въпросително Черити:

— Лестър?

— Един човек срещу екипажа на цялата тази космическа станция? — Черити поклати глава.

Ако бе вярно това, което всички предполагаха, Лестър бе нещо повече от един човек. Вероятно дори бе невъзможно да бъде убит. И все пак... Срещу него се бяха изправили хиляди противници.

— Според мен добре ги държи в шах — ухили се Скудър. — Може би това обяснява защо все още сме живи.

Черити отново не успя да отговори, защото втора, по-силна експлозия разтърси станцията. Миг по-късно се разнесе някакво пицнене, от което ги заболяха ушите. Очевидно алармената сирена на мороните.

Извърна се отново към Френч и го подкани.

— Да продължаваме. Докато са заети с друго, имаме по-голям шанс.

Отново съжали, че не може да види лицето зад маската, защото и този път Френч се поколеба твърде дълго, за да успее да скрие несигурността си. После скочи твърде рязко и закуца пред нея по коридора.

Воят на алармените сирени и треперенето на пода престанаха. Отново до ушите им се разнесе тътен. Сега вече Черити не бе напълно сигурна дали онова, което чува, действително е било експлозия. Не за първи път, откакто се бяха доверили на Френч да ги води из странния лабиринт, тя усети ледени тръпки. Отново се запита какво са сторили нашествениците морони с огромния орбитален град. Станцията се бе променила по невероятен начин. Изкуственият свят на тридесет и шест хиляди километра над земната повърхност, из който се движеха, се състоеше от части, направени сякаш не от две, а от половин дузина различни култури. В първия момент орбиталният град й се бе сторил почти непроменен, защото новите му собственици не бяха променили нищо в основната конструкция. Коридорите и помещенията бяха същите както преди нашествието. Асансьорите и шлюзовете за снабдяване с въздух се намираха на познатите им места. Дори малките указателни табелки до вратите, които предпазваха посетителите на орбиталния град да не се заблудят, все още висяха по местата си. Но заблудата не продължи дълго. Познатите на пръв поглед коридори бяха пълни с чужди уреди. Самият им вид предизвикваше гадене у Черити. Това бяха объркващи сетивата произведения на една техническа раса, която бе подчинила и разграбила половината Млечен път. Черити дори не бе в състояние да разгадае начинът им на функциониране. До тях се виждаха апаратури, изглеждащи толкова примитивно, сякаш дете бе взело произволни части и бе сглобило прости уреди. Част от апаратурата представляваше безумна комбинация от механични и живи компоненти.

Стените на част от коридорите бяха покрити с нещо, напомнящо на Черити огромната мрежа в гнездото на Царицата в Кьолнската катедрала — плетеница от сиви лепкави нишки, в които и тук, и там имаше големи пулсиращи образувания. Те сякаш се движеха. На Черити й направи впечатление, че Френч много се старее никога да не докосва тези образувания.

— Там отпред — Френч посочи с ръка една врата, която Черити забеляза едва след като погледна два пъти. Цялата бе обвита в сива паяжина. — Мисля, че тук има въздух. Не съм обаче сигурен. Когато идвах последния път, всичко бе... различно.

— Напълно ти вярвам — обади се Гурк. — Иначе едва ли щеше да успееш да стигнеш тук.

Черити го изгледа объркана. Гурк посочи към края на коридора и избърбори:

— Онези там със сигурност имат нещо против.

Черити, Скудър и Френч се стреснаха и едва сега забелязаха тричетири шестокраки същества, появили се иззад завоя. Очевидно мороните бяха също така изненадани като Черити и останалите. Благодарение на глупавата забележка на Гурк мравките получиха една-две секунди предимство, за да преодолеят изненадата. Веднага откриха огън.

Черити едва успя да се хвърли настрани, повличайки и Гурк със себе си. В следващия миг въздухът между тях бе прорязан от вихрушка тънички светкавици. Скудър с проклетие на уста се хвърли към другата стена, блъсна се в нея и се свлече. Вероятно това неволно падане му спаси живота, защото част от секундата по-късно металната повърхност, където бе стъпил, стана яркочервена от попаденията на четири-пет лазерни светкавици. С удивително самообладание Стоун коленичи, вдигна оръжието си и отговори на огъня. Също като мороните и той не улучи, но неочакваната съпротива спря устрема на мравките в решителния момент.

Вероятно отново Френч стана причина за окончателната развръзка. Мороните не посмяха да използват пълната мощ на оръжията си, може би за да не застрашат живота на предполагаемия си събрат. Френч използваше безскрупулно подобни жестове. Още докато Черити се търкаляше отчаяно по пода, за да избегне лазерните светкавици, той вдигна харпуна си, прицели се спокойно и дръпна

спуська. Един от мороните се олюля, изпусна оръжието си, сграбчи с четирите си ръце дългата стоманена стрела, стърчаща от гърдите му, и се строполи. Останалите застинаха за секунда, втренчили се объркано във Френч. Неговите ловки пръсти вече поставяха втора стрела в харпуна. Колкото и кратка да бе тази пауза, тя бе достатъчна: Черити се завъртя със светкавично движение, дръпна оръжието от рамото си и натисна спуська. Скудър също откри огън. Нито един от двамата нямаше време да се прицелва, но оръжията им се оказаха по-ефективни от лазерите на мороните. Светлозелените лазерни светкавици експлодираха в стената зад мравките и я потопиха в ярка жарава. Горещината бе толкова интензивна, че и Черити усети жаркия полъх, а Френч се олюля назад с вик на болка. От гуменото покритие на костюма му се стелеше сив дим. Хитиновите обвивки на мороните бяха обгърнати в пламъци.

Черити вдигна лявата си ръка пред лицето, за да се предпази, и погледна към отсрещния край на коридора. Той се бе превърнал в истински ад от бяла жарава и обзети от конвулсии сенки. Разтопен метал се стичаше със съскане към пода, пламъците лазеха към сивата паяжина, покриваща стените и тавана. Обзета от ужас, Черити осъзна, че както нейното собствено оръжие, така и оръжието на Скудър бяха включени на максимален разход на енергия. В подобна среда допускането на такава небрежност би могло да бъде смъртоносно. Намираха се в космическа станция. Зад част от стените, покрай които преминаваха, нямаше нищо друго, освен безвъздушното космическо пространство.

Усети движение под себе си, после чу полузадушен глас, който викаше нещо неразбираемо. Скочи уплашена и установи, че е затиснала Гурк под себе си.

— Проклятие, да не искаш да ме умориш? — закашля се Гурк.

— Всъщност би трябвало да те уморя, идиот такъв. Шегичката ти можеше да ни коства живота, ясно ли ти е?

Тя бавно се изправи, хвана ръката на Гурк и го изправи така грубо на крака, че джуджето нададе вой.

— Е, нали не успяха да ни изтребят! — измърмори Гурк.

Черити не му отговори и хвърли бърз поглед към Стоун и Скудър.

— Някой ранен ли е? — попита тя.

Скудър само поклати глава. Стоун се изправи несигурно, втренчил невярващо поглед в оръжието в своите ръце. Черити го огледа много внимателно. Всички бяха нервни, но след събитията от последните часове Стоун явно бе подложен на невероятно напрежение. Реши да го държи под око. После се извърна към Френч.

Мравешкият му костюм все още димеше тук-там. Гумата се бе издула, на места имаше големи грозни изгорели петна. Самият Френч явно не бе ранен, а само се бе отпуснал безсилно.

— Всичко наред ли е? — попита Черити.

В първия момент Френч изобщо не реагира, а бе втренчил неподвижен поглед към дъното на коридора. Горещината бе намаляла, но стената все още тлееше. По овъглените хитинови черупки на мороните пробягваха малки жълти пламъчета.

Френч продължаваше да се вира във воините морони. Вдигна ръка и започна да масажира несъзнателно болящата го лява ръка.

— Един липсва.

Черити го погледна въпросително.

— Аз убих един — продължи Френч. — Там лежат още трима.

— Това прави общо четири — отвърна Черити. — И какво от това?

— Бяха петима.

— Сигурен ли си? — попита уплашено Скудър. — Аз видях само четирима.

— Аз също — добави Стоун.

Френч поклати упорито глава.

— Бяха петима. Напълно сигурен съм. Един се е измъкнал.

Скудър изруга и прехапа устни, а Стоун пребледня. Гурк предпочете да замълчи и се сви под погледа на Черити като пребито куче.

— Това означава, че след секунди ще са тук — обади се Черити със спокоен глас. После се извърна към Гурк и му хвърли леден поглед: — Много ти благодаря, Гурк.

Гномът отвори уста, за да й отговори, но Черити го прекъсна с рязък жест:

— Ще изясним това по-късно — отбеляза тя. После се извърна към Френч и го подкани: — В такъв случай, хайде!

— Накъде?

Черити посочи с дулото на оръжието си вратата, зад която се намираше първоначалната им цел.

— При твоите хора. След като уредим това тук. Хайде.

Изговори последните думи съзнателно с остър, заповеднически тон. Каквото и да бе искал да възрази Френч, сега се отказа. Извърна се послушно и пое с широки крачки напред.

Бе толкова горещо, че за малко да не успеят. Поне в едно имаха късмет: Вратата не бе заключена, а механизмът продължаваше да функционира все още надеждно и бързо както преди петдесет години. Тежката бронирана врата се плъзна с едва доловимо бръмчене настрана и освободи входа към асиметрично оформено помещение. Рафтовете и стените тук бяха така натъпкани, че за петимата едва се намери място.

Черити влезе последна в помещението. Тя не затвори вратата, а с жестове обясни на Скудър да държи под око коридора отвън.

— Бързо — обърна се тя към Френч. — Нямаме много време.

— Дори по-малко, отколкото предполагаш — обади се Скудър откъм вратата. — Идват.

Черити се промъкна покрай Френч и отвори напосоки един от шкафовете. Бе претъпкан с неща, които бяха изгубили значението си отпреди половин век: инструменти, резервни части, технически уреди и акумулатори, облекло и пакети с храна. Предположението ѝ се потвърди: Намираха се в един от старите складове. Такива имаше много в периферията на станцията. В крайна сметка в орбиталния град имаше повече от двеста постоянни жители. Бяха предвидени достатъчно запаси, за да се осигури снабдяването на всички тези хора в случай на непредвидени обстоятелства в продължение на цяла една година.

Черити обиколи бързо всички шкафове. Отваряше вратите една след друга, без да открие нещо, което би им било от полза в момента. През това време Френч с помощта на Гурк смъкваше от рафтовете големи и грубо изработени, боядисани в сигнално жълто стоманени бутилки. Това бяха резервоари за кислород, предвидени за персонала по поддръжката. Бяха много по-тежки и неудобни от малките модерни опаковки за преработка и съдържаха запас от въздух, достатъчен за около два часа.

Черити се загледа в двамата мъже и ѝ направи впечатление колко много се напруга Френч, за да вдигне дори само една от бутилките. Попита го как, за Бога, е успявал да мъкне целия този товар до останалите хора.

— Обикновено не навлизам толкова навътре в Зоната на тежестта — отвърна Френч. — А и повече от една не е необходимо.

Значи той рискува живота си, за да осигури запас от кислород само за два часа? Черити се обърка съвсем, но продължи да претърсва склада, Френч и Гурк междувременно струпаха четири от неугледните бутилки кислород до входа. Очевидно Френч предполагаше, че ще му помогнат при пренасянето на плячката.

Зад последната врата, която отвори, Черити откри онова, което търсеше: Прегледно подредени, там висяха дузина сребристи вакуумни костюми. Това не бяха истински астронавтски костюми, а покрити със сребро и алуминий гащеризони, които можеха да предпазят човек от космическия студ или от директната слънчева светлина в продължение на максимум два-три часа.

— Каквото и да правите, побързайте — обади се Скудър откъм вратата. — Отвън става нещо.

Черити погледна загрижено към него, после взе един от костюмите от шкафа, отвори го и с бързи движения се пхна вътре. Стоун я изгледа удивено, а челото на Гурк още повече се смръщи, Френч отново се бе приближил към шкафа, но вече не се интересуваше от бутилките с кислород, а припряно ровеше в по-долните рафтове. Скоро откри онова, което търсеше. С въздишка на облекчение извади сгънато фолио от изкуствен материал и го разстла на пода. С вик на разочарование се втренчи безмълвно в материята пред себе си. После отново се върна при шкафа. Този път ровеше с трескави, изпълнени с паника движения. Скоро откри второ фолио. Разгъна и него така нервно, че едва не го скъса. Не че имаше някакво значение — Черити забеляза, че материята на много места е пробита. Попита се за какво ли му е на Френч това фолио. Знаеше за какво се използва. Надут, то представляваше нещо като миниатюрен транспортен кораб. Различни стоки и предмети, които не биваше да бъдат излагани на въздействието на вакуума, биваха поставяни в тези въздушни балони и транспортирани от совалката на борда на станцията или обратно. Тук обаче нямаше абсолютно нищо, което биха могли да вземат.

— Какво става? — попита тя тревожно.

Уплаши я не внезапното млъкване на Френч, а цялостното му поведение, издаващо отчаяние и ужас.

— Не можем... да се върнем — промълви той.

— Да се върнем? Къде?

— Обратно при убежището — едва произнесе Френч. — Те... те са разкъсани. Вижте сами.

Отчаян, той посочи дупките по фолиото.

— Имам малко лепило, но няма да стигне. Трябва... да се опитаме да открием други.

— Но за какво са ни? — попита Стоун.

Френч вдигна поглед.

— Трябва да се върнем в Убежището — повтори той несигурно. — Мъртвата зона. Не можем... не можем да я преминем без предпазен костюм.

— Предпазен костюм? — на Черити й се искаше да се изсмее. После обаче разбра. — Мъртвата зона е място без кислород?

— И? — попита объркано Стоун. Хвърли поглед към отворения шкаф с вакуумните костюми. — За какво са ни тези неща?

— Ще измрете — отвърна Френч. — Моят костюм е увреден, но предполагам, че ще успея. Но вие няма да се справите. Твърде далеч е. Никой не може да задържи дъха си толкова време.

— Не е необходимо — започна Стоун. — Ние...

Черити го прекъсна.

— Убежището — обърна се тя към Френч. — Това е мястото, където живеят твоите хора, нали? То извън станцията ли се намира?

— Зад Мъртвата зона — потвърди Френч.

— Опиши го — нареди му Черити. — Как изглежда там?

Френч махна безпомощно с ръка.

— То е... то е Мъртвата зона — повтори объркано той. — Там няма въздух и е студено. Паяците никога не припарват там.

Черити се отказа. Нямаше смисъл да обсъжда с Френч неща, за които двамата използваха различни понятия. Надяваше се да е получила поне приблизителна представа за онова, което Френч наричаше убежище.

Извърна се бавно и се огледа. Проклинаше обстоятелството, че навремето не прояви по-голям интерес към конструкцията на

орбиталния град. Как би могла да предположи, че един ден това ще е от голяма важност. От друга страна, нямаха никакъв друг избор, освен да се надяват, че спомените ѝ няма да я излъжат.

— Ако тези неща тук са онова, което се надявам — заяви тя, — значи имам малка изненада за нашите четириръки приятели.

Посочи с припрян жест към шкафа.

— Бързо, облечете тези костюми. И побързайте.

— Това не е лоша идея — извика Скудър откъм вратата и се наведе.

В следващия миг ярка светкавица проряза въздуха и нажежи до червено стоманената конструкция над главата му.

4.

Воят на сирените събуди Хартман. Бе заспал едва преди половин час. Дигиталният часовник на видеостената показваше малко преди двадесет и четири часа, когато предаде дежурството в централата на един от малцината мъже, на които все още можеше да се довери. После се оттегли в частната си квартира. Бе на крак в продължение на почти тридесет часа. Въпреки това дълго не успя да заспи.

Когато се събуди, се чувстваше ужасно. Апартаментът, в който Хартман живееше от няколко седмици, се състоеше от две стаи. Преди принадлежеше на Крамер. Отличаваше се не само с лукс, какъвто нямаше никъде другаде в бункера, но и с това, че бе разположен непосредствено до командната централа. Първата поредица алармени сигнали още не бе заглъхнала и Хартман вече бе отворил вратата и с две широки крачки се бе приближил до дежурния. Погледът му пробяга по стената с мониторите, обхващайки припряно всеки отделен екран. Нищо не се бе променило. Бе станало тъмно и камерите показваха призрачната зеленикавочервена светлина на усилвателя на остатъчната светлина. С изключение на цветовете изображенията не се различаваха от това, което Хартман бе наблюдавал цял ден. Мороните продължаваха да вършат странни неща, но не се виждаше нищо, което да е предизвикало алармата.

— Какво става? — задъха се Хартман. — Защо е тази аларма?

Изчака да получи отговор в продължение на секунда, но напразно. После установи, че вниманието на дежурния офицер е приковано не към екраните, а към малкия говорител на бюрото. Приблужи се веднага към него, но нищо не каза. Само погледна въпросително към мъжа. Той му посочи говорителя със загрижено изражение. Хартман се заслуша.

В първия момент не успя да идентифицира шумовете. Звукът бе много тих и като че се състоеше само от безсмислени шумове. После успя да идентифицира викове, дрънченето на стъкло, тъпо тупване,

шушукане и други ужасяващи звуци, които в първите секунди не успя да разбере.

— Спалните помещения? — прошепна той.

Дежурният кимна.

— Алармата е задействана там — потвърди мъжът. — Не мога обаче да се свържа с дежурния. Не се обажда.

Хартман отново хвърли бърз поглед към стената с мониторите. Изображението върху тях все още не се беше променило, но той имаше доста конкретна представа за това, което ставаше на двата долни етажа в бункера.

— Да изпратя ли няколко човека долу? — попита дежурният.

Хартман размисли за секунда, но после поклати глава.

— Не. Само изключете алармата.

Дежурният се подчини. Тишината, последвала силния, изопващ нервите до скъсване вой на сирената бе за Хартман още по-непоносима. Въпреки това гласът му прозвуча спокойно и не издаваше нищо от неговите истински чувства:

— Събудете хората. Да бъдат в бойна готовност, но без да предприемат все още нищо.

Отвори едно от шкафчетата, извади колана си с кобура и го закопча.

— Отивам долу да проверя какво става.

Офицерът понечи да се надигне от стола си, но Хартман махна с ръка.

— Отивам сам.

Последният залп прогони Скудър от позицията му пред вратата. Ожесточената съпротива на Скудър и горещината в тесния коридор отвън, чиито стени непрекъснато се нажежаваха до червено от изстрелите от лазерното му оръжие, задържаха до този момент мравките на дистанция. Сега вече обаче те започнаха да се прицелват по-добре. Черити бездруго не разбираше как Скудър успява да устои на превъзходящия го противник. Отвън в коридора сигурно лежаха повече от дузина убити мравки. Ужасяващата горещина сигурно бе станала причина за смъртта на още толкова. Тук вътре междуременно също бе станало толкова горещо, че едва можеха да дишат.

Единствената причина, поради която все още не бяха просто прегазени, бе, че атакуващите ги воители на мороните не бяха и наполовина толкова интелигентни, колкото събратята им, с които Черити се бе запознала на Земята. Умееха превъзходно да боравят с оръжията си и реагираха бързо и прецизно като работи. Ако не знаеше, Черити би могла да се закълне, че не са мислеци индивиди, а дресирани животни, жертващи сляпо живота си само защото някой им е наредил.

Стреля през вратата навън, без да се прицелва, и отново се извърна към Френч, за да му помогне с обличането на костюма. Той се оказа изключително непохватен. По нареждане на Черити бе свалил шлема си, но продължаваше да го притиска страхливо към гърдите си, докато Черити за последен път педантично проверяваше дали всички закопчалки на костюма му са затворени, Френч се олюляваше под допълнителната тежест и макар да се стараеше с всички сили да не му личи, Черити усещаше, че е на края на силите си. Забележката му за Зоната на тежестта не й излизаше от ума. Очевидно не навсякъде на борда на космическата станция гравитацията бе еднаква. Ако Френч бе роден и израснал в зона със значително по-малка гравитация, сега би трябвало да има чувството, че носи товар, тежащ тонове. Тя самата започваше да усеща неприятно тежестта на бутилката с кислород.

— Да не се стреснеш! — предупреди го тя и докосна бутон върху миниатюрното табло на костюма.

Френч се стараеше с всички сили да се владее, но все пак подскочи, когато прозрачният шлем от изкуствен материал се разгъна от яката на костюма му и се изду в полусфера. Очевидно никога преди не бе виждал подобен костюм.

Черити се убеди, че нейният собствен костюм и този на Гурк са добре закопчани и хвърли последен изпитателен поглед към вратата. Скудър сигнализира с жест, че трябва да побърза и същевременно отново даде поредица от изстрели към коридора. Въздухът отвън пред вратата затрептя от горещина. В действителност Скудър не се целеше в нападателите, а просто изграждаше непреодолима бариера от жарава между тях и скривалището на групата. Все пак обаче дори мороните не бяха толкова глупави, та да не се появят рано или късно с бронирани костюми и тежки оръжия.

Черити даде с глава сигнал на Стоун, Гурк и Френч да се отдръпнат от отсрещната стена на помещението, вдигна оръжието си и се прицели някъде между два от носещите пръти на стоманената конструкция. Регулиран на максимално фокусиране и възможно най-голямо отдаване на енергия, зеленият светлинен лъч проряза метала със съскане и искри. Ставаше бързо, но не толкова бързо, колкото се надяваше. Стената се състоеше от два сантиметра дебела стомана. Дори с мощното лазерно оръжие щеше да ѝ е необходим четвърт час, за да направи достатъчно голям отвор. Ами ако мороните бяха преустроили орбиталния град в по-голяма степен, отколкото ѝ бе известно? Ако зад тази огъната стена се окаже не космическото пространство, а друга зала, пълна с въоръжени воители мравки, които вече ги очакват...

Внезапно лазерният лъч попадна на празно пространство. Чу се силно съскане и нещо изсмука пламъците навън.

Черити измести лазерния лъч малко вляво и започна да разширява отвора. Съскането прерасна в свистене. Помещението се изпълни с движение, щом струята въздух помете всичко, което не бе достатъчно тежко или не бе закрепено по някакъв начин.

— За Бога, какво правиш? — изрева Скудър откъм вратата.

Черити отпусна за момент пръста си от спусъка и хвърли поглед натам. Въздушният поток навън бе започнал да всмуква дим и пламъци откъм коридора, така че Скудър не виждаше почти нищо. Внезапно над вратата замига червена сигнална лампичка и тежката метална плоскост започна автоматично да се затваря. Черити се стресна, грабна една от бутилките с кислород. С един скок се озова до Скудър и постави бутилката в отвора. Металната врата притисна с грохот бутилката. Към пращането на пламъците и съскането на все по-бързо изтеглящия се през отвора въздух се добави измъченият вой на претоварен електромотор. Миг по-късно от един от вентилационните отвори до вратата се понесе сив дим.

Скудър я изгледа изумен.

— Какво правиш?

Черити го накара с жест да замълчи и се втренчи в коридора. Димът и пламъците се бяха обединили в ураган, който нахлу с такъв вой и сила през вратата, че тя едва успя да устои. Изчака с притаен дъх една, две, три секунди. Откъм коридора се понесе бърза поредица от

тъпи удари. Черити си отдъхна. Очевидно при аварийни случаи автоматиката функционираше така безотказно, както и преди половин век. Компютърът бе затворил херметически всички врати в района около помещението с повредена външна стена. Потокът от пламъци, дим и сажди след секунди пресекна. Отблясъците от пожара в коридора станаха по-тъмни и накрая изчезнаха.

Скудър вдигна вежди в жест на одобрение, щом осъзна какво е сторила.

— Изгаси огъня ми — каза той с пресилен упрек.

После се надигна и погледна внимателно навън в коридора.

— Всичко е ясно — продължи Скудър. — Успя да неутрализираш и мравките.

Усмивката му замръзна, щом улови погледа на Черити. Тя самата бе малко обърквана. Познаваше достатъчно добре сарказма на Скудър. Известно ѝ бе, че цинизмът му е престорен и истинските му чувства са други. Въпреки това усети раздразнение, почти яд. Може би се бе докоснал прекалено близо до смъртта, за да е в състояние да се шегува. Бързо се извърна и втренчи поглед в стената. Лазерното ѝ оръжие продължи да изхвърля зелен огън към стоманата и да я разтопява. Миг по-късно и Скудър застана до нея и започна да разширява отвора в другата посока.

Въпреки това им бяха необходими около петнадесет минути, за да изрежат дупка в стената, достатъчно голяма, за да може да премине човек. Постоянно се налагаше да прекъсват, за да могат лазерните оръжия да изстинат или очите им да си починат за миг. Дулото на лазерното оръжие в ръцете на Черити вече се бе нажежило до червено. Най-последно огромната стоманена плоча се отдели от стената и безшумно пропадна навън. Черити хвърли поглед към индикатора за зареждането и установи, че батериите ѝ работят едва с десет процента от нормалната си мощност. Нямаше да могат да стрелят още дълго с тези оръжия.

Позволи си лукса да затвори очи за няколко секунди и да не мисли за нищо. После се извърна към Френч и го подкани:

— Е, добре. Вие сте пръв.

Френч я изгледа недоумяващо. Мъртвешки бледото му лице изглеждаше дребно под прозрачния шлем. Говореше нещо. Устните му се движеха, но не се чуваше никакъв звук. Едва сега Черити се досети,

че тук вече господства вакуумът на космическото пространство и тя не би могла да чуе каквото и да е.

Включи предавателя на шлема си и подкани с жест Френч да стори същото.

— Вървете напред — повтори Черити. — Вие знаете пътя.

В очите на Френч се появи паника. С престорен оптимизъм, какъвто изобщо не усещаше, тя продължи:

— Не се бойте. Нищо не може да ви се случи.

— Това... това е Мъртвият свят — проломоти Френч. — Ние... ние всички ще загинем. Ще замръзнем или ще изгорим.

— Нищо подобно няма да се случи — увери го Черити. — Тези костюми са добри. Те ще ни предпазят.

Тя отново се усмихна окуражаващо.

— Нали ние идваме от това място? Отвън. Забравихте ли вече?

Черити не бе убедена, че Френч ѝ повярва. Може би по-скоро му подейства страхопочитанието, което изпитваше пред новите си познати. Възприемаше ги като божества или поне като свръххора. Във всеки случай Френч се успокои. Все още бе малко нервен, но в погледа му липсваше паниката отпреди. Направи колебливо крачка през дупката във външната стена и вдигна ръце. Бавно промуши горната част на тялото и главата си през отвора. Черити успя да го хване в последния миг, осъзнавайки грешката, която бяха на път да допуснат.

— Почакайте — извика тя.

Посочи с жестове и на останалите да не мърдат. Френч я погледна уплашено. Черити се приближи бързо към шкафа, откъдето бяха извадили костюмите, и взе едно от осигурителните въжета. Закрепи го за своя костюм и този на Френч и показа с жестове на Скудър да стори същото с Гурк и Стоун. Освен нея самата и може би Гурк никой от останалите не бе носил скафандър и не се бе придвижвал в открития Космос.

Взетите от нея предпазни мерки се оказаха наистина необходими. Едва бе пристъпила след Френч навън, и от нея се махна невидим товар. Френч плуваше пред нея в безвъздушното пространство като причудлива гигантска риба. Предпазното въже проблясваше в сребристо във вакуума, а външната стена на орбиталния град безшумно се отдалечи под краката ѝ. Черити се движеше по начина, по който я бяха обучавали. Приплъзна се в обратна посока и

докосна леко извитата повърхност на космическата станция подобно на падащ лист. С леко прищракване електромагнитите на подметките на нейния костюм се включиха. Убеди се, че има солидна опора, после хвана въжето и издърпа Френч обратно. Това окончателно затвърди илюзията за гигантска риба, хваната на въдицата ѝ.

Той очевидно нямаше опит с ходенето с магнитни обувки, защото инстинктивно опита да откъсне крака си от пода. Черити му показва как да върви по-лесно, придвижвайки крака само с леко извъртане, но го предупреди да изчака. Загрижено хвърли поглед към лицето му. Изражението му свидетелстваше за смъртен страх. Черити отпрати горещата молитва към небето неговият респект пред нея и останалите да се окаже по-голям от страха, после включи отново предавателя си.

Дишането на Френч бе забързано и накъсано. Целият трепереше.

— Ще... ще отидем на Земята — изломоти той. — Ние... ние всички...

— Нищо подобно няма да се случи — прекъсна го рязко Черити. — Може би един ден ще ви вземем там, Френч, но не по този начин. Пътуването би било прекалено дълго и не особено удобно и приятно. Моля ви, стегнете се. Нищо няма да ви се случи!

Чудото се повтори, Френч отново се успокои. Черити обаче с ужас осъзна, че ако се случи и най-малката неприятност, той просто ще се срина духовно. Тогава не се знаеше как ще реагира. Трябваше добре да внимава за него.

— Моля ви, Френч — продължи тя настойчиво. — Нямаме много време. Кислородът ни ще стигне само за два часа, а вероятно ще ни преследват. Покажете ни пътя към вашето Убежище.

— Аз... аз не зная — заекна Френч.

Погледът му шареше във всички посоки, оглеждайки външната повърхност на орбиталния град. Бяха избрали твърде неподходящо място, за да излязат в открития Космос. Орбиталният град имаше формата на огромно колело, в чийто център се намираха генераторът и най-важните захранващи блокове. По сплиците и по самото колело бяха разположени жилищните и работните помещения за екипажа. Орбиталната станция действително имаше класическата форма на едно съоръжение, описвана от поколения автори на научнофантастични романи и филми. В случая обаче Черити и

останалите бяха излезли откъм външната страна на колелото, така че още след няколко крачки кривината на изкуствения свят под краката им стана прекалено голяма и всичко изчезна зад хоризонта.

Черити посочи с ръка зад гърба си.

— Елате. Оттам ще имаме по-добра видимост.

Френч послушно я последва. Пристъпвайки неумело, Черити започна да преодолява кривината на стената. Намираха се откъм противоположната на Земята и Луната страна на орбиталния град. Над тях се стелеха само празно пространство и звездната диадема на Млечния път. Все пак Черити забеляза, че тези звезди не се движат. Преди орбиталният град се въртеше около собствената си ос, за да осигури по този начин необходимата за хората гравитация на борда. Очевидно мороните бяха открили друго разрешение на този проблем. Изкуствена гравитация, помисли си Черити. Направо невероятно. В края на отивания си двадесети век учените дори не знаеха какво точно представлява гравитацията. Колкото и примитивна да ѝ се струваше понякога техниката на мороните, очевидно в някои области напредъкът им бе невероятен. Вероятно невидимите Господари даваха на своите воители насекоми само онова, от което имаха непосредствена нужда. И въпреки това, помисли си с горчивина Черити, не бяха успели да се справят с армията от воители. Защо изобщо продължаваха да се съпротивляват? Дори да успеяха да отблъснат мороните, как можеха да се отбраняват срещу нашественик, който притежаваше трансмитер на материя и бомба, толкова мощна, че да е в състояние да превърне една звезда в свръхнова?

Преминаха през най-силно заоблената част на колелото и вече можеха да виждат горната част на орбиталния град. Гледката накара Черити моментално да забрави всичко останало. Втренчи се безпомощно в невероятната картина, която се разкри пред очите ѝ.

Очевидно бяха излезли в открития Космос не само откъм обратната на Земята и Луната страна, но и на единственото място, което мороните не бяха преустроили.

Орбиталният град бе голям и преди. Сега обаче бе направо гигантски. Накъдето и да погледнеш, от стените израстваха правоъгълни, заоблени, цилиндрични и сферични куполи. Откъм другата страна на огромното колело висяха в пространството три огромни метални куба. Единият от тях бе по-голям от самия орбитален

град. Безумна плетеница от стоманени носещи конструкции и опори и сребристи гъвкави маркучи свързваше отделните части на тази невероятна конструкция. Далеч от другата страна на базата, наполовина скрито под изкуствения хоризонт, се забелязваше сребристо просветване като от монета, отразяваща слънчевата светлина. Черити се вгледа внимателно и откри и други такива блестящи съоръжения. После осъзна заблудата си. Сребрилата „монета“ отсреща представляваше летяща чиния с диаметър тридесетина метра. Тя бе „паркирана“ заедно с още дузина, а може би и стотици, хиляди подобни летателни апарати край орбиталния град. Пред тях се намираше главната квартира на флотилията на мороните.

Въпреки неочакваното откритие погледът ѝ се задържа не повече от секунда върху огромната флотилия. Много по-изумителна и ужасяваща бе друга промяна, която мравките бяха осъществили в центъра на орбиталния град. Космическата станция вече не представляваше колело, а пръстен. „Спиците“ и централната част бяха премахнати и заместени от нещо, което в първия миг Черити дори не осъзна какво е. Бе огромно и черно като нощта. Въртеше се бързо около оста си и в действително се виждаше само кратко просветване. Нещото приличаше на абсурдно увеличена гира. Състоеше се от две кълба с диаметър двадесет и пет — тридесет метра, свързани с около стотина метра дълга тръба. Конструкцията се въртеше толкова бързо, че контурите ѝ се размиваха.

Объркана, Черити хвърли поглед към останалите. Стоун изглеждаше също толкова обезпокоен и объркан като нея. По изражението му разбра, че и той не бе наясно какво се намира пред тях. Изражението на Скудър издаваше смесица от научен интерес и изумление от огромните размери на „гирата“, а Френч бе още по-изплашен. Накрая погледът ѝ се насочи към Гурк. Чертите на лицето му бяха изкривени от ужас. Погледът му бе застинал, а очите му сякаш щяха да изскочат от очните кухини. Устата му бе разтворена в безмълвен вик. Така бе преbledнял, че кожата му изглеждаше бледа и прозрачна като тази на Френч.

Черити се приближи.

— Какво ти става? — осведоми се тя.

Погледът на Гурк остана втрепен в огромната „гира“, но той очевидно бе чул въпроса ѝ, защото кимна леко с глава.

— Нищо — прошепна Гурк. — Няма... няма нищо.

— Добре — прекъсна го твърдо Черити. — Край на театъра, Гурк. Знаеш какво е това и сега ще ми кажеш.

На Гурк му бяха необходими много усилия и воля, за да откъсне погледа си от причудливата конструкция и да погледне към Черити.

— Всъщност защо пък не? — прошепна той смутено. — В крайна сметка дойдохме дотук, за да го търсим.

Черити изумена се втренчи в бързо въртящата се „гира“ и усети зараждащия се в душата ѝ ужас.

— Бомбата? — пожела да се увери тя. — Искаш да кажеш, че това е звездната бомба?

— Да и не — отвърна Гурк.

Черити се смръщи ядосано, но се овладя.

— Аха — отбеляза само тя.

— Това... това е нещо много по-лошо — прошепна Гурк. — Онова нещо ще доведе до разпадането на тази планета на нейните атоми или...

— Или? — прекъсна го Черити спокойно. — В крайна сметка сме дошли дотук, за да го обезвредим. Ако не успеем, няма никакво значение дали ще унищожи орбиталната станция, планетата или дори половината Млечен път. Във всеки случай няма да има никакво значение за нас или за Земята.

— Ти... ти не разбираш — продължи Гурк. Гласът му премина в истеричен крясък. — Това е бомба, тип Черна дупка. И вече е задействана.

— Какво? — извика ужасена Черити.

— След няколко часа ще избухне — продължи Гурк. — И няма сила във Вселената, която да може да предотврати това.

5.

Хартман излезе от бившето бюро на Крамер и пое по пътя надолу. Срещна Нет в коридора. Очевидно воят на алармите бе събудил и нея, защото бе облечена само в износена нощница. Лицето ѝ бе едновременно преуморено и притеснено, но думите ѝ бяха все така кратки и прецизни, както обикновено:

— Какво става?

Хартман я гледа известно време мълчаливо. За първи път осъзна колко много му харесва Нет. Може би причината бе в това, че бе изтръгната внезапно от дълбок сън и все още не бе напълно будна, но под външността на девойката, която бе свикнала да не допуска нищо и никого до себе си, той видя една друга Нет. На всичко отгоре бе много хубава. Тънката нощница подчертаваше повече неща от фигурата ѝ, отколкото скриваше. Това бе истински провал на обичайните ѝ усилия да изглежда като безполово същество. Същевременно Хартман отново осъзна, че може да ѝ бъде баща, а ако ставаше въпрос за рождената му дата — дори дядо.

— Какво става? Атакуват ли ни? — повтори тя енергично въпроса си.

Хартман поклати глава.

— Не — отвърна той и вдигна рамене. — Не зная. Долу се е случило нещо.

Понечи да продължи, после обаче спря и стори нещо, което в първия момент изненада и него самия. Махна с ръка и я покани да го придружи:

— Ела с мен.

Нет също изглеждаше изненадана. Двамата бяха нещо като съюзници, но по негласна уговорка се държаха официално, а не приятелски.

— В този вид ли? — посочи тя към нощницата си.

Хартман сви рамене.

— Защо не? — засмя се уморено, забелязвайки, че Нет отново се обърка и смути.

После продължи. Каквото и да се бе случило долу, едно бе ясно: То не би могло да се промени със силата на оръжията.

Нет се поколеба за миг, после обаче побърза да го последва.

Воят на сирените бе престанал, когато излязоха от сградата. Въпреки това в огромната пещера цареше оживление. Заповедта на Хартман хората да бъдат в бойна готовност се бе оказала излишна. Повече от половината от останалата войска бе излязла от спалните помещения. Някои от войниците стояха на малки групички и оживено разговаряха, други обикаляха с нервни крачки нагоре-надолу или просто стояха неподвижно. По всички лица обаче Хартман видя едно чувство: страх. Изобщо не се бе опитал да скрие от хората какво става навън, тъй като бездруго би било невъзможно. Един въпрос го измъчваше повече от гледката на огромната армия на мороните, маршируваща навън: Кой ще бъде следващият? Кой от хората му просто ще стане или ще прекъсне внезапно разговора си или каквото прави в момента и ще напусне бункера, за да се присъедини към джеърдите — онези ужасяващи хермафродитни същества, които приличаха на хора, но изобщо не бяха такива?

Хартман прогони мисълта и ускори крачка, за да стигне до асансьорите. Част от мъжете, покрай които преминаваше, го гледаха със смесица от страх и любопитство. Двама-трима се опитаха да го заговорят, но се отказаха, забелязвайки изражението му. Хартман им бе благодарен за това, тъй като не знаеше какво да им отговори.

Кабината на асансьора дойде. Хартман поклати безмълвно глава, когато двама войници понечиха да се присъединят към тях. Мъжете се изненадаха, но отстъпиха навън. Вратите на асансьора се затвориха и кабината потегли.

Никога досега пътят надолу не му се бе струвал толкова дълъг. Може би защото никога не бе слизал с ясното съзнание, че вероятно вече няма път назад.

Хартман отново прокле лошото въоръжение на войската си. Бункерът им бе може би най-модерното съоръжение от този вид на света. Бе проектиран и изграден така, че да гарантира оцеляването на обитателите си в продължение на години, дори десетилетия в условията на силно радиоактивно замърсяване, когато на повърхността

не е останал никакъв живот. Но близо шестдесетгодишният период си бе казал своето. Последната атака на джеърдите не бе оставила много от бункера. Нямаха на разположение повече резервни части, за да ремонтират повредените видео- и радиовръзки.

Кабината подскочи и спря. Хартман извади за всеки случай пистолета си и даде знак на Нет да се скрие зад гърба му. Излезе от кабината с разтуптяно сърце, огледа се бързо наляво и надясно и въздъхна с облекчение. Бяха сами. Стори му се, че долавя отнякъде гласове и шумове, но те бяха прекалено тихи, за да може да различи посоката. Мислено си представи плана на подземната част на бункера. Досега бе слизал рядко в тази част на укреплението. А и за какво да слиза? Никога не бе предполагал, че тъкмо той ще поеме един ден командването на този бункер.

— Наляво — прошепна той.

Понечи да прибере оръжието си, но се отказа. Много добре му бе известно, че единствената функция на пистолета е да успокоява него самия.

Глъчката се усили, щом достигнаха следващото разклонение. Следващите им крачки ги доведоха до част от укреплението, която отхвърляше представата за остарял, но невредим свят от бетон и стомана. По стените личаха следи от пожар, по пода бяха пръснати изпотрошени мебели и уреди и парчета стъкло. Голяма част от вградените в бетона уреди и хранващи кабели и тръбопроводи бяха изтръгнати или разбити. Едва всяка трета или четвърта лампа функционираше. По голия бетонов коридор се бе оформила неравномерна верига от тъмни и светли петна. Хартман си представи мислено какво ли може да ги очаква в тъмните зони между ярко осветените участъци. Ускори крачка, сякаш за да си вдъхне сам увереност.

Внезапно обаче Нет го хвана за ръката и посочи безмълвно напред. На Хартман му бе необходима секунда, за да разбере какво има там. От една от многобройните отворени врати по коридора бе излязъл човек: висок, слаб, с разчорлена коса. Облечен бе в проста, отворена отзад пижама. От свивката на лакътя му капеше малко кръв от мястото, откъдето бе изтръгнал иглите, които бяха свързвали тялото му с подхранващите системи по време на шестдесетгодишния му сън. На лицето му се виждаше същото отнесено изражение, което Хартман бе

доловил одева в чертите на Нет. При този човек обаче то не се дължеше на умора. Тази отнесеност нямаше да изчезне, щом се наспи. Мъжът се бе превърнал в джеърд, подобно на почти всички, които преди шестдесет години доброволно бяха преминали в състояние на дълбок сън, за да могат след десетилетие, век, а може би дори хилядолетие да подемат отново борбата срещу нашествениците.

Не, не почти всички мъже, поправи се мислено Хартман. Внезапно усети убеденост, че в скоро време драмата ще приключи. Джеърдите вече бяха взели и последните му хора. Нещо се бе случило с духа им по време на десетилетията, през които бяха потопени в дълбок сън. Нещо бе атакувало и променило съзнанието им.

Човекът извърна глава, когато двамата се приближиха. В очите му обаче нямаше живот. Изобщо не ги разпозна. Бързо и без да го изпускат от погледа си, двамата се приближиха към вратата на стаята за събуждане.

Тя бе само притворена. Хартман хвърли поглед към залата за дълбок сън през една от големите стъклени плоскости, оформящи останалите три стени, и установи, че всички легла бяха празни. Обзавеждането бе отчасти изпотрошено и унищожено, но не можеше да се каже дали щетите бяха отскоро или представляваха следи от битките, вилнели тук долу. Съществуващата преди бъркотия от монитори и контролни инструменти, покриваща четвъртата стена на помещението, също бе угаснала като системата на командващия компютър. Щайнбергер обаче все още седеше зад бюрото си с гръб към вратата. Изправи се, щом чу крачките им.

— Какво става тук? — осведоми се Хартман.

Гласът му далеч не бе толкова самоуверен, както би искал. Усещаше се страхът му, а това подразни Хартман.

Щайнбергер или изобщо не бе забелязал това, или умело се преструваше.

— Всички се събудиха и си тръгнаха — заяви той.

— Всички? — пожела да се увери Хартман, макар да бе напълно излишно.

— Почти всички — отвърна Щайнбергер. — Освен онези, чиито системи за поддържане на живота бяха престанали да функционират.

— Всички едновременно? — изненада се Нет. — Но защо така внезапно?

— Ние имаме нужда от тях — отвърна Щайнбергер.

Измина известно време, докато Хартман проумее.

— Ние!

Щайнбергер кимна и се засмя. Внезапно усмивката му се превърна в разтягане на устните, без каквото и да било значение. Очите му останаха студени и безжизнени. Ако в тях изобщо бе останало някакво чувство, то бе напълно непонятно за Хартман.

— И вие ли? — попита той, потръпвайки.

Щайнбергер отново се засмя.

— Имам нужда от помощта ви, господин генерал — заяви той.

Хартман горчиво се усмихна. Оръжието в ръката му все още бе насочено към войника, но внезапно пръстите му затрепераха толкова силно, че вече нямаше сила да го държи.

— Помощ? — попита той с треперещ глас.

Погледът му пробяга по опустелите легла зад стъклените стени, по ненужните вече премигващи контролни лампички на малките компютри за всеки пациент, по унищоженото оборудване.

— Какво още искате? — промърмори Хартман.

Щайнбергер не отговори, но почти в същия миг Хартман чу стъпки зад гърба си. В продължение на един дълъг миг гледаше настойчиво към превърналия се в джеърд войник, без да разпознава в лицето му нещо друго, освен празната безсмислена усмивка. После се извърна и подскочи от изненада. Очите му се разшириха, забелязвайки фигурата, появила се незабелязано зад гърба му.

— Вие? — прошепна той.

Напредването по външната стена на станцията се оказа трудно и опасно, отколкото си бе представляла Черити. Тя бе единствената, която имаше опит с придвижването в открития Космос. Също така само тя не изпитваше смъртен страх от заобикалящата я среда. Изключение правеше може би Абн Ел Гурк, но вакуумният скафандър му бе прекалено голям и толкова много пречеше на движенията му, че той постоянно се олюляваше. Черити не бе казала нищо на останалите за краткия си разговор с Гурк. Колкото и невероятно да й се стори всичко в първия миг, дори Стоун явно не подозираше какво всъщност представлява нещото, което се въртеше

пред очите им с бясно темпо. Погледите, които хвърляше към страховитата конструкция, бяха изпълнени с любопитство, но не и със страх. Черити не попита Гурк какво трябва да си представи под черна дупка-бомба, но основните ѝ познания по астрономия бяха достатъчни, за да подхранват постоянно разяждащото чувство на страх, появило се у нея.

Бяха изминали една четвърт от обиколката на огромния сребрист пръстен на станцията и достигнаха място, откъдето имаха поглед към цялото съоръжение. Черити спря, извика Френч при себе си и включи предавателя си.

— Накъде да вървим? — попита тя.

Погледът на Френч разкриваше само объркване и неразбиране.

Черити посочи с ръка зад себе си и продължи:

— Вашите хора. Убежището, както го наричате. Къде се намира?

Френч не отговори веднага. Погледът му пробягваше постоянно по огромната конструкция. Явно му бе все по-трудно да потиска обзелата го паника.

— Аз... аз не зная — призна той накрая.

— Не знаете? — смръщи вежди Черити, изпълнена със съмнение. — Не знаете как изглежда мястото, където живеят вашите хора?

— Аз... аз никога не съм бил тук — продължи Френч нервно.

Внезапно вдигна поглед и втренчи разширените си от страх очи в Черити.

— Това е Мъртвата зона — изломоти той. — Навън. Никой не живее тук. Мъртвата зона убива хората.

У Черити се надигна гняв, но угасна почти в същия миг. Осъзна, че Френч казва истината.

— Искате да кажете, че никога не сте виждал как изглежда Убежището отвън? — пожела да се увери тя.

Френч кимна.

— Никой не излиза навън — потвърди той. — Само мъртвите.

Черити бе разочарована.

— Опишете ми го — нареди тя. — Как изглежда това убежище? Колко голямо е? Част от станцията ли представлява или е извън нея?

Погледът на Френч ѝ подсказа, че дори не е разбрал въпроса.

— Аз... аз не зная — промърмори той. — Намира се след Мъртвата зона и...

Черити го прекъсна.

— Мъртвата зона? — внезапно осъзна, че е допуснала грешка.

Автоматично бе приемала досега, че под Мъртва зона Френч разбира открития Космос.

— Тя е... като тук — промърмори Френч разстроен. — Също като тук, но е съвсем различно.

— Аха — въздъхна Черити.

— Няма въздух там — обясни Френч. — И е студено. Всичко е разрушено.

— Разрушено? — улови се за думата Черити.

Френч кимна. За момент Черити не разбра какво ѝ обяснява:

— ... паяците опитваха да я ремонтират. Но ние веднага разрушавахме всичко. Пърл каза, че така трябва да правим. Боеше се, че ще дойдат в Убежището, ако Мъртвата зона вече не съществува.

Черити се замисли. Думите на Френч можеха да имат само едно обяснение. Скривалището на неговите хора се намираше в част на орбиталния град, която бе разрушена. До такава степен разрушена, че мороните бяха сметнали за неефективно да прахосват прекалено много енергия за възстановяването ѝ. Колкото и да се оглеждаше обаче, не успяваше да открие разрушена част.

Внезапно осъзна, че знае къде се намира скривалището.

— Убежището, Френч! Как изглежда? Помещение с куполообразен таван, дълго около четиридесет крачки и широко десет? А отпред към коридор, който води към две по-малки помещения?

Френч я погледна с изненада.

— Откъде знаете?

— Не е важно — отвърна Черити и се изправи. Огледа се наоколо. Трудно бе да се ориентира.

Мороните толкова много бяха изменили станцията, бяха достроили много неща, така че не можеше да я познае. Сега обаче, когато вече знаеше какво търси, спомените ѝ започнаха бавно да се връщат. След известно време осъзна, че са търсили на погрешно място. Доковете се намираха в онази част на орбиталния град, която бе обърната към Земята.

Понечи да се обърне към останалите, за да им обясни с жестове, че трябва да се върнат обратно, но вниманието ѝ бе привлечено от движения в отсрещната страна на огромния пръстен. Вгледа се внимателно. В първия миг бе просто слабо просветване, но то се повтори и усили. Внезапно с ужасяваща яснота осъзна, че има още нещо, което бе пропуснала или забравила.

От флотилията летящи чинии в отсрещната част на станцията се отделиха три летателни апарата и се насочиха точно към тях. Нямаше никакво съмнение, че не е случайност.

Останалите също бяха забелязали летателните апарати. Стоун бе замръзнал от ужас, докато Френч наблюдаваше огромните летящи чинии с детско любопитство. Очевидно изобщо не знаеше какво представляват. Скудър зае леко разкрячена стойка, за да има по-добра опора, и вдигна оръжието си.

Черити поклати глава. Всички познаваха много добре тези летателни апарати. Бяха прекалено добре бронирани, за да бъдат увредени с просто лазерно оръжие.

Мислите ѝ препускаха бясно. Летателните апарати се приближаваха бавно, но тя знаеше, че това е лъжливо впечатление. Щяха да са при тях след няколко мига. Нищо не можеше да ги спаси.

Извърна се към останалите, откопча с бързо движение предпазното въже от колана си и им даде знак да сторят същото.

— Разделете се! — изкрещя тя. — Може би няма да успеят да убият всички! Опитайте се поотделно да стигнете до хората на Френч!

Повличайки Френч след себе си, тя се отдалечи от Гурк, Скудър и Стоун с максималната бързина, на която бе способна, без да изгуби контакт с опората си. Огледа се и видя, че Скудър също тича, докато Гурк все още се бори с прекалено големия си костюм.

Стоун не се бе помръднал от мястото си и стоеше като вкаменен. Летателните апарати се бяха приближили. Един от огромните дискове висеше безшумно над Гурк и Даниел Стоун. Другият се бе насочил към Скудър, а третият преследваше нея и Френч. Черити осъзна колко смешен и наивен е опитът ѝ за бягство. За Бога, дали някой бе опитвал да избяга от космически кораб? Но какво друго можеха да направят?

Летящата чиния се плъзна над нея и Френч, направи остър завой и започна да се снижава към външната стена на станцията. Черити отскочи надясно. Космическият кораб я последва и кацна на не повече

от двадесет метра пред тях. В долната му част се появи триъгълен отвор, от който се появи жълта светлина. Веднага след това оттам изскочиха дузина воители мравки, облечени в прозрачни скафандри. Всичките бяха въоръжени, но поне за момента се въздържаха да открият веднага огън по нея и Френч. Воините оформиха бързо и с невероятна прецизност дълга верига, която окончателно им преряза пътя за бягство. Черити изруга. Забеляза, че и другите два летящи кораба са кацнали. Явно мравките имаха известен опит с открития Космос, защото действията много по-умело от нея самата и останалите от групата. Краищата на трите вериги от воители бързо се придвижиха един към друг и се сляха, образувайки неправилна, но напълно затворена окръжност около бегълците.

Черити спря и се огледа. Както бе очаквала, кръгът започна да се стеснява. Мравките маршируваха навътре, не много бързо, но едновременно от всички посоки, за да заобиколят плътно жертвите си в центъра. Изненадана бе, че мороните все още не бяха открили огън, но единственото обяснение за това изобщо не я успокояваше. Явно воините бяха получили заповед да ги заловят живи.

Кракка по кракка двамата с Френч отстъпваха пред приближаващите се мравки, докато се събраха отново със Скудър, Гурк и Стоун.

— А сега? — попита джуджето.

Черити сви рамене.

— Виждам само две възможности — отвърна тя. — Да се предадем или да продадем живота си колкото може по-скъпо, като унищожим известен брой от тях.

Вдигна бързо ръка, за да прекъсне Скудър, който понечи да заговори.

— Известно ми е твоето становище. Аз съм на друго мнение.

— Имаш ли представа какво ще правят с нас? — попита мрачно Скудър.

— Не — отвърна Черити. — Но може би по-късно ще се появи възможност за бягство. Ако сме мъртви, със сигурност няма да имаме никакъв шанс.

Скудър се засмя горчиво.

— Не вярваш сама в думите си. Чудесата рядко се повтарят. Предпочитам да умра, отколкото да се оставя в ръцете на тези...

животни.

— Глупости! — възрази Черити. — Ние...

Скудър обаче вече не я слушаше. Насочи оръжието си към приближаващите морони и натисна спусъка. Отровнозелен лазерен лъч с дебелината на човешки пръст улучи едно от насекомите и го уби. Веднага обаче мястото му бе заето от друга мравка, която затвори окръжността. Скудър застреля и нея, но и новата празнина веднага бе затворена. В първия момент изглеждаше сякаш мороните и този път няма да отговорят на атаката. После обаче петима-шестима от воините им вдигнаха едновременно оръжията си. Половин дузина тънки, яркочервени светкавици просъскаха толкова близо край Скудър, че една от тях остави тъмна следа от изгоряло върху костюма му. Той едва не изпусна оръжието си. Все пак нито един от изстрелите не го улучи. Залпът бе само предупреждение.

Скудър размаха ръце, за да възстанови равновесието си, вдигна оръжието, но отново го отпусна. Погледът му нервно пробяга по стотината насочени заплашително към тях дула. Не посмя да използва отново лазера си. Все пак не бе толкова твърдо решен да загине, вместо да се предаде, както си бе мислил досега.

Някой подръпна Черити за ръката. Извърна глава и видя Гурк, който сочеше към някаква приближаваща се точка зад армията на мороните. В едно от безбройните възвишения, които нашествениците бяха изградили по повърхността на орбиталния град, се бе отворила асиметрично оформена врата. Огромен брой мравки, облечени в същите прозрачни скафандри, се изсипаха отвътре. Част от тях влачеха странна конструкция на сребриста трикрака опора, огромни метални макари и стъклени тръби. Започнаха да я сглобяват припряно на няколко крачки от изхода.

— Какво, за Бога, правят там? — промърмори объркана Черити.

Получи отговор на въпроса си почти в същия миг, в който мороните привършиха работата си. От странната конструкция изригна яркочервен лъч светлина с дебелина на човешка ръка. Лъчът докосна леко една от кацналите летящи чинии и остави димяща следа върху сребристия метал, след което прогори огромна дупка по плоския купол. Горната част от летящата чиния бе разтърсена от безшумна експлозия. Пламъци и нажежени отломки се разхвърчаха като изригващ вулкан във въздуха. Втора, още по-мощна и също така

безшумна детонация разруши окончателно космическия кораб. Нажежен до бяло метал се посипа върху мороните и превърна безупречно подредената им до този момент формация в пълна бъркотия от бягащи фигури.

Преди Черити изобщо да успее да осъзнае какво се случва, лазерният лъч продължи пътя си. Премина като вършачка от светлина по редицата на воините мравки и остави следи от разтопен метал по втората летяща чиния. Екипажът ѝ реагира светкавично, но все пак не достатъчно бързо. Двигателите на кораба се възпламениха и буквално го катапултираха във въздуха. Лазерният лъч прониза за миг космическото пространство, търсейки жертвата си, която се опитваше да се отскубне. После с изумителна точност улучи единия от трите работещи двигателя. Дискът с диаметър тридесет метра се превърна в атомно миниатюрно слънце, чиято светлина прониза за миг мрака на Космоса. Черити затвори заслепена очи и извърна глава. Останалите също вдигнаха ръце, за да предпазят очите си.

Когато отново можеха да виждат, картината се бе променила коренно. Окръжността от мравки, която бе заобикаляла Черити и останалите, се бе превърнала в бъркотия от бягащи фигури. Малка част от мороните откриха огън по внезапно появилите се нападатели, но повечето бягаха презглава и безцелно насам-натам, очевидно напълно изненадани и неспособни да реагират на променилата се ситуация. Третият космически кораб бе излетял, но Черити забеляза, че в действителност не бяга, а се опитва чрез дръзка маневра да излезе извън обсега на лазерното оръдие.

Тъничка светкавица проряза пространството край нея. Не я улучи, но ѝ припомни, че изобщо не бяха защитени. Проклинайки, Черити се свлече на колена, вдигна оръжието си и даде залп от кратки изстрели. Изобщо не видя дали улучи, но това бе сигнал за останалите. Скудър също откри огън, а след секунда и Стоун свали плененото оръжие на мороните от рамото си и започна да стреля по мравките.

Междувременно от шлюза бяха наизлезли още морони, които също откриха стрелба по екипажите на летящите чинии. Все още бяха по-малко на брой от воините, които обстрелваха, но компенсираха това с повече решителност. Черити бе твърде заета с това да се предпазва от ожесточената престрелка между мороните и самата тя да стреля, за да има време да осмисли наблюденията си. Но с частица от своето

съзнание установи, че новопоявилите се морони действат значително по-целенасочено и решително от своите врагове. Броят им непрекъснато нарастваше. През отвора извираха на вълни нови и нови воители. Горната повърхност на станцията отдавна се бе превърнала в пълен хаос от ярки преплитащи се светкавици, тичащи тела и нажежен метал. Бе истинско чудо, че досега не бяха улучени нито Черити, нито някой от другарите ѝ.

Внезапно Гурк се стресна и посочи възбудено към някаква точка зад гърба на Черити. Тя се извърна и откри летящата чиния, която очевидно бе обиколила веднъж станцията и се приближаваше с бясно темпо. Изпълнена с ужас, Черити установи, че корабът се е насочил право към тях. Просна се инстинктивно на повърхността на станцията с надеждата, че и останалите ще последват примера ѝ. В продължение на една дълга ужасяваща секунда изгуби опора и започна да се издига в безвъздушното пространство. С последни усилия ръката ѝ се вкопчи в някаква опора.

Почти в същия миг летящата чиния бе над тях, откривайки огън към атакуващите морони. В редиците на напредващите мравки лазерни лъчи с дебелината на човешка ръка прогаряха димящи следи. Оръдието се завъртя и откри огън към космическия кораб, но той бе по-бърз. Лазерният лъч удари по отразяващата долна повърхност и се пречупи към Космоса. Почти в същия миг залп от ярки лъчи се посипа върху оръдието. То, заедно с обслужващите го мравки, се превърна във врящ облак от пламъци. Космическият кораб премина над него в нисък полет, отскочи като хвърлено плоско камъче и извърши с бясна скорост дръзко салто, за да се върне обратно и да започне стрелба по останалите морони.

Черити внимателно се изправи, хвърли бърз поглед, за да се убеди, че никой от останалите не е ранен или убит и посочи към центъра на базата. По някаква причина мороните, изглежда, избягваха тази част на станцията.

С изключение на Френч останалите разбраха, защото както Стоун, така и Скудър и Гурк веднага поеха натам, Френч стоеше като вкаменен и наблюдаваше биещите се помежду си морони. Очевидно още по-малко от Черити разбираше какво става.

Летящата чиния се върна обратно и остана да виси на около двадесет-тридесет метра над станцията. Новопоявилите се мравки

откриха огън към огромния кораб с пушките си, но не успяха да му причинят никаква вреда. За сметка на това летящата чиния ги обсипа с градушка от ярки смъртоносни светкавици. Въпреки че от шлюза все още излизаха нови и нови воители, екипажът на летящата чиния успяваше да унищожи повече. Оцелелите морони също се надигнаха и атакуваха — макар и нерешително и безцелно — нападателите. Макар в първия миг атаката да бе успешна, намесата на космическия кораб обърна хода на военните действия. Черити осъзна, че новите им съюзници няма да издържат още дълго.

С решителни движения тя повлече Френч и го сръга, така че да тръгне след Скудър и останалите. Забеляза, че той изкриви лице и изкрещя нещо, но не му обърна внимание, а го хвана за ръка и го повлече след себе си. Забърза с широки крачки по леко извития метал, опитвайки се да върви колкото е възможно по-бързо, без да губи опора под краката си.

Забави крачка едва когато настигна Скудър и другите двама. Те бяха спрели на извивката на изкуствения хоризонт. Скудър хвърли въпросителен безпомощен поглед към нея. Тя му отвърна със също толкова безпомощно свиване на рамене. Бързо се извърна и погледна назад.

Битката продължаваше с неотслабваща сила. Летящата чиния се движеше по-ниско и обсипваше външната стена на орбиталния град с потоци искрящи разклонени лъчи. Лазерните лъчи очевидно вече не бяха достатъчно концентрирани, за да стопят метала на бронираните плочи, но очевидно все още можеха да унищожават тънките скафандри на мороните. Над орбиталния град се носеха вече дузини, ако не и стотици неподвижни фигури на воители мравки. Атакуващите морони нямаха повече подкрепа. Едно от лазерните оръдия на летящата чиния бе насочено към шлюза и от него в бърза последователност изригваха къси яркочерни светкавици.

Черити чу възбудения задъхан глас на Скудър:

— Какво, за Бога, става там?

Черити сви безпомощно рамене. Имаше някаква бегла представа какво означава тази странна случка, но идеята бе прекалено фантастична, за да е готова да я обсъжда.

— Избиват се помежду си — промърмори Скудър. На лицето му бе застинало смаяно изражение.

Черити кимна безмълвно и понечи да се извърне, за да продължи пътя си. В този момент обаче се случи нещо, което привлече още веднъж вниманието ѝ към бойните действия.

Нападателят бяха претърпели толкова големи загуби от лазерите на летящата чиния, че само по-решителните им действия и очевидно по-доброто въоръжение вече не им бяха от полза. Мороните ги атакуваха, застрелваха ги или ги атакуваха с голи ръце, за да разкъсат предпазните им скафандри, въпреки че често сами намираха смъртта си. Черити забеляза, че една от мравките се втурна към противника си с вдигнати четири ръце, но внезапно замръзна на място. В продължение на секунда тя остана напълно неподвижно, после се извърна с рязко движение, вдигна оръжието си и застреля застаналия зад нея неин събрат!

И не бе единствената. Навред, където мороните докосваха излезлите от нажежения вече до червено шлюз, невероятната сцена се повтаряше. Сякаш лек допир от новите мравки бе достатъчен, за да накара насекомите веднага да преминат на противниковата страна!

Въпреки това нямаше съмнение какъв щеше да е изходът от неравната борба. Летящата чиния обстрелваше нападателите непрекъснато. Явно екипажът изобщо не го бе грижа дали стреля по противникови воители или по свои. Битката щеше да продължи най-много още няколко секунди.

Черити с усилие на волята се откъсна от ужасяващата гледка и даде знак на останалите да продължат. Имаха шанс да се измъкнат само ако действаха бързо.

Въпреки това и тя се поколеба, когато погледът ѝ попадна върху огромното, въртящо се с бясна скорост Нещо в центъра на орбиталния град. Междувременно се бяха приближили достатъчно до огромната „гира“, за да могат да различат подробности. Не можеше да открие процеп между двете огромни кълба и вътрешната част на космическата станция. Ами ако това страховито Нещо е достатъчно голямо, така че да няма място за преминаване? Щяха да бъдат разкъсани на парчета и размазани като птици, приближили се твърде много до витлата на хеликоптер.

Имаше само един начин да се изясни този въпрос. Потисна надигащия се в нея ужас и продължи напред, влачейки подир себе си

Френч. След секунда колебание Скудър и Стоун също тръгнаха след нея. Накрая ги последва и Гурк.

Лазерната буря от светкавици между мороните остана скрита зад стоманения хоризонт. Групата се приближаваше към въртящата се гигантска „гира“. Думите на Абн Ел Гурк не излизаха от ума на Черити. Черна дупка — бомба. Ако Гурк бе прав, тогава в тези невинни на пръв поглед метални кълба се криеха непредвидими сили: Енергии, достатъчни за превръщането на едно слънце в свръхнова или взривяването до атоми в буквалния смисъл на думата на малката Синя планета от другата страна на орбиталния град. „Но защо?“ — мислеше си Черити. От какво толкова се бояха мороните, та да задействат бомба, която да унищожи цяла слънчева система, само и само да са сигурни, че действително е разрушен и трансмитерът?

Без сама да забележи, крачките ѝ се забавиха с приближаването до огромната „гира“. Погледът на Черити бе прикован в огромното черно Нещо. Сърцето ѝ биеше бясно, усети как цялото ѝ тяло започва да трепери. В главата ѝ се прокрадна лека болка. Усети странни неприятни тръпки, съпровождащи болката. Те тръгваха от главата и бавно се разпространяваха по цялото ѝ тяло.

Внезапно Гурк спря и започна да жестикулира диво с ръце. В продължение на няколко мига Черити го гледаше недоумяващо, после осъзна какво иска да съобщи на нея и на останалите. Без да разбира защо, но убедена, че Гурк знае какво прави, тя коленичи и започна да лази по корем по искрящия метал.

Необходим ѝ бе половин час, за да премине през конструкцията на огромната „гира“ и да достигне до другата страна на станцията, но на Черити ѝ се стори цяла вечност. Болките и тръпките станаха непоносими. Нещо непонятно ставаше с тялото ѝ и то я докарваше до ръба на лудостта. „Гирата“ все още се въртеше над главите им на височина около десет метра. Един-единствен път опитаха да се надигнат поне на колене и ръце, за да напредват по-бързо, но сякаш невидими ръце сграбчиха мускулите им, за да ги разкъсат. Непоносима тежест притискаше дробовете им. Имаха чувството, че са улучени от невидими чукове и разтърсени до мозъка на костите си.

След като всичко премина, бяха толкова изтощени, че в продължение на няколко минути просто лежаха неподвижни, борейки се за всяка глътка въздух. Пред очите на Черити танцуваха пъстри

звезди. Бе прехапала езика си, без да усети. Разбра това едва когато усети вкуса на собствената си кръв. Нямахше нито една частица от нейното тяло, която да не я боли. Чувстваше се така, сякаш е попаднала под тежача тонове преса и е стояла там половин час.

Бавно и несигурно се завъртя по гръб и отвори очи.

Над нея Земята висеше в Космоса като огромна синя топка. Видът ѝ бе прекрасен и успокояващ както никога досега. Внезапно осъзна защо Френч и неговите хора вярваха, че душите на умрелите отиват на Земята.

В продължение на още една минута просто лежеше, дишаше и не мислеше за нищо. После обаче частица от съзнанието ѝ подсказа, че вероятно нямаше да могат дълго време да лежат и да се наслаждават на тази гледка. Трябваше да се махнат отгук. Изправи се с рязко движение и се огледа.

Първото, което видя, бе лицето на Гурк. Видът му я ужаси. От очите, ушите и очите на джуджето течеше кръв. На местата, където се виждаше кожата му, тя бе добила мръсносив цвят. Погледът му бе замъглен. Въпреки практически липсващата гравитация явно му бе почти невъзможно да стои прав. Черити бързо изпълзя до него и докосна шлема му.

— Какво става с теб? — попита загрижено тя.

Гурк простена. Погледът му се проясни за миг, после отново се замъгли. Понечи да отговори, но от гърлото му излезе неразбираемо гъргорене.

— Наред ли е всичко с теб? — попита загрижено Черити.

В същия миг усети колко глупав е въпросът ѝ. Естествено, че не всичко бе наред с джуджето.

Въпреки това Гурк се опита да поклати глава, но само простена и я погледна със замъглени от болка очи.

— Гравитацията... — простена той. — Не я понасям... така добре като вас.

— Каква гравитация? — осведоми се Черити.

Гурк отново простена. Олюля се назад, овладя се в последния момент и отново се изправи, като се олюляваше.

— Гравитационни вълни — промърмори той. — Сферите. Състоят се... от неутроний.

Черити се ококори изумена. Хвърли поглед към гигантските бясно въртящи се сфери над главите им и отново се извърна към джуджето:

— Неутроний? — попита невярващо тя. — Искаш да кажеш, че те могат да обработват неутрония?

Въпреки окаяното си положение Гурк се опита да се засмее, но от гърлото му излезе само нещо като грачене.

— Могат и много други неща — промърмори той. Дишаше тежко и накъсано. — Могат например да ни скъсат задниците, ако продължаваме да седим тук и да се уверяваме взаимно колко добре се чувстваме.

Черити го изгледа изумена, после по устните ѝ се разля усмивка въпреки волята ѝ.

— Мисля, че вече се чувстваш по-добре — установи тя.

Гурк промърмори нещо неразбираемо. Черити се надигна и се надвеси над Френч. Той изглеждаше невредим, но цялото му тяло трепереше. В първия момент се възпротиви, когато се опита да го вдигне. Погледът му бе втренчен в синьото кълбо на Земята, заемащо две трети от небето над главите им. Черити се запита какво ли става в душата му в този миг. После се извърна и се огледа.

Сега, когато знаеше какво да търси, го откри веднага.

Както изглеждаше, имаха късмет. Намираха се едва на стотина крачки от огромна дупка във външната обвивка на орбиталния град. Плетеница от стоманени пръти и разтопени и разкъсани защитни плочи превръщаше краищата на дупката в почти непреодолима преграда. Зад нея се виждаше задната третина на нещо огромно с формата на гигантски връх на стрела.

Макар по онова време снимката да заемаше телевизионните екрани на Земята в продължение на седмици и Черити да я познаваше във всички детайли, гледката я накара да потръпне. НАСА никога не успя да установи какво всъщност се е случило тогава. Катастрофата бе станала само няколко дни преди нашествието на мороните. Факт бе обаче, че тя бе довела до края на целия орбитален град.

Европейската космическа совалка, която трябваше да кацне от другата страна на станцията, внезапно бе започнала да пада в свредел и се бе забила като снаряд в най-външния пръстен на орбиталния град.

Като по чудо нямаше жертви нито сред екипажа, нито сред жителите на станцията. Всеки опит обаче да се освободи шестдесет метра дългият космически кораб от плетеницата от развалини се бе оказал напразен.

— Какво... какво е това? — изломоти Френч. Погледът му пробягваше объркано по огромния кораб и дупката във външната повърхност на станцията.

Черити посочи към разкъсаните, защитни плочи и носачите, после към забитата надолу космическа совалка.

— Ако не се лъжа, това е Мъртвата зона, Френч. А това — тя вдигна ръка към космическия кораб — е вашето Убежище.

6.

Макар че едва ли бе изминал повече от половин час, откакто бе напуснал централата, изображението върху мониторите се бе променило по драматичен начин. Нощта бе превърната в ден от проблясването на ярките лазерни светкавици, отражението от експлозиите и пожарите, червените следи от пламъците на двигателите на космическите кораби и вихрени неидентифицирани движения. Измамно спокойната нощ бе изместена от лудешки калейдоскоп от мъчително ярка светлина и абсолютна тъмнина, който претоварваше както човешкото око, така и камерите. Част от мониторите бяха излезли от строя, други показваха само безсмислени сенки и неясни следи от движение. По прозорчетата за данни пробягваха редици от цифри с такава бързина, че и те се превръщаха в нечетими ярки полета. Сякаш целият свят навън бе в движение. Крайните квартали на града горяха. Небето тлееше в тъмно кървавочервено. Реката отразяваше пламъците, сякаш се бе превърнала в поток от течна лава. По небето и на повърхността на Земята постоянно припламваха ярки огнени кълба, чийто цвят варираше от синьо-бяло до оранжево и червено, преди да се превърнат във вряща топка от пъклена жарова и дим. Ядреният ад, който вече веднъж бе погълнал този град, вилнееше отново. Макар сега жертвите му да не бяха хора, сърцето на Хартман се свиваше от болка също както и първия път.

Понечи да каже нещо, но звукът успя да излезе от устата му едва при втория опит.

— Няма да пратя хората си в този ад — просъска той накрая.

Чувстваше се безпомощен и смешен. Определено не бе в положение да иска каквото и да било или дори да отказва. Въпреки това почувства облекчение, че го е казал. В продължение на един дълъг миг очакваше отговор. После едва ли не със сила се откъсна от гледката на екраните и се втренчи във фигурата, седнала зад бюрото му.

Сякаш очаквайки подобна реакция, Кайл поклати глава и се засмя:

— Но, господин генерал, никой не иска подобно нещо от вас — заяви той. — Да не говорим, че би било безсмислено. Изходът от борбата е ясен. Ние ще спечелим.

Хартман се изсмя истерично.

— Вие сте луд, Кайл! — с отсечено движение посочи към екраните. — През последните три дни не правех нищо друго, освен да наблюдавам съсредоточаването на техните войски. Наясно ли сте, че ви превъзхождат сто към едно? Да не говорим, че са насъбрали отвън достатъчно оръжия, за да опожарят из основи целия континент.

— Вие не разбирате — отвърна Кайл.

Все още се усмихваше, но сега изражението му бе търпеливо и всеопрощаващо.

— Ние ще спечелим, защото не можем да изгубим. Тяхната численост няма значение. Тъкмо обратното. Колкото повече са те, толкова по-добре е за нас. Глупаво бе от тяхна страна изобщо да ни атакуват. Не мога да разбера защо го правят.

Погледът на Хартман се върна обратно към стената от монитори. Думите на Кайл бяха убедителни, имаха почти сугестивна сила. За съжаление бяха в крещящо противоречие с изображението върху наблюдателните камери. От половин час насам флотилията от космически кораби на мороните сриваше до основи онова, което бе останало от Кьолн. Напредващите им сухоземни войски прегазваха като лавина онова, което бе оцеляло след огъня от летящите чинии. Никъде не се виждаше дори най-малкият признак на съпротива.

Откакто се бяха качили отново горе, Хартман бе осъзнал колко много се бе заблуждавал по отношение броя на воините мравки. Армията, която се бе насъбрала около разрушения град през последните дни, се състоеше не от стотици хиляди, а от милиони воители. Кой, за Бога, би могъл да спре подобна армия?

Понечи да отговори нещо, но Кайл вдигна ръка и го прекъсна.

— Да не губим повече ценно време, господин генерал.

— Не ме наричайте така — промърмори нелюбезно Харман. — Не ми е приятно.

Кайл се засмя.

— Както желаете.

За един кратък миг и неговият поглед се плъзна по екраните. Хартман бе вътрешно убеден, че търси нещо върху мониторите, което обаче не открива. Внезапно Кайл се извърна, заобиколи бюрото и се наведе над терминала. Пръстите му докоснаха някакъв клавиш, поколебаха се, после натиснаха още два-три клавиша и отново се поколебаха. На лицето му се появи съсредоточено изражение.

— Какво правите? — попита обезпокоен Хартман.

— Боя се, че нищо, което да ми е от полза — призна Кайл и поклати глава. — Удивително. Толкова примитивна система и все пак толкова ефективна.

Вдигна глава и погледна първо към Нет, после дежурния офицер, който се бе отдръпнал до вратата. После отново се извърна към Хартман.

— Предполагам не греша, че е необходим определен код за стартиране на програмата.

— Възможно е — промърмори нелюбезно Хартман.

— Кажете ми го — разпореди Кайл.

Хартман разтвори широко очи.

— Луд ли сте?

— Все още не разбирате, Хартман — въздъхна Кайл. — Вие и аз сме на една страна, поне в момента. Повярвайте ми, би било напълно безсмислено да искате да стартирате тези ракети. Дори ако имаше достатъчно време, те никога не биха достигнали целта си. Мислите ли, че е толкова просто? — Кайл поклати глава и отговори сам на въпроса си: — Със сигурност не. И вие го знаете. Вие сте войник, Хартман. Добър войник. Известно ви е така добре, както и на мен, че не е толкова лесно да победиш сила, която има милиони години опит във воюването. Вярвате ли, че Главният им щаб е така беззащитен и очаква само някой да го разруши?

Хартман не отговори. Не, не вярваше, че е така. Никой от тях не бе вярвал в действителност. Всички подозираха, че отчаяният им план трябва да има неизвестен засега, но решаващ недостатък. Но това бе единственият план, който имаха.

— Идеята беше на Стоун — промърмори той накрая, чувствайки се като заинатило се дете.

— Стоун — отвърна Кайл спокойно и много сериозно — е наш роб. Обикновено оръдие.

Извърна се и отново посочи към компютъра върху бюрото на Хартман.

— Съществуват три възможности, Хартман — продължи той. — Едната е да унищожа този уред. Не искам да го правя, защото е твърде ценен и е възможно да ни потрябва. Втората е да не предприема нищо и да ви оставя да гледате как Господарите на Черната крепост ще унищожат първо вашите ракети, миг по-късно стартовите площадки и после целия този бункер. Още по-малко желая това да се случи. Ще бъде пожертван безсмислено живот, а тази станция е изключително ценна и не бива да бъде унищожена.

— А каква е третата възможност? — попита Хартман, след като Кайл не продължи, а само го гледаше с очакване.

В лицето на Кайл настъпи странно раздвижване. За момент лявата му половина се преобрази и се превърна в плетеница от издути бели туптящи вени, които пълзяха под кожата като уродливи червеи. Долната му челюст се измести и за момент на Харман му се стори, че вместо око вижда проблясащо фасетно образувание с големината на юмрук. После страховитата гледка изчезна.

— Третата възможност — продължи спокойно Кайл — е да прекъснете компютърната програма.

— Защо... да правя това? — на Хартман му бе трудно да говори.

Устата му бе пресъхнала. Извърна глава и хвърли умолителен поглед към Нет, но тя само го гледаше въпросително. Бе застанала зад Кайл и не бе забелязала нищо от странната метаморфоза, станала за миг с неговото лице. Хартман вдигна ръка и я насочи към Кайл. Пръстите му трепереха, сърцето му биеше съвсем бавно и толкова силно, че усещаше всеки удар до върховете на пръстите си. Почти бе полудял от страх.

— Идвате тук и искате от мен да ви помогна? — изграчи той. — След... след всичко, което сторихте?

Кайл хвърли бърз поглед към стената от монитори, сякаш искаше да се убеди дали има достатъчно време за нещо толкова незначително като разговор с Хартман.

— Какво толкова съм направил?

Хартман понечи да изкрещи, да вдигне юмруци и да се нахвърли върху Кайл. Не стори обаче нищо подобно. Просто стоеше на мястото си, треперейки целият, и гледаше мегабоеца, който вероятно дори не бе

човек или джеърд, а нов трети вид — нещо напълно непонятно и страховито.

— Не зная кой сте вие, Кайл — прошепна Хартман. — Зная кой бяхте, но не зная какво сте сега. Но ако дори не разбирате какво имам предвид, тогава няма смисъл да ви обяснявам.

За негова изненада Кайл се засмя. Ако Хартман нямаше такъв опит, би могъл да приеме смеха му за напълно искрен.

— Разбирам какво имате предвид, Хартман — отвърна Кайл.

Гласът му бе спокоен, дори мек. Поклати леко глава, сякаш опитвайки се да успокои уплашено дете.

— Заблуждавате се, Хартман. Смятате, че сме сторили нещо на вашите хора. Че сме направили нещо с тях. Но това не е вярно.

— Нима ви прави удоволствие на всичко отгоре и да ми се подигравате! — прошепна Хартман. Преди Кайл да успее да отговори, той изрева внезапно: — Десет хиляди човека, Кайл! Десет хиляди мъже, които лежаха там долу. А вие... вие ги превърнахте в чудовища.

— Ние ги спасихме — възрази спокойно Кайл.

Хартман обаче не го слушаше, а продължи с истеричен накъсан глас:

— Бяха още почти деца, Кайл! Те ни се довериха, разбирате ли? Никой от тях не можеше да бъде сигурен, че изобщо някога ще се събуди, но ние им обещахме да се грижим за тях, да ги пазим. И те ни се довериха. А вие, вие ги превърнахте в чудовища.

Кайл отново го изгледа безмълвно за момент, а в очите му се появи изражение на истинска непресторена тъга.

— Не ние сторихме това, Хартман — възрази тихо той. — Вие самите го направихте. Машините, които доведоха тези мъже до състояние на дълбок сън, приспиват само телата им.

— Лъжа! — изкрещя Хартман.

— Истина е — продължи Кайл спокойно. — Известно ми е, защото тези хора сега са част от мен, както и аз съм част от тях. Вие приспахте телата им, но техните мисли останаха будни.

Кайл се наклони леко напред. Гласът му бе настойчив.

— Седемдесет и пет години, Хартман. Седемдесет и пет години, затворени тук вътре! — Кайл докосна с показалеца и средния пръст на дясната си ръка своето слепоочие. — Глухи, слепи и безмълвни, откъснати от всякакви впечатления, чувства, усещания, миризми,

вкусове, допир. Дори болката им е била отнета. Мнозина полудяха. Забравихте ли колко човека се събудиха телесно напълно здрави, но с помрачено съзнание? Вашите машини се провалиха. Вие изпратихте тези десет хиляди млади мъже направо в ада.

— Това е лъжа! — изрева Хартман. Скочи и сви ръце в юмруци, за да се нахвърли върху Кайл, но се спря. — Това... това е лъжа! Аз също бях в състояние на дълбок сън. Прекарах девет години в подобно състояние. Това би трябвало да ми е известно.

— Но то ви е известно, Хартман — отвърна Кайл. — Помислете. Вашето съзнание и спомените избухват всичко, за да не се пречупят, но то е там. Девет години мрак, Хартман. Девет години самота и празнота. Крещиш, без да можеш да крещиш. Споменете си, ако наистина искате да си причините тази болка. Или просто ми се доверете.

Хартман започна да трепери все по-силно. Нещо в него се пробуди. Бе чувство в мислите му, спомен за един спомен, скрит дълбоко, безкрайно дълбоко в гъбините на неговата душа. Болка, която бе толкова ужасяваща, че не можеше да се опише с думи. Ужас, който надхвърляше всичко, което човек можеше да си представи. Самота. Празнота. Мрак и чернота — безкрайно дълбок мрак и безкрайно голяма празна чернота...

— Но защо... защо и аз не съм полудял? — прошепна той. — Аз и останалите... останалите, които бяхме събудени?

— Някои полудяха — отвърна Кайл. — А може би десет години не са достатъчни. Можете да понесете толкова много, а сте така раними. Това е истината, Хартман, и вие го знаете. Душите на тези хора бяха уловени в мрак и празнота. Затова те излязоха в тази празнота и потърсиха нещо, с което да споделят болката си. И го откриха. Все още ли не разбирате? Не джеърдите взеха вашите хора. Те самите създадоха джеърд. Това са измъчените души на всички тези хора, Хартман. Те се претопиха със съзнанието на младата царица и създадоха нещо ново, нещо чудесно. Мислите, че нещо им е било отнето, но това не е истина. Те спечелиха нещо, Хартман. Нещо безкрайно ценно.

— Да — прошепна Хартман. — И заплатиха за това с нещо незначително, нали? Само със своето човешко съзнание.

— Бих искал да можете да почувствате, Хартман — продължи Кайл. — Бих искал да можете да изпитате сам какво означава да бъдеш част от един-единствен голям дух. Вие смятате, че нещо е било отнето от тези хора. Не е така.

Хартман го гледаше втренчено. Целият трепереше. Не бе сигурен дали разбира какво му говори Кайл. Дори не искаше и да разбере. Ако признаеше това, което отдавна знаеше в дълбоките слоеве на своето съзнание — че много добре осъзнава какво иска да му обясни мегабоецът, тогава трябваше да признае също, че Кайл казва истината.

— Какво... какво искате? — попита той.

Необходимите му бяха всички негови сили, за да изрече тези няколко думи.

Кайл пак хвърли поглед към мониторите. Хартман отново имаше чувството, че търси нещо.

— Необходима ми е помощта ви, Хартман — проговори накрая той. — Черната крепост не бива да бъде разрушена. За нас е много важно да я завземем непокътната. За целта обаче ни е нужно нещо, което само вие можете да сторите.

В продължение на един дълъг миг Хартман гледаше слисано мегабоеца, после отново се обърна към стената от монитори, показваща от различни места атаката на легионите на мороните към града, флотилията от летящи чинии се приближаваше към реката, обсипвайки с лазерни светкавици от оръдията си всяка сграда, всяка улица, всяко парченце земя. След нея настъпваше черната вълна на воините морони. Внезапно Хартман усети, че едва удържа истеричния си смях.

— Не бих искал да съм неучтив, Кайл — започна той задъхано, — но в момента ми се струва, че вашите приятели ще ви изритат здраво по задника.

Кайл го погледна втренчено и се усмихна.

— Ще ни помогнете ли?

— Вие... вие сте луд — изломоти Хартман. — Дори да можех, онова нещо пак трябва да бъде унищожено. Независимо на каква цена.

— Знаех, че ще ми отговорите така — продължи спокойно Кайл. — Вярвайте ми, радвам се, че ми го казахте. Но ви давам дума, че ние не ви застрашаваме с нищо. Можем да победим Морон, Хартман.

Помогнете ни да завладеем Черната крепост и ви обещавам, че тази планета отново ще ви принадлежи — само на вас и на никого друго.

Хартман се втренчи в Кайл. В очите му нямаше лукавство. Но нали сам бе видял какво се крие зад маската на мегабоеца... И въпреки това...

Извърна се безпомощно към Нет, която все още стоеше до вратата и до този момент не бе казала нито дума.

— Аз... аз му вярвам — прошепна тя.

Погледът на Хартман отново се насочи към мониторите. Атаката бе станала още по-ожесточена. Онова, което бе останало от гордия някога град след първата атака от Космоса, сега се стопяваше под концентрирания лазерен обстрел.

— Та ние сме само шепа хора, Кайл — промърмори той. — Вие сам добре знаете, че...

— Зная — прекъсна го Кайл. — И не мога да ви обещаая, че всички ще оцелеете. Но ви обещавам тази планета да бъде свободна. Морон никога повече няма да протегне ръка към други светове, ако успеем да завладеем трансмитера на Северния полюс.

Хартман помълча известно време, наблюдавайки по мониторите ада навън. Не виждаше обаче нито проблясващите светкавици, нито пламъците и умирация град. За миг отново си представи града такъв, какъвто бе в миналото — голям, горд и изпълнен с хора. Всеки от тях имаше своите проблеми и грижи, но тези хора бяха свободни. Не бе достатъчно наивен, за да си внушава, че градът би могъл отново да е същият. Но може би имаха шанса за ново начало.

— А... капитан Леърд? — попита той.

Този път Кайл се поколеба с отговора си.

— Не мога нищо да ви обещаая, Хартман — каза гой. — Ще направим това, което е по силите ни, за да я защитим. Но не искам да ви заблуждавам.

Секундите изминаваха. Изтече цяла минута, през която командната централа в бункера бе потопена в пълно мълчание. Накрая Хартман заговори — толкова тихо, че самият той не бе сигурен дали Кайл е разбрал думите му:

— Какво искате от нас?

7.

Без помощта на Френч нямаше да успеят да изминат последния участък от пътя. През последните петдесет години космическата совалка не бе променила положението си. По онова време Черити бе видяла снимките от катастрофата, както всички останали, но това бяха само снимки. Онова, което на тях изглеждаше като дупка, пробита във външната обвивка на орбиталния град, се оказа в действителност кратер с начупени и накъсани ръбове, остри като ками, който бе пълен с купища развалини и отломки с режещи краища. Изглеждаше, че има само едно място, откъдето слизането не изглеждаше толкова смъртоносно опасно и авантюристично. Когато обаче Черити се насочи натам, Френч поклати припряно глава и направи уплашено жест с ръка. Едва сега Черити забеляза, че там една част от първоначалната стена е изрязана и заменена с нещо, което изглеждаше като гигантска леща. Миг по-късно се сети, че вече е виждала подобна конструкция в една от станциите на мороните. Изобщо не се опита да спори с Френч, а посочи с жестове на останалите да му се доверят, що се отнася до последната част от пътя.

Приближиха се към совалката не падайки свободно, а пълзейки. Следваха примера на Френч, който лазеше на длани и колене по плетеницата от изкривени стоманени носещи пръти и железни плочи, изпълваща по-голямата част от кратера от експлозията. Погледът на Черити пробягваше постоянно по космическата совалка. Корабът приличаше на американските совалки, но бе значително по-малък. Изглеждаше невредим с изключение на пукнатината в едно от делта крилата и черната зееща дупка на мястото на експлодиращия ракетен двигател. Предполагаше, че ще се насочат към въздушния шлюз на пилотската кабина, но Френч се приближи бавно към долната част на кораба. Погледът на Черити се плъзна по излъсканите керамични плочки на топлинния щит, продължи по тялото на совалката и се спря на кръгъл, доста масивен на вид люк. Познаваше достатъчно добре конструкцията на този космически кораб и й бе известно, че мястото

на този люк не е там. Каквато и да бе причината — хората на Френч бяха изрязали нов вход в тялото на совалката.

Намираха се на двадесет, двадесет и пет метра от бронирания люк, когато Скудър, който пълзеше зад нея, я докосна по крака и започна да жестикулира оживено, щом тя извърна глава.

Макар да очакваше това, Черити се стресна. Космическото пространство над главите им вече не бе свободно. Повече от дузина от големите летящи чинии на мороните се бяха появили над хоризонта на орбиталния град. Докато гледаше натам, още три космически кораба се присъединиха към тях. Черити гледаше със смесица от яд и отчаяние към малката армада над главите им. Не бе необходимо кой знае какво въображение, за да си представи защо се е появила.

Флотилията ставаше все по-многобройна. Скоро се отказа да брои корабите, но прецени, че в рамките на няколко мига те са се увеличили на над петдесет. Само че... нещо не беше наред. Внезапно Черити не бе вече толкова сигурна, че тези кораби са тук, за да убият нея и останалите.

Изведнъж над главите им нещо просветна. Тъничка, невинна на вид нишка светлина се прокрадна от повърхността на орбиталния град и достигна до един от корабите. Премина през него и той експлодира в оранжев облак от пламъци. Още преди ярките пламъци да успеят да загаснат в безвъздушната шир на Космоса, се взриви втора летяща чиния. Последваха я трета и четвърта.

Тогава космическите кораби отвърнаха на огъня. Залп от къси непоносимо ярки лазерни светкавици удари повърхността на орбиталния град. Мястото на експлозията бе далеч извън зрителното им поле, но Черити усети незатихващото дълго време вибриране, разтърсило цялата огромна станция.

— Какво става там? — попита недоумяващо Скудър.

Преди Черити да успее да отговори, мракът на космическото пространство над тях отново бе прогонен от ярката белота на лазерните залпове. Този път обаче летящите чинии не обстрелваха орбиталния град, а група други космически кораби, които приближаваха в широко разгърната формация. Два от тях експлодираха на място, трети започна да пада винтообразно, образувайки зад себе си опашка от пламтящ газ. Миг по-късно корабът изчезна от зрителното им поле и стената на орбиталния град под краката им отново бе

разтърсена от мощна експлозия. Ярка светлина озари за миг мрака на космическото пространство.

— Те... се бият помежду си — промърмори Черити.

— Прекрасно — отбеляза Скудър. — Тогава да се разкараме оттук, докато са заети да се изстребват взаимно.

Черити знаеше, че той има право. Въпреки това вдигна отново поглед. Битката вилнееше с неотслабваща сила, но двете формации междуременно така се бяха вклинили една в друга, че бе невъзможно да се разбере кой кораб към коя от тях принадлежи. Неволно се запита как мороните различават приятелите от враговете си и дали изобщо си губят времето за това.

Цялото пространство над тях бе в пламъци. Най-после достигнаха до кръглия шлюз в долната част на совалката, Френч протегна ръка към лоста, но после я отдръпна и нервно се изправи. Черити забеляза погледа му и побърза да допълзи до него.

— Може би... може би ще е по-добре да вляза първо сам — заговори накъсано Френч. — Останалите... да не би да се уплашат...

Черити кимна.

— Добре. Моля ви само да побързате.

Френч кимна притеснено с глава и отново се извърна към примитивния механизъм на люка. Черити се отдръпна внимателно назад, когато вратата се отвори навън като люк на подводница. Все пак успя да хвърли поглед към камерата. Тя бе малка. Вероятно бездруго щеше да е трудно да се натъпче вътре заедно с Френч. Стените бяха направени от грубо заварени една с друга железни плочи.

Скудър и Гурк я изгледаха изумено, щом Френч се напъха в малката камера и затвори вратата зад себе си.

— Какво означава това? — осведоми се Скудър.

— Оставете му малко време да поговори с хората си — отвърна Черити.

— О, разбира се — промърмори Скудър. — Нека междуременно се разположим удобно и прием по едно кафе.

Черити не отговори. Разбираше добре, че Скудър е нервен. Можеше обаче също така да си представи и какъв шок би било за хората на Френч, ако всички се появяха едновременно с него. Няколкото минути, през които трябваше да чакат отвън, вероятно щяха да се окажат решаващи за оцеляването им.

Стори й се, че минутите на очакване са безкрайно дълги. Най-после вратата отново се отвори. Този път обаче човекът, който стоеше на входа, не бе Френч. Бе млад мъж, облечен в изтрит, закърпен на многобройни места костюм, който някога е бил бял на цвят. Не бе облечен в скафандър, а се бе пъхнал в един от прозрачните транспортни балони, каквито Френч търсеше по стелажите в склада. Черити не успя да открие бутилка с кислород нито върху, нито в импровизирания му предпазен костюм. Очевидно при излизанията си в безвъздушното пространство хората на Френч ползваха единствено запаса от въздух, останал в костюмите им.

Човекът излезе малко от шлюза, после се хвана с лявата ръка за люка, а с другата махна към хората отвън да влязат.

Черити даде знак на Стоун да я последва. Докато се носеше в безвъздушното пространство край младия мъж, тя огледа лицето му. Очите му бяха широко разтворени и застинаха от неверие, страхопочитание и страх. Очевидно Черити и другарите й бяха първите хора, освен обитателите на Убежището, които този млад мъж виждаше през живота си. Черити си припомни как Френч бе реагирал, когато я видя. Явно им предстояха няколко тежки момента.

Набута Стоун пред себе си в малката камера, напъха се след него и затвори люка. Вътре нямаше осветление. В продължение на няколко секунди бе като сляпа. Едва се бе затворил тежкия капак и чу как в стената зад нея се задейства втори подобен механизъм. Разнесе се съскане и в малката камера нахлу кислород. Едновременно с това тялото й възвърна част от тежестта си. Очевидно тук също действаше изкуствената гравитация, която мороните бяха създали и орбиталния град.

В отсрещната стена над главите им се отвори кръгъл люк. Камерата се изпълни с жълтеникава бледа светлина. Черити видя няколко сенки. Примигна и присви очи, но осветлението във вътрешността на совалката не бе достатъчно, за да може да различи ясно фигурите, застанали в кръг около люка.

Стоун понечи да се хване за ръба на люка и да се изтегли нагоре, но Черити го спря с бързо движение. Все още не различаваше ясно лицата над себе си, но ясно усещаше напрежението във въздуха. Имаха ужасяващо малко време, но трябваше да предоставят на тези хора възможността да свикнат с тях.

Опасният момент отмина. Внезапно една от сенките се наведе. Черити разпозна Френч, който бе коленичил и протягаше към нея ръка. С въздишка на облекчение я хвана и му позволи да я издърпа нагоре.

Прекатури се през ръба на люка и тупна с нескопосано движение до Френч. Миг по-късно осъзна, че подът очевидно е от немагнетизиран материал. Магнитите на стъпалата ѝ не функционираха. Направи втора несигурна крачка, за да възвърне равновесието си, и пак щеше да падне, ако Френч не я бе прихванал.

Кимна с благодарност, извърна се към него и огледа набързо лицата на дузината хора, които я заобикаляха. Те всички приличаха на Френч: тесни и изпити, с тъмни, разположени дълбоко в кухините очи. Устните им бяха напукани, а кожата им никога не бе излагана на слънце. Тя цялата бе покрита с малки възпалени ранички. Бяха пет или шест жени и същият брой мъже. Всички, освен един бяха горе-долу на възрастта на Френч. Зад редицата възрастни, които я гледаха втрещено и със същия израз на ужас и страхопочитание като човека отвън, забеляза три или четири деца.

Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ. Видът на Френч бе ужасяващ. Но тази дузина хора (Хора? Бяха ли действително хора?) я изпълваха с ужас и отвращение. Срамуваше се сама от тези свои чувства, но не успяваше да ги потисне.

Френч каза нещо. Тя не успя да разбере думите му, вдигна бързо ръка към малкия бутон на костюма си и пое дълбоко и с облекчение дъх, щом прозрачният шлем от изкуствена материя се отвори и сгъна на гърба ѝ.

Миг по-късно съжали, че го е сторила.

Въздухът бе толкова лош, че ѝ прилоша. Носеше се непоносима смрад. Черити затвори очи и потисна с усилие на волята гаденето, което се надигна в стомаха ѝ. Принуди се да поеме дълбоко дъх. Тъй или иначе щеше да се наложи известно време да понася това, което Френч и неговите другари очевидно възприемаха като годен за дишане въздух. По-добре да свикне отсега.

Отвори отново очи и забеляза уплашения израз на лицето на Френч.

— Не... не се ли чувствате добре, Господарю... Черити? — поправи се бързо той.

Черити се опита да се усмихне.

— Не — отвърна тя. — Всичко вече е наред.

Френч продължи да я гледа още известно време, изпълнен със съмнения, после посочи към най-възрастния мъж в групата.

— Това е Щарк. Нашият водач — той се засмя. После насочи ръка към една от жените. — А това е Пърл, моята жена. Ние ще...

— Млъкни, Френч — прекъсна го Щарк.

Гласът му бе груб и пресипнал, глас на човек, който говори рядко. Въпреки това тя долови заповедническия тон. Заедно с твърдостта в погледа му този тон ѝ подсказа, че Щарк може да е добър водач, но със сигурност не и приятен. Щарк оглеждаше нея и Стоун с неприкрито недоверие. В погледа му също се четеше страх, но той бе различен от страха в очите на Френч. Черити реши много да внимава какво и с какъв тон казва на този човек.

Щарк бавно се приближи. Движеше се странно, на пръв поглед неумело. Въпреки това очевидно не изпитваше трудности поради малката гравитация на борда на совалката. Очите му пробягаха по лицето на Черити, по тялото, по скафандъра ѝ. За кратък миг се спряха върху жълтата бутилка за кислород на гърба ѝ, после отново потърсиха нейния поглед. Черити не бе в състояние да определи дали това, което видя, му харесва или не.

— Коя сте вие? — попита той.

Сега говореше тихо, но гласът му бе режещ. Ръката му не помръдваше от нещо, прикрепено с парче найлонов шнур за неговия колан и приличащо на миниатюрен вариант на харпуна на Френч.

— Нали ти казах! — обади се възбудено Френч. — Те идват от...

Щарк го прекъсна с груб жест.

— Искам да го чуя от нея, Френч, не от теб.

— Какво означава това? — обади се Стоун. Подобно на Черити и той бе прибрал шлема си. Сега стоеше изправен до нея, макар и да се олюляваше като пиан. Очевидно му бе по-трудно, отколкото на нея, да се справи с гравитация, която бе едва една десета от гравитацията на Земята. — Това ли е начинът...

— Млъкни, Стоун — прекъсна го остро Черити. — Той има право. Ако бях на негово място, аз също щях да съм недоверчива.

Говореше на Стоун, но продължаваше да гледа Щарк в очите. Водачът спокойно устоя на погледа ѝ. Недоверието в очите му стана още по-силно.

Черити направи точно премерена пауза, преди да заговори отново със спокоен овладян глас.

— Името ми е Леърд, мистър Щарк. Капитан Черити Леърд от космическите сили на САЩ.

— Космически сили? — начинът, по който Щарк изговори думите, ѝ подсказа, че той влага в тях точно определено значение. — Тогава... тогава Френч говори истината? Вие и другите... Вие идвате наистина от Земята?

Черити отвърна подчертано спокойно и наблегна на думите си:

— Мисля, че вие и вашите приятели влагате друг смисъл в тази дума. Ние идваме от свят, който е доста отдалечен от вашия и е много по-различен.

В погледа на Щарк се появи нов израз. Черити осъзна, че е допуснала грешка, но не знаеше каква.

— Няма други светове, на които да живеят хора — заяви Щарк. — Съществуваме само ние и паяците. Те много отдавна избиха всички хора.

— Аз също мислех така — намеси се Френч. Щарк му хвърли отново гневен поглед, но този път Френч не реагира, а продължи още по-възбудено: — Те я убиха, нея и нейните другари. Но те... те не могат да ги убият. Стреляха по тях и ги улучваха, но те... те винаги се отърваваха, Щарк. Видях го със собствените си очи. Те са безсмъртни. Нищо не е в състояние да ги нарани. Паяците не могат да им сторят нищо.

— Бих искала действително да е така — каза тихо Черити. Тя се засмя тъжно, после посочи с глава към капака на шлюза, който все още бе затворен. — Ще се опитам да ви обясня всичко, мистър Щарк. Но там отвън има още двама от моите другари. Моля ви, пуснете ги вътре.

Френч понечи да отвори люка, но Щарк го спря. Френч отстъпи недоумяващ.

— Защо да го правя? — попита водачът. — Ако наистина сте безсмъртни и така опасни, както твърди Френч? Не знаем дали сте наши приятели или врагове.

— Това е вярно — отвърна Черити. — Ако обаче наистина сме безсмъртни, ние двамата бихме били също толкова опасни за вас, колкото и ако сме четирима.

По лицето на Щарк пробяга изражение, което не успя да определи — страх или гняв? Той не отговори.

— Моля, пуснете приятелите ни вътре — повтори Черити. — Те не знаят какво става с нас и ще се безпокоят. А и запасът им от въздух не е неограничен.

Молеше се Стоун да не каже или стори нещо необмислено. Той обаче или бе осъзнал като нея сериозността на положението, или не осъзнаваше в каква опасност се намират в момента. Във всеки случай мълчеше. След една безкрайно дълга секунда Щарк посочи към люка и каза:

— Пуснете ги вътре. А вие — добави той, извъръщайки се към Черити, — разказвайте.

8.

Армията от насекоми бе достигнала реката и я бе заляла като черна вълна от оживяла лава. Хартман вече не можеше да вижда какво става на отсрещния бряг, защото Рейн бе границата, зад която джеърдите разрушаваха неговите камери за наблюдение с бързината, с която по негово разпореждане биваха инсталирани. Но се забелязваха продължаващите ярки проблясъци между горящите руини. Откакто легионите на мороните бяха преодолели реката, фалангата на летящите чинии се бе разпръснала. Корабите вече не напредваха в една линия, изграждайки пред себе си като смъртоносна сянка стена от огън и топящи се камъни, а прелитаха поотделно ниско над руините и от тях изригваха отделни кратки очевидно целенасочени лазерни светкавици.

— Това е лудост — проговори Хартман. — Вашите хора нямат никакъв шанс, Кайл. Аз... бих могъл да ви помогна. Не ни е останало много, но ще стигне, за да разкараме тези летящи чинии от небето.

Кайл се извърна леко към него и се засмя.

— Известно ми е на какво е способно това съоръжение — отвърна той. — Но не това е помощта, от която се нуждаем.

Внезапно Хартман усети надигащ се гняв. Посочи с обвинителен жест към екраните.

— Изглежда, че ще се нуждаете от всяка помощ, която бихте могли да получите, Кайл — каза той. — Ако не се случи някакво чудо, най-късно след половин час тук няма да остане никой, който да може да атакува станцията на Северния полюс.

Кайл дори не отговори. Само се усмихна, извърна се и се концентрира отново върху изображенията на мониторите.

Внезапно Хартман изпита желание да скочи, да го хване за раменете, да го разтърси и да му изкрещи да стори каквото и да е, само да не стои така и да гледа безпомощно как милионната войска на воините мравки прегазва града, приближавайки се неумолимо към убежището на джеърдите. Едва когато си помисли това, осъзна какво всъщност означава то. Той все още възприемаше онези десет хиляди

мъже там като хора. Смяташе, че ги мрази, но това бе вярно само отчасти. Нещо у тях бе все още човешко, а неизброимите воини мравки ги преследваха.

Върху бюрото му замига някаква лампичка. Хартман инстинктивно протегна ръка и задейства съответния лост. Изображението на горящия град изчезна от един от мониторите и отстъпи място на тънките зелени линии на радарната картина. Бункерът се виждаше на нея като малка светла точка в центъра. От горния край към центъра се приближаваха много на брой малки мигащи точки.

Хартман простена тихо.

— Изглежда, получават ново подкрепление.

Кайл го изгледа въпросително, хвърли кратък поглед към екрана и отново се засмя. Това вече извади Хартман от равновесие. Той се наведе ядосано напред.

— Бъдете разумен, Кайл! — заговори Хартман почти умолително. — Това са поне още сто кораба! И след минута те ще бъдат тук. Мога да ги спра.

— Известно ми е — отвърна спокойно Кайл. — Но не е необходимо.

Хартман се вгледа в него и се опита да овладее чувствата си. Кайл сигурно бе полудял. За момент Хартман се изкуши да пренебрегне заповедите му и да стори онова, за което почти го молеше от половин час насам...

Но дори наистина да го бе пожелал, едва ли би му останало достатъчно време за това. Мигащите точки върху радарния екран приближаваха бързо, много по-бързо, отколкото бе очаквал. Отне им по-малко от минута, за да се слоят със зелената точка в центъра.

Почти в същия миг се появиха в небето над града. И тогава се случи нещо, което напълно извади Хартман от равновесие.

Флотилията се състоеше от стотина кораба. Те летяха на не повече от петдесет метра от земята и моментално откриха огън по летящите чинии, обикалящи над града.

Очевидно генерал Хартман не бе единственият, който бе напълно изненадан. Още първият залп измете около една трета от флотилията на мороните в небето. Корабите експлодираха, превръщаха се в ярко пламтящи облаци от огън и падаха безпомощно на земята, изригвайки

в мощни експлозии. Навред из разрушения град се издигнаха огнени гъби. Ударните и топлинните вълни разрушаваха всичко, което бе останало пощадено досега от лазерните залпове на флотилията.

— Какво...? — заекна Хартман.

Кайл направи нетърпелив жест, карайки го да замълчи. Хартман се втренчи недоумяващ в невероятната гледка. Новопоявилата се флотилия от летящи чинии приближаваше в перфектна формация. Премина през реката, като ударната вълна, прииждаща зад нея, накара водата да изригне като от мощен тласък. Все повече кораби от първата флотилия експлодираха или падаха горящи на земята. На все повече места сред руините на града изригнаха нажежени до бяло вулкани.

За момент битката се ожесточи още повече, тъй като нападателите се разпръснаха от първоначалната си формация и по два-три кораба се нахвърлиха върху отделните летящи чинии, които бяха оцелели след първоначалната атака. Но после сражението приключи също така бързо, както бе започнало. Мороните се отбраняваха с упорството, характерно за тях, но от самото начало нямаха никакъв шанс. Изненадата и решителността на атакуващите бяха толкова големи, че от първоначалната формация от стотина машини, нападнали града, се спасиха едва една шепа. Не бе изминала и минута от началото на атаката и от първоначалната флотилия, нападнала града, не остана и следа. Небето над Кьолн бе изпълнено с огромни сребристи летящи чинии, но смъртоносният огън бе престанал.

Въпреки това сърцето на Хартман се сви болезнено, докато наблюдаваше картината върху мониторите.

Градът гореше като клада. Експлодиралите кораби и горящите развалини бяха превърнали в прах цели улици и бяха изровили гигантски кратери в земята, в които вреше нажежена магма. Водата в реката вреше.

Все още невярващ на очите си, Хартман откъсна поглед от стената с мониторите и се вгледа в Кайл.

— Кои са тези? Корабите са моронски! Това са собствените им машини!

Вместо да отговори, Кайл внезапно протегна ръка и натисна някакъв клавиш под един от мониторите. Изображението се увеличи. Хартман се наведе и се вгледа любопитно в екрана. Камерата показваше участък от източния бряг на Рейн. Водата кипеше. Във

вълните се изливаха със съскане разтопена скална маса, образувайки облаци от пара. Те закриха за момент гледката към отсрещния бряг. Хиляди неподвижни тела на воители мравки се носеха във водата. Още толкова оцелели бягаха по брега, обзети от паника. Мощната армия на мороните, която допреди по-малко от пет минути бе предприела щурм над беззащитния град, сега се бе разбягала презглава.

Погледът на Хартман потърси флотилията от летящи чинии на екраните. Корабите висяха неподвижно над горящия град. Сега се бяха подредили в огромен кръг, в чийто център се намираще една от малките части на града, която все още не бе обхваната от пламъци. Изобщо не се и опитваха да преследват бягащата армия от воители мравки.

Оказа се, че това е излишно. Хартман погледна отново към екрана, към който гледаше и Кайл. Сега забеляза нещо, което в първия момент го обърка. Легионите на мороните все още се оттегляха в паническо бягство, но нещо сякаш ги спираше. Въпреки силното увеличение не можеше да различи подробности, но забеляза, че движението на огромната маса насекоми постоянно се забавяше.

Стана, приближи се към Кайл и се опита да увеличи още изображението, но сега пък то съвсем се разми.

— Какво става там? — попита Хартман.

— Нещо, което би трябвало да ви е известно — отвърна Кайл. Той поклати леко глава. — Те трябва да са много отчаяни, щом въпреки това правят опити.

Хартман не разбра и дума. Наведе се толкова близо, че лицето му почти допря до екрана. Очите му се насълзиха. Отделните морони се виждаха като приеки на монитора. Нещо в движенията им не бе наред... Тичаха така, както могат да тичат същества, спасяващи живота си. Но все повече и повече от тях внезапно забавяха движението си и спираха. После Харман забеляза, че на много места мороните изведнъж започнаха да се бият помежду си. Тук-там просветваха лазерни изстрели, но повечето мравки се нахвърляха една върху друга с голи ръце, като се дърпаха и хапеха. Единоборствата се разпростираха бързо като пожар, но не траеха дълго. В продължение на секунди мравките се биеха помежду си, после, изглежда, изгубваха всякакъв интерес към противника си и се отдръпваха. Какво, за Бога, ставаше там?

— Мисля — започна Хартман, като трудно овладяваше гласа си, — че трябва да ми обясните някои неща, Кайл.

— Що го сторя, но не сега. Не ни остава много време. Елате! — отвърна Кайл. После внезапно се засмя. — Трябва да завладеем една звездна империя.

— Значи всичко онова, което нашите родители са ни разказвали, е истина — въздъхна Щарк.

В дългия объл купол от стомана, където живееха той и неговите хора, бе станало много тихо. Със спокоен тон и обмисляйки всяка своя дума, Черити разказваше. Погледите на дузината мъже, жени и деца следяха неотклонно движенията на устните ѝ и попиваха всяка нейна дума. Накрая във вътрешността на космическата совалка се възцари потискаща тишина. Черити не прекъсваше мълчанието. Бе разказвала твърде дълго, после бе отговорила търпеливо на всички въпроси на Щарк, макар някои от тях да изглеждаха безсмислени. С всеки нов отговор водачът ставаше все по-мълчалив. Постепенно изражението му се променяше — от недоверие в смущение, после в предпазливо облекчение и накрая в страхопочитание и изумление. Макар Гурк, а след известно време и Скудър да я поглеждаха все по-нетърпеливо, Черити разказа на братята и сестрите на Френч цялата история. Че тя бе сред шепата астронавти, които в края на XX век бяха открили космическия кораб на мороните и го бяха съпровождали известно време в полета му към Земята. Че бе сред малцината оцелели, произхождащи от стария, опустошен от легионите на мороните свят. И че заедно със Скудър и неколцина отчаяни, но решени на всичко другари бе започнала в крайна сметка съпротива срещу нашествениците от Космоса. Бе спестила някои неща в разказа си. Наистина бе споменала, че е прекарала половин век в изкуствен дълбок сън, но благоразумно бе премълчала, че е била принудена от Стоун да го стори. Също така бе доволна, че никой от мъжете и жените не бе поставил въпроса за необичайния външен вид на Гурк. Независимо какво говореха или правеха — за тези хора те бяха божества. Черити не искаше още отсега новите им познати да осъзнаят, че и божествата могат да имат разногласия и разпри помежду си също като тях самите.

— Значи всичко е вярно — повтори Щарк.

Втренчил се бе в Черити, но погледът му сякаш преминаваше през нея. В гласа му се усещаше горчивина, причината за която тя в първия момент не успя да разбере.

— Историите, които ми е разказвал моят баща. Че има един свят, който е... по-голям от нашия тук. Без паяци и без нашественици.

— Да — отвърна тихо Черити. — Съществува Земята. Моите приятели и аз идваме оттам. Ние не сме божества или духове, или някакви свръхсъщества. Ние сме хора като вас.

Щарк изгледа първо нея, после Френч. Черити добави бързо:

— Това, което разказа Френч, е вярно. Въпреки това не сме безсмъртни. Дори не сме ненараними. С нас се случи... — тя се затрудни за момент да продължи. — Някакъв феномен. Нещо, което самите ние не разбираме.

Щарк придоби още по-безпомощно изражение. Черити осъзна, че не може да разбере думите ѝ. Но как да му обясни нещо, което самата не разбираше добре?

Сломена и обзета от безсилие, извърна поглед от лицето на възрастния посивял мъж и се огледа. Едва сега осъзна какво всъщност представлява Убежището на Френч. Онова, което бе възприемала като част от орбиталния град, останала по някаква причина извън властта на мороните, се оказа четиридесет метра дългият товарен отсек на космическата совалка. Това бе огромна тръба, в която дузина хора живееха от две поколения насам, раждаха деца и умираха и където всеки ден бе истинска борба за оцеляване. Опита да си представи какъв е животът на шепата мъже и жени, но фантазията ѝ се оказа безпомощна. Сигурно съществуването им бе истински ад. Цял живот затворени в ковчег с дължина четиридесет метра от посивяло желязо — свят без утро и вечер, без годишни времена. Живот, в който се редяха ден след ден, без да съществува възможност за регистриране на времето. Единствено набезите до орбиталния град за попълване на запасите предлагаха някакво прекъсване на тази ежедневна монотонност. Вероятно мнозина изобщо не се завръщаха от тези рисковани акции.

Не бе в състояние да си представи, че хора изобщо могат да живеят при подобни условия. Черити бе убедена, че ако имаше повече време да се занимава с начина на живот на Френч и неговите другари,

би установила, че възникналата тук култура едва ли е по-малко чужда от тази на мороните или на друг народ, обитаващ произволна планета в галактиката. Подобни моменти я караха да осъзнае какво е действителност са сторили на хората нашествениците от Космоса. Стотиците милиони избити и неродени нямаха чак толкова значение. Много по-лошо бе онова, което нашествениците бяха причинили на оцелелите. Живот, който едва ли се различаваше от съществуването на дивите животни. От деня на своето раждане до смъртта си тези хора бяха постоянно преследвани. Помисли си за Нет и западняците, за бившата група на Скудър — Шарките, за възприемащите се като свободни жители на Париж, които все пак бяха пленници, за джеърдите. Осъзна, че дори борбата им да се увенчае с успех, на Земята никога няма да е същото, както преди. Дори да успееш да обезвредят бомбата, чийто механизъм отчиташе последните часове на стотина метра оттук, дори да успееш да прогонят нашествениците морони обратно там, откъдето бяха дошли — светът, който тя познаваше, бе завинаги изгубен.

Внезапно Щарк вдигна глава и се втренчи в Черити. За първи път тя видя нещо като усмивка да огрява странните черти на лицето му. Преди да успее да каже нещо, Черити вдигна ръка в кратък заповеднически жест.

— Мога да си представя как се чувствате — каза тя. Вероятно искате да зададете хиляди въпроси. Ще отговоря на всичките, но не сега. Нямаме... нямаме много време.

С крайчеца на околото си видя как Скудър сбърчи изненадано чело. Стоун просто седеше, увесил рамене, и гледаше с празен поглед. Дори не бе сигурна, че е чул думите ѝ.

— Вие ще ни върнете на Земята? — попита Щарк.

Може би, помисли си Черити. Усети, че отново прекалено дълго се колебае и пропуска точния момент, за да прозвучи отговорът ѝ достоверно. Но преди да успее най-после да продума, нещо докосна ръката ѝ. Сведе поглед и забеляза личицето на едно от малките деца. Не бе в състояние да прецени точната му възраст и пола му по неговото мъртвешки бледо лице.

— Наистина ли? — попита детето. — Ще ни върнете у дома?

Нещо у Черити се пречупи. Сякаш я докоснаха с нажежен метал. Усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи и опита да се засмее.

— Да — отвърна с треперещ глас. — Явно ще трябва.

Скудър и Гурк я изгледаха изумени. Поне на Щарк му направиха впечатление думите, които подбра, защото в бурята от чувства, която се отразяваше на неговото лице и в очите му, се прокрадна отново страх. Той обаче продължаваше да мълчи.

Черити се изправи, прекара ръка през челото си с рязко движение и се огледа.

— Има ли тук място, където да мога да поговоря с другарите си и с вас насаме? — попита тя.

Фактът, че постави въпроса гласно пред всички, правеше излишен разговора на четири очи. Въпреки това Щарк кимна, надигна се и посочи напред, където се намираше коридорът към командната кабина на совалката и същинските помещения за пътниците. Френч понечи да ги последва. Със заповеднически жест Щарк го накара да остане. Черити обаче се намеси и помоли Френч да се присъедини към тях. След кратко колебание Щарк се съгласи.

Шлюзът, който свързваше товарния отсек с предната част на совалката, бе премахнат. Преминавайки оттам, Черити забеляза, че някой от предците на Щарк е бил достатъчно предвидлив, за да повреди напълно механизма за отваряне на товарния отсек и да завари на няколко места двете тежки крила на вратата. Преминаха през къс съединителен коридор. Преди там е имало две врати, които обаче сега бяха премахнати и заменени със завеси от непрозрачно черно изкуствено фолио. Следвайки Щарк, Черити прекрачи командната кабина на кораба и прахоса още пет-шест скъпоценни секунди, за да се огледа.

Както подозираше, всички прозорци бяха заварени с железни плочи. По-голямата част от инструментите бе изчезнала. На Черити й направи впечатление, че от останалите грижливо са махнати всички парчета стъкло. Очевидно хората на Щарк ги бяха използвали, за да направят от тях някакви инструменти. Трябваше непрекъснато да си напомня, че наистина тези хора живееха във вътрешността на един от най-модерните кораби, създаден навремето от земната техника, но културата им се намираше на нивото на каменната ера. Те бяха ловци в Космоса.

Щарк седна в едно от пилотските кресла с привично движение, но после скочи стреснато. Черити обаче махна с ръка. Понечи нещо да

каже, но Скудър, който бе влязъл след нея приведен през ниската врата на кабината, я хвана внезапно за ръката и я извъртя към себе си със сила. С угълчето на очите си забеляза как Щарк изненадано сбръчка чело.

— Полудяла ли си? — изрева Скудър. — Какво ти става, та искаш да се правиш на месия? В момента трябва да свършим нещо много по-важно, отколкото да се занимаваме с тези... тези...

Замълча за миг, търсейки подходящи думи. Черити му помогна с ледена усмивка:

— Хора?

Гневът на Скудър се усили.

— Наричай ги, както искаш — тросна се той. — Смяташ ли, че това е най-подходящият момент, за да ги върнеш в Обетованата земя?

— Не могат да останат тук — възрази Черити.

— Проклятие! Това и на мен ми е известно — отвърна Скудър. — Смяташ ли, че са ми безразлични? Но нима трябва да ги спасяваме точно сега?

— Да — настоя Черити, но Скудър изобщо не чу отговора й.

— Чакали са петдесет години — продължи той. — Мислиш ли, че има някаква разлика, ако почакаат още ден или два?

— Не — отвърна Черити. — Не мисля. Аз го зная.

— Какво?

В първия миг Черити бе изумена, но после си спомни, че освен нея вероятно никой друг не бе чул думите на Гурк. Огромната гира от неутроний, която продължаваше да се върти в безумно темпо на един хвърлей от тях, сигурно бе объркала и уплашила Скудър, но той не знаеше какво представлява в действителност. Внезапно ядът й заради избухването му премина. Тя се извърна с леко движение и попита Абн Ел Гурк:

— Колко време ни остава?

— Откъде, за Бога, да зная? — разлюти се джуджето. — Нито съм конструирал, нито съм инсталирал това ужасно нещо и...

Черити се помъчи да го накара с поглед да млъкне. За щастие джуджето се подчини. Замълча и огледа нервно първо Скудър, после Щарк. После продължи с променен тон:

— Наистина не зная. Никога не съм виждал подобно нещо преди със собствените си очи. Само съм чувал и зная в общи линии как

функционира.

— Ти знаеш доста неща в общи линии, нали? — попита Черити.

В очите на Гурк се появи подигравателно пламъче.

— Вярно е. Имах достатъчно време да ги науча — отвърна той.

— За какво всъщност говорите? — намеси се Скудър.

Черити не му обърна внимание.

— Приблизителна преценка ще ми е достатъчна — помоли тя.

Сигурна бе, че Гурк само се преструва. Той се опита за миг да създаде впечатление, че размишлява усилено. После сви рамене:

— Не зная — отвърна той. — Това нещо има невероятна инертност. Възможно е да ни остават не повече от два часа.

Черити се стресна.

— Два часа?

— Вероятно повече — обади се припряно Гурк. — Все едно дали два часа или два дни, трябва да се махаме оттук.

После посочи към Щарк, който ги наблюдаваше с недоумяващо изражение, не разбирайки нито дума.

— И той, и неговите хора.

— Какво, за Бога... — започна отново Скудър.

Черити го прекъсна веднага.

— Не сега.

Хвърли му умолителен поглед и отново е обърна към Щарк. За момент замълча, търсейки подходящи думи, после осъзна, че в такава ситуация едва ли има подходящи думи.

— Не можем да останем тук, мистър Щарк. Вие и вашите хора също. След няколко часа всичко тук ще бъде унищожено.

Щарк остана видимо спокоен. Вероятно изобщо не разбра какво му говори Черити.

— Унищожено? — попита само той.

— Боя се, че да — отвърна Черити. — В момента не мога да ви обясня, Щарк. Дори не мога да ви кажа защо ще случи. Мога само да ви помоля да ми повярвате и да ми се доверите. Трябва да изведем вашите хора оттук. Бързо.

— Да ги изведете? — повтори объркан Щарк. — Но къде?

— Да се махнем оттук — отвърна Черити безпомощно. — Може би на друга планета. На друг кораб. Аз самата не зная още точно къде. Трябва да подготвите всичко за евакуация, Щарк. И то много бързо.

Усети, че думите объркват още повече Щарк.

— Вървете! — нареди му тя със заповеднически тон. — Върнете се при вашите хора и се погрижете да са готови да тръгнат, щом ние тук приключим. Няма да се бавим дълго.

В продължение на няколко секунди Щарк сякаш щеше да се противопостави, но заповедническият ѝ тон свърши работа. Объркан, той стана, приближи се до вратата, спря още веднъж, хвърли поглед към Черити и най-после напусна пилотската кабина, след като тя не реагира, Френч понечи да го последва, но Черити го спря с жест.

— Е? — обади се Скудър. — Мога ли сега да узная какво става тук?

— Естествено — отвърна Черити.

Внезапно ѝ бе трудно дори да говори. Чувстваше се толкова уморена, безкрайно уморена, че дори говоренето ѝ се струваше трудно. Всичко бе безсмислено. Опитваха се да задържат буйна река с голи ръце. В продължение на един миг остана със затворени очи, после си наложи да погледне Скудър в очите и да му отговори.

— Бомбата на Стоун, Скудър. Открихме я.

Скудър се стресна.

— Къде?

— Ти я видя — отвърна Черити. — Онова огромно нещо, което се върти в центъра на станцията.

Скудър сбърчи чело.

— Твърдиш, че това е бомба?

Черити сви рамене и посочи към Гурк.

— Той го твърди. Между другото е убеден, че бомбата вече е задействана.

— Наистина е така — защити се Гурк с писклив глас. — Трябваше да се върти толкова бързо, че човек да вижда само сенки. Дори тогава би била опасна.

Черити се засмя тъжно.

— Говори човекът, който само в общи линии знае как функционира това оръжие.

— Вярно е! — извика Гурк. Забеляза мрачния поглед на Скудър и запристъпва неспокойно на едно място. — Е, добре, ще опитам. Спомняте ли си странното чувство, което ни обзе, докато пълзахме под сферите?

— Странно чувство? — задъха се Скудър. — Имах чувството, че ме разкъсват на парчета.

— Ако не беше внимавал, можеше и това да стане — отвърна ледено Гурк. — Двете сфери са направени от неутроний. Те са достатъчно тежки. Гравитацията им щеше да ти откъсне главата, ако бе толкова глупав да я вдигнеш.

— Гурк, моля те! — извика Черити. — Сега наистина не е моментът за глупавите ти шеги.

— Така ли? — отвърна Гурк, изпаднал в лошо настроение. — Сега вече моментът не е подходящ за нищо. Онова нещо ще избухне и никой, и нищо не може да го предотврати. Дори и самите морони. Няма да има никаква полза, ако започна сега да ти изнасям доклад, от който така или иначе нищо няма да разбереш.

— Може пък да има полза — отвърна Черити. — Трябва да я обезвредим. Всяка дреболия може да е от полза.

— О, сигурно — обади се подигравателно Грък. — Те изличиха от космическото пространство цели звездни империи с тези бомби, но капитан Черити Леърд, спасителката на Вселената, ще напъне за десет минути главичката си и ще намери разрешение, нали?

Черити преглътна ядовития отговор, който бе на върха на устните ѝ. Усещаше, че агресивността на Гурк не е нищо друго, освен израз на страха му. Не каза нищо. След няколко секунди джуджето се успокои.

— Е, добре. Принципът в основата си е възможно най-примитивният. В двете сфери се намират две миниатюрни черни дупки. Тъй като са отдалечени една от друга едва на няколкостотин метра, в нормалния случай те биха се привличали, но „гирата“ се върти достатъчно бързо, за да го предотврати.

— Черни дупки? — повтори объркан Скудър. — Какво е това?

— Понятие от астрофизиката — обясни бързо Черити. — Навремето и ние не знаехме много за тях. Общо взето, известно ни бе само, че съществуват; фактът, че могат да се използват като оръжие, е новост за мен.

— Внимавай, скандалджийо — продължи Гурк. — Ще се опитам да ти обясня. По принцип е много просто. Нали знаеш какво е слънце?

Скудър изобщо не го удостои с отговор.

— Черната дупка — продължи Гурк — не е нищо друго, освен слънце, което се е скапало преди няколко милиона години. Свива се под собствената си тежест. Започва да се компресира, разбираш ли?

Скудър хвърли безпомощно поглед към Черити. Против волята си тя се засмя, но кимна.

— Бих се изразила по друг начин, но по принцип той е прав. Не се случва с всички слънца. Някои експлодират, други се свиват до бели джуджета и в крайна сметка до неутронни звезди, но съществуват и такива, които не престават да се компресират. В даден момент силата на привличане става толкова голяма, че дори светлината не може да излезе от черната дупка. И процесът продължава непрекъснато.

— Не мисля, че разбирам — промърмори Скудър.

— Всъщност никой не го разбира — успокой го Черити. — Важното е резултатът. Опитай се да си представиш кълбо, което се побира в дланта ти и е толкова тежко, колкото цяла планета.

Скудър пребледня още повече. Поклати отсечено глава.

— Не — отвърна той. — По-добре да не се опитвам.

— Само че там отвън има точно такава неща — каза мрачно Гурк. — Две миниатюрни черни дупки. Може би не толкова тежки, колкото едно слънце, а с масата на малка луна. Единственото, което ги възпира да не се устремят една към друга, е центробежната сила в краищата на „гирата“. А сега тя непрекъснато намалява.

— А какво... какво ще стане, когато се окаже недостатъчна? — попита Скудър.

Гурк се ухили.

— Тогава онези две малки хубави неща отвън ще пробият две също толкова малки и хубави дупки в своите обвивки и ще започнат да падат една към друга. А когато се допрат... — джуджето сви ръка в юмрук и после я разтвори внезапно. — Бум! Ще последва хубав взрив. Не мисля, че след него от вашата планета ще остане нещо.

— Това... истина ли е? — прошепна ужасен Скудър.

— Истина е.

Черити вдигна изненадана глава. Тези думи бяха първото нещо, което Стоун произнасяше, откакто бяха влезли в совалката. Все още гледаше втренчено и с празен поглед покрай тях, но ужасът в очите му й подсказа, че е чул и разбрал всяка дума.

— И не съществува никаква възможност този процес да бъде спряно.

— Глупости! — възрази импулсивно Черити. — Всичко може да бъде спряно. Дори мороните не са толкова тъпи, та да поставят пред вратата си бомба, която самите те да не са в състояние да обезвредят.

— Какво знаете по този въпрос? — попита Скудър.

— Нищо — прошепна Стоун. — По-малко, отколкото научих сега от джуджето. Известно ми бе, че съществува, но нищо повече.

— Но знаете, че не може да се обезвреди? — настоя Черити.

— Така са конструирани — продължи Стоун. Внезапно вдигна глава и втренчи поглед в очите ѝ. Неговите бяха широко разтворени от уплаха. — Моля ви, разберете! От всичко на света мороните се страхуват най-много от собствените си потомци. Те практически се бият помежду си. Народът, който произлиза от едно оплождане на царицата, знае всичко, което знае цивилизацията на мороните. И е поинтелигентен. По-безскрупулен. По-целестремен. Те съзнателно са конструирали оръжие, срещу което няма защита.

— Тогава... тогава трябва да се махаме оттук — извика Скудър. — Черити е права. Трябва да изчезваме колкото може по-бързо.

— Но къде ще отидем? — възрази уморено Стоун. Устните му се разтеглиха в горчива усмивка. — Вие все още не разбирате, Скудър. Онова там не е бомба, която да разруши само тази станция. Или един град, или една държава. Експлозията ще превърне тази планета в прах и вероятно ще разруши цялата Слънчева система.

После посочи към Гурк и попита:

— Не ви ли е разказал историята на своя народ?

Скудър кимна мрачно.

— Вероятно същото ще се случи и тук. Може би ударната вълна ще е толкова силна, че да превърне Слънцето в свръхнова. Във всеки случай ще е достатъчна, за да унищожи всякакъв живот в тази система. Няма къде да избягаме.

— Но... нали там отвън има стотици космически кораби — прошепна Скудър. — А на Земята... сигурно има милиони морони. Те... те няма... собствения си народ...

— Ти все още не разбираш, скандалджийо — отговори мрачно Гурк. — Те ще взривят половината галактика, за да предотвратят

завземането дори на един-единствен трансмитер от джеърдите. В противен случай това най-вероятно би бил краят им.

— Тогава... тогава трябва да разрушим това нещо. — Скудър очевидно се мъчеше да възвърне самообладанието си. Нервността му нарастваше. Личеше му как мозъкът му работи усилено. — Може би... може би ще е достатъчно да взривим едната сфера. Нали каза, че ще експлодират само ако се допрат?

Гурк се засмя уморено.

— Добра идея. Виждам, че си разбрал основния принцип. За съжаление има една подробност. Двете сфери са изработени от неутроний. Ще си спестя усилията да ти обяснявам какво е това. Повярвай ми, няма да им направиш и драскотина, дори да използваш водородна бомба. Дори да успеем да завземем някой от космическите кораби, можем да обстрелваме сферите в продължение на петстотин години, без да прогорим в тях и малко петънце.

Джуджето поклати глава.

— Може да ни спаси само някакво чудо.

9.

Плъхът бе голям колкото едро овчарско куче, но доста по-тежък. Хартман едва ли бе виждал друго живо същество, което изглеждаше създадено единствено, за да онагледя думата „грозно“. Козината му бе четинеста, сплъстена и сива. По нея личаха големи грозни дупки, в които се виждаше възпалена, покрита с гангрениясали рани кожа. Зъбите на съществото бяха извити назад, остри и здрави и биха уплашили дори тигър. Режещите като ножове нокти бяха толкова твърди, че бяха оставили дракотини по стоманения под.

Хартман се извърна, потръпвайки, и срещна погледа на Нет. Пустинничката бе клекнала с присвити колене в единия ъгъл на товарното помещение и бе обгърнала тялото си с ръце, сякаш ѝ бе студено. Лицето ѝ изразяваше отвращението, което изпитваше при среща с огромния гризач и другите плъхове, натъпкани в задната третина на товарното помещение. Всеки от двадесетте човека, намиращи се на борда на летящата чиния, изпитваше същото. Кайл ги бе уверил, че няма защо да се боят от животните, стига да не се опитват да ги нападнат. Хартман бе склонен да му повярва. Въпреки това едва овладяваше страха си пред това ужасяващо създание. Не му бе от голяма полза и мисълта, че те самите бяха развъдили гигантските мутанти от съвсем нормални популации плъхове. Тъкмо обратното. Тази мисъл правеше нещата още по-лоши. През последните два часа Хартман сериозно обмисляше въпроса дали съществува нещо като справедливост в съдбата. И дали сега не е настъпил часът на разплатата.

Приседна на пода до Нет и измъкна последната цигара от смачканата опаковка в малкото си джобче. Вкусът ѝ бе такъв, какъвто можеше да се очаква да е въпреки дълбокото замразяване — вкус на престоляла шестдесет години цигара, а именно — отвратителен. Въпреки това пое дима дълбоко и жадно с дробовете си и за миг се наслади на лекото замайване. После се разкашля.

— Не бива да правите това, Хартман — отбеляза Нет. — Това е отвратителен навик. Ще ви умори.

Хартман отново се разкашля.

— Вероятно имате право — отвърна той. — Ако останем живи след това тук, ще престана да пуша.

Лицето на Нет помръкна. Погледна за миг към плъховете, после затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Лудост! — промърмори тя. — Това е чиста лудост!

Хартман не отговори, а дръпна още веднъж дълбоко от цигарата си. Нет и не очакваше отговор. Бездруго разговаряха само за да правят нещо, та било то и безсмислено. Откакто се бяха качили на борда на космическия кораб, напрежението бавно се покачваше и бе станало непоносимо. На Хартман му бе известно, както и на всеки от седемдесет и петимата мъже, които го съпровождаха, че шансовете им да оцелеят след битката са някъде около нулата. Въпреки това му се искаше моментът най-после да настъпи.

Издуха едно колелце от дим във въздуха, изкашля се отново и опря глава в стоманената стена, до която бе седнал. Погледът му се плъзна по облечените в бели маскировъчни костюми двадесет мъже, които делеяха заедно с плъховете десетината процента свободно пространство в товарното помещение на летящата чиния. Останалите деветдесет процента бяха заети от гигантска конструкция от вериги, защитни плочи и дула на оръдие. Страничната врата на „Леопарда“ бе отворена. Там вътре имаше повече място, отколкото тук вън. Можеха да седнат по-удобно, а и щеше да им бъде спестена компанията на чудовищните плъхове. Въпреки това нито един от мъжете не бе прекрачил досега прага на „Леопард“ 2000, въпреки че Хартман им бе разрешил.

Хартман не бе загатнал дори с една дума пред своите хора кой е действителност е Кайл. Изглежда, не бе необходимо. Ясно се усещаше страхът, който мъжете изпитваха пред мегабоеца.

Кайл се появи на входа. Погледна към Хартман и очевидно очакваше някаква реакция. Тъй като такава не последва, вдигна ръка и махна на Хартман да се приближи. Генералът спокойно дръпна за последен път от цигарата си, надигна се и смачка фасата с тока си.

— Права сте — каза той, обръщайки се към Нет. — Тази гадост може да умори човек. Елате.

Кайл отново влезе приведен във вътрешността на танка, щом Хартман и Нет влязоха през вратата. Хартман видя, че Кайл е включил почти всички инструменти на танка. Работата става сериозна, помисли си той. Още малко и „Леопардът“ ще се превърне в ревящо Нещо, което само би могло да се справи с цяла армия морони.

— Време е — каза Кайл.

Посочи към големия монитор на контролния пулт. На екрана се виждаха вечните ледове на Северния полюс, преминаващи с бясна скорост под тях. Малката редица числа отдолу показва на Хартман, че разстоянието до Северния полюс, тоест до Черната крепост на мороните, е по-малко от сто километра.

Хартман прекара нервно език по устните си. Сянката на техния кораб, преминаваща по глетчери, пукнатини и сняг, следваше безкрайна редица подобни обли сенки. Хартман се опита да прецени броя им, но скоро се отказа. Всяка от тези на пръв поглед безобидни сенки означаваше брънка в буквално безкрайната верига от летящи чинии, приближаваща се към трансмитерната станция на Северния полюс. Техните три кораба се бяха присъединили към формацията някъде над Атлантика. Екипажите на безкрайната редица летящи чинии, с изключение на два, се състояха от морони, които щяха да открият огън по трите им кораба в мига, щом осъзнаеха кой се намира на борда.

— Не се безпокойте — обади се Кайл. Той, изглежда, се досети за мислите на Хартман. — Нищо не забелязаха. Докато корабът ни кацне, сте в безопасност.

Хартман го изгледа със съмнение. Доверяваше се на Кайл, но думите му звучаха като лоша шега. Корабът постепенно забави ход. Въпреки това имаше още максимум пет, в най-добрия случай десет минути, докато стигнеха до Черната крепост.

Кайл го изгледа за момент със сериозен и пронизващ поглед, после се извърна без повече думи, приближи се към тясната пейка в задната част на танка и седна. Погледна подканящо към Хартман.

— Това е лудост, Кайл — промърмори Хартман, поклащайки глава.

— Моля те, Хартман! — Кайл погледна часовника си.

Вече не успяваше да прикрива нервността си. Хартман обаче бе убеден, че причината за безпокойството му е друга, а не тази, за която

си мислеше.

— Нали вече обсъдихме всичко. Можем да заблудим компютрите им. Но тях самите не. Те ще забележат, ако се приближа на двадесет-тридесет мили от Крепостта. И тогава всичко ще е било напразно. Там вън има буквално хиляди летящи чинии. Те ще унищожат нашия кораб в мига, в който само заподозрат, че един от нас би могъл да се намира на борда му.

— Проклятие! — изрече Хартман, извади пистолета от кобура си и изстреля отблизо три куршума в гърдите на Кайл.

В товарния отсек на космическата совалка се бе възцарила непоносима тишина, когато Черити и останалите се върнаха там. Поговориха още малко, за да дадат на Щарк още известно време да обясни каквото може на хората си. Очевидно обаче резултатът от обясненията бе друг, не какъвто бе очаквала Черити. Братята и сестрите на Френч стояха мълчаливо и ги гледаха с разширени от страх тъмни очи, а Щарк бе пъхнал ръце в джобовете на сивия си гащеризон и се бе втренчил упорито в пода.

— Щарк! — Черити се постара да вложи умолителен тон в гласа си. — Защо не сте сторили това, което ви наредих?

Щарк вдигна глава. В погледа му нямаше упорство, само ужас и дълбоко отчаяние.

— Ние... ние не можем да напуснем това място — заговори той. — Моля да ни разберете! Всичко става прекалено бързо. Това тук... това тук е всичко, което имаме. Не познаваме друг свят. Не бихме могли да живеем в друг свят.

— Всъщност той има право — промърмори Гурк. — Едва ли си заслужава да се местят.

С бърз жест Черити го накара да млъкне. Приблужи се към Щарк, но после спря, забелязвайки погледите на останалите. В тях все още имаше страхопочитание и удивление, но сега личеше съвсем отчетливо и страх. И нещо, което тя в първия миг помисли за яд, докато осъзна, че е просто разочарование. Разочарование и безкрайно дълбоко отчаяние. Тези хора тук бяха очаквали своя Спасител, откакто се бяха родили. А сега се бе появила Черити. Легендите, за които тайно

в себе си бяха убедени, че не са нищо друго, освен легенди, се оказаха истина. Само че Черити бе не Спасителка, а Вестителка на смъртта.

— Моля те, Щарк — повтори тя умолително. — Зная как се чувствате. Но поне трябва да опитаме. Това, което Гурк каза, е вярно. Обаче... обаче винаги има изход. Докато сме все още живи, ще се борим. Трябва да има някаква възможност да спрем това нещо.

— Не е това — каза тихо Щарк. — Не можем да излезем оттук. Няма достатъчно предпазни костюми, за да преминем през Мъртвата зона. Само четири или пет. Останалите ще се задушат.

Черити въздъхна и затвори очи. Бе направо смешно, че всичко можеше да се провали само защото не разполагаха с достатъчно скафандри за дузината мъже и жени.

— Четири или пет — повтори тя. — По-добре е от нищо. Изберете четирима или петима от най-добрите си хора, които да дойдат с нас. Ще отидем да вземем скафандри за останалите.

— Няма толкова много — възрази Щарк. — Паяците...

— Има достатъчно от тези костюми — прекъсна го Черити и посочи с ръка собствения си скафандър. — Ще открием къде са. Френч и няколко от останалите могат да ги донесат тук. Той ще ви покаже как се обличат.

Щарк мълчеше. Въпреки това Черити повтори още веднъж:

— Трябва да се махнете оттук.

— Но къде? — промърмори Щарк, но същевременно направи знак с лявата си ръка.

Трима от по-младите мъже започнаха да се увиват в прозрачното фолио, от което обитателите на Убежището правеха примитивни скафандри.

Докато чакаха тримата да преминат един след друг през импровизирания шлюз, Гурк се приближи и изгледа последователно нея и семейството на Френч с мрачен поглед. После каза тихо, така че само Черити да разбере думите му:

— Знаеш ли, той има право.

Черити замълча. Не изпитваше желание да разговаря с Гурк. Дълбоко в себе си бе наясно, че всичко, което правят, е напълно безсмислено. Все пак именно стремежът да опитват и невъзможното отличава хората от животните.

След кратка пауза Гурк продължи:

— Този Щарк има право, Черити. Те не могат да живеят другаде. Ако ги отведеш на Земята, ще ги убиеш.

И за това има право, помисли си Черити. Тя самата възприемаше в момента ниската гравитация на борда на космическата совалка като приятна, но тези хора тук не бяха усещали никога притегателната сила на една планета. Тя сама бе видяла колко зле понасяше Френч изкуствената гравитация във вътрешността на орбиталния град. Кожата на тези хора никога не бе усещала слънчева светлина. Никога не бяха дишали чист въздух. И никога не бяха влизали в контакт с болестотворни организми. Би могла да продължи още с изброяването, но изводите водеха до едно — Гурк имаше право. Отвеждането на тези хора на Земята означаваше тяхната сигурна смърт.

Премълча всички тези мисли и изчака безмълвно Френч да премине последен през шлюза. Когато бронираният люк отново се отвори, затвори припряно шлема на скафандъра си, промуши се в тясната камера и зачака нетърпеливо отварянето на външната врата.

Френч и тримата му спътници бяха седнали върху пречупен стоманен прът недалеч от шлюза. Едва когато доплува в безвъздушното пространство до тях, Черити забеляза, че тримата мъже бяха облекли не само импровизираните скафандри, но и маскировъчни костюми на мравки, подобни на този на Френч. Видът им я накара да потрепери, тъй като ѝ припомни по неприятен начин къде се намира. През последните часове мислите ѝ кръжаха единствено около адската бомба в центъра на орбиталния град, така че почти бе забравила непосредствената опасност от страна на мороните. Тя обаче бе по-голяма отпреди, защото воините мравки щяха да преследват нея и другарите ѝ още по-ожесточено.

Достигна до стоманения носещ прът, улови се с една ръка здраво за извития метал и посочи с другата шлюза от другата страна на кратера, Френч я погледна изумен и поклати уплашено глава. Черити повтори жеста си по-енергично и понечи да се отблъсне, но с изненадващо бързо движение Френч я задържа за ръката и се наведе напред, за да докосне шлема ѝ.

— Трябва да чакаме — каза той.

— Да чакаме? Какво?

— Паяците. Идват понякога и отварят вратата.

— А понякога не идват? — Черити поклати енергично глава. — За съжаление не разполагаме с толкова много време, Френч.

— Но никой от нас не знае как се отваря — възрази Френч.

Черити вдигна лазерния си излъчвател и се намръщи.

— В най-лошия случай с това, но мисля, че няма да се наложи. Елате!

Без да дава възможност на Френч отново да възрази, тя се отгласна и се плъзна с протегнати ръце към огромната леща пред шлюза. Удари се малко по-силно от очакваното в стената, така че за малко да бъде отхвърлена назад и отнесена. В последния момент успя да се залови за нещо. Опита се да въведе ред в мислите си и се концентрира върху непознатата конструкция. Веднага откри механизма за отваряне. Бе създаден за живи същества, чиито крайници изглеждаха съвсем различно от човешките и бе изпъстрен с неразбираеми символи и знаци. Но принципът на функциониране бе толкова прост, че на Черити ѝ бе необходима по-малко от минута, за да го разгадае. Още около минута измина, преди в средата на лещата да се образува голям колкото юмрук отвор. Той се завъртя и започна да нараства спираловидно, докато стана достатъчно голям, за да могат да преминат.

Черити свали отново оръжието от рамото си, пъкна се в шлюза и усети как изкуствената гравитация отново обхвана тялото ѝ и започна бавно да го тегли към пода. Почака, докато и останалите преминат през шлюза, но спря Френч, преди той да продължи нататък. С пестеливи отмерени жестове му обясни как функционира механизмът за отваряне и за всеки случай го накара да пробва.

— Може да се наложи да се върнете сам — обясни тя.

Френч изглеждаше изплашен, но се въздържа от всякакъв коментар, само кимна. Черити затвори напълно шлюза, пусна кислород в помещението и се насочи към вътрешната врата.

Френч я спря. С уверено движение отвори шлема на непривичния за него костюм и прикани другарите си да сторят същото. После насочи внезапно и без предупреждение харпуна си към Черити. Тримата му другари също вдигнаха рязко самоделните си оръжия и ги насочиха към Скудър, Гурк и Стоун.

Скудър се извъртя, смъквайки лазерното си оръжие от рамото. Същевременно се опита да изрита силно мъжа пред себе си, но не успя

и в последния момент се задържа, за да не падне.

— Какво означава това? — попита Черити повече изумена, отколкото наистина изплашена.

— Вие сте наши пленници — каза Френч. С лека усмивка продължи: — Не се безпокойте. Само ще се преструваме. Ако обаче срещнем паяци, е по-добре да си помислят, че сме ви заловили.

Черити въздъхна с облекчение, но изражението на Скудър стана още по-мрачно.

— Да не си посмял още веднъж да насочиш оръжие срещу мен, нищожество! — заплашително изхриптя Скудър, пронизвайки с поглед мъжа в мравешки костюм.

— Престани, Скудър — опита се да го успокои Черити. — Те имат право.

Скудър промърмори нещо в отговор, което Черити предпочете да не се опитва да чуе. Все пак вдигна послушно ръце зад тила си и застана до нея, Гурк и Стоун. Мнимите мравки ги обкръжиха в полукръг с вдигнати оръжия.

Френч натисна някакъв бутон и отвори вътрешната врата. Блъсна ги миризмата на изгоряло. В коридора припламваха мъждиви червеникави отблясъци. Някъде в далечината се чуваха неясни шумове от битка. Подът леко вибрираше. Очевидно мороните все още бяха заети с това да се избиват помежду си.

— Накъде? — извърна се Френч към Черити.

Тя помисли за момент, после посочи с движение на главата към кислородната бутилка на гърба на Френч.

— Къде намирате обикновено тези неща?

Френч посочи към коридора напред.

— Не е далеч. Но на повечето места, където има въздух, той е изчерпан. Тъкмо затова ми се наложи да навляза толкова навътре в света на паяците.

— Няма значение — отвърна Черити. — Трябват ни само скафандрите.

— Без кислород? — попита Гурк и вдигна въпросително вежди.

— Трябва само да докараме някак хората дотук — обясни Черити. — За няколкото минути ще е достатъчен запасът от въздух в скафандъра. Освен това в най-лошия случай можем да разменяме бутилките.

С навлизането навътре в орбиталния град вибрирането на пода стана по-силно. Няколко пъти на Черити ѝ се стори, че вижда пред себе си сенки и движение, но те не бяха достатъчно ясни, за да ги идентифицира. Достигнаха необезпокоявани до склада, за който бе говорил Френч.

Това бе старо помещение, както бе предполагала Черити. Големите рафтове за бутилки кислород бяха празни, но в един шкаф висяха почти две дузини напълно изрядни скафандри. Докато един от другарите на Френч пазеше на вратата, Черити и Скудър извадиха скафандрите от шкафа и ги поставиха припряно в един от прозрачните транспортни балони, използвани досега от обитателите на Убежището като скафандри. Макар костюмите да бяха направени от тънко изкуствено фолио, се получи доста обемист пакет. Костваше им доста усилия да го прекарат през вратата и да го бутат по коридора.

Почти бяха достигнали изходния шлюз, когато все пак се натъкнаха на мравки. Стената отдысно до Скудър, който бе поел водачеството, внезапно се нажежи до ослепително червено и преди някой да успее да реагира, през пробитата в тънката алуминиева ламарина дупка в коридора се изсипаха дузина насекоми е по четири ръце. Скудър вдигна оръжието си.

— Скудър! Не!

Движението на Скудър бе толкова бързо, че той не успя да реагира на вика на Черити и да спре. Пръстът му натисна спусъка на лазерното оръжие и първата от нахлулите мравки пламна като сухо дърво и се превърна в пепел. Двама-трима от останалите морони се отдръпнаха рязко, за да избегнат пламъците. От огромната дупка в стената обаче продължаваха да нахлуват непрекъснато нови и нови воини мравки — неспирен поток от блестящи черни тела. Те бързо заобиколиха хората с насочени към тях оръжия. Три дузини малки опасни лазерни пистолета се вдигнаха към Скудър.

Никой обаче не стреля.

Скудър застина за миг. Оръжието му се насочи към друга мравка. Но и той не натисна спусъка. В продължение на няколко секунди остана да стои неподвижен и объркан, после извърна глава и изгледа Черити, сякаш едва сега осъзна, че именно тя бе извикала.

Той не бе единственият, втрещил се изумено в нея. Френч и неговите приятели също бяха вдигнали харпуните си, но също като

Черити не стреляха. Би било истинско самоубийство.

Черити махна успокоително с дясната си ръка и отдръпна лявата, която, също като Скудър, бе насочила към оръжието си. После направи колебливо крачка напред.

Мороните я наблюдаваха с безизразните си фасетни очи. Две-три лазерни оръжия се вдигнаха, проследявайки с прецизността на машини всяка от стъпките ѝ. После фронтът на воините мравки внезапно се раздели на две.

Скудър изпусна шумно въздух, издавайки съскащ звук. От Френч също се разнесе кратък тих вик на изненада.

Една от тъмните фигури не бе на морон.

Това бе Лестър.

Черити дори не бе твърде изненадана. В първия миг бе само изумена как бе успяла изобщо да различи, че сред мороните има човек.

Мъжът, който горя... Едва сега осъзна какво бе имал в действителност предвид Френч.

Лестър бе горял. Той бе изгорял. Той бе живо същество от плът и кръв, а никое живо същество не би могло да оживее след подобни рани.

Въпреки това Лестър стоеше спокойно срещу нея и я наблюдаваше.

Дрехите и кожата му бяха обгорели до неузнаваемост. Тялото му бе покрито с дузина рани, всяка от които би трябвало да бъде смъртоносна. Поне един от лазерните лъчи го бе уцелил в лицето, защото устата и брадичката му представляваха еднородна, покрита с рани маса, при вида на която нещо у Черити се сви.

Тя спря на две крачки от джеърда. Понечи да каже нещо, но не успя. Явно не успяваше да контролира толкова добре лицето си, колкото си мислеше, защото внезапно Лестър се обади:

— Зная какъв е видът ми, капитан Леърд. Съжалявам, че се налага да ви плаша с физиономията си. Бих предпочел да ви го спестя, но времето е твърде малко.

Черити продължаваше да го гледа втренчено. При вида на унищоженото му лице гърлото ѝ се стегна. Ужасът ѝ бе толкова голям, че ѝ бе трудно да мисли за друго. Но как бе възможно да е жив?

— Лестър? — попита несигурно тя. — Вие...

— Моля ви, капитан Леърд — прекъсна я Лестър.

Вдигна ръка, за да я накара да замълчи, и се приближи към нея. Движенията му бяха неумели. Очевидно му бе трудно дори да върви.

— Вие и вашите приятели трябва да напуснете тази станция — каза той. — Веднага. Няма никакво време за обяснения.

Черити чу Скудър да приближава до нея. Той отново пое със свистене въздух, забелязвайки лицето на Лестър. Черити се молеше Скудър да не направи някоя грешка.

— Кой сте вие? — попита тя тихо.

Унищоженото лице на Лестър се разтегна, сякаш той се опитваше да се усмихне.

— Но вие отдавна знаете, капитан Леърд — каза той. — Вие мислехте, че аз съм Кайл, нали?

Черити едва-едва кимна.

— В известен смисъл това е вярно — продължи Лестър. Той простена. Раната, която представляваше лицето му, се изкриви за миг от болка. — Да, аз съм Кайл, Черити. Така, както той е Лестър. За съжаление в определено отношение не съм толкова добър, колкото е той.

Опита отново да се усмихне, но пак се получи само ужасяваща гримаса.

— Кой, за Бога, сте вие? — попита Скудър.

Говореше съвсем тихо, но гласът му трепереше от напрежение. Черити видя, че ръцете му още стискат оръжието.

— Моля ви, мистър Скудър — каза Лестър. — Нямаме време. Ще ви бъде обяснено всичко, но сега трябва да се качим на борда.

Махна с ръка, която не представляваше нищо друго, освен овъглен парче месо, към шлюза.

— Отвън ви чака кораб.

— А Френч и неговите хора? — попита Скудър.

— Летящата чиния е достатъчно голяма за всички — отвърна Лестър.

Гласът му бе все още тих, но Черити усети ясно нетърпение и нервност. Той пристъпи мъчително напред и посочи към мравката точно до себе си.

— Това е Киас. Той ще ви съпроводи. Той говори вашия език, макар и не толкова добре. Ще отговори на всичките ви въпроси.

— Той? — попита Черити. — А вие, Лестър? Няма ли да дойдете с нас?

— Бих искал да мога — отвърна Лестър. — Но съм необходим тук. Не биваше изобщо да идвам, но обещах на някого да се погрижа за вашата безопасност. А сега вървете. Битката още не е приключила. Дори не съм сигурен, че я печелим.

— А бомбата? — попита Черити. — Ще я обезвредите ли?

— Това е невъзможно — отвърна Лестър. Той посочи към Гурк. — Попитайте джуджето. Той ще потвърди. Бомбата ще експлодира. След по-малко от половин час.

С безшумна въздишка Черити затвори очи. Думите на Лестър не би следвало да предизвикат у нея разочарование, но тя изпита такова отчаяние, че усети почти физическа болка. Противно на всяка логика при вида на Лестър се бе уловила отчаяно за надеждата, че все пак всичко ще приключи с добър край.

— Тогава няма особен смисъл да се качваме на кораба — промълви тихо тя. — Вие знаете за какво оръжие става дума, нали?

— По-добре от вас — отвърна Лестър. Опита още веднъж и сега действително успя да докара нещо като усмивка върху физиономията си. — Вие сте в безопасност, капитан Леърд. Нито на вас, нито на вашите приятели ще се случи нещо, ако тръгнете с Киас и напуснете тази станция, докато все още има време за това.

Някъде в глъбините на орбиталния град нещо експлодира, сякаш за да подчертае сериозността на думите на Лестър. По стените и пода премина вълна от вибрации.

— Вървете — повтори Лестър. — Моля ви.

10.

— Започва се!

Въпреки огромните си размери летящата чиния бе кацнала леко като падащ лист, след като премина през огромния шлюз на Черната крепост. Все пак Хартман бе усетил едва доловимото разтърсване.

Прекара нервно език по устните си и затвори за момент очи, за да се концентрира. После погледът му се плъзни по невероятната бъркотия от инструменти пред него. За последен път се бе качвал в подобна машина доста отдавна. А и никога не бе управлявал наистина, просто бе преминал задължителните часове в симулатора. Не бе той човекът, който трябваше да управлява танкове „Леопард“. Но от шепата мъже, които бяха останали от мощната някога армия, вероятно бе с най-голям опит, колкото и недостатъчен да му се струваше.

Прогони тези мисли и усети, че леко се ядоса на себе си. В крайна сметка достатъчно често бе втълпявал на хората си да мислят само за задачата, която трябва да изпълнят, а не какво би могло да се провали.

Хвърли бърз поглед към екрана и се убеди, че триъгълната врата на товарното помещение още не е отворена. Натисна бързо два разположени един до друг бутона на пулта пред себе си.

— Кукувиче яйце едно до две и три — произнесе той. — Всичко наред ли е?

Командирите на двата други танка, застинали в очакване в товарните помещения на двете летящи чинии отзад, потвърдиха, че всичко е наред. С лека усмивка Хартман изключи уредбата. Използваха УКВ честота, която мороните очевидно не подслушваха. Въпреки това в продължение на секунда Хартман се забавлява с мисълта колко ли щяха да си блъскат главите мороните да разберат значението на паролата, ако все пак успееш да ги прихванат.

Креслото до него изскърца, щом Нет се тръшна на мястото на помощник-командира. Хартман не отмести поглед от мониторите, но усети, че Нет го наблюдава. И в този миг стори нещо, което изненада и

него самия: За кратко отдръпна дясната си ръка от контролното табло на танка, хвана тънките пръсти на Нет и ги стисна леко. Усети изненадата ѝ, но после тя отвърна по същия начин.

През товарното помещение и танка премина нова лека вибрация и илюзията за сигурност се разпръсна така бързо, както се бе появила.

Хартман хвърли поглед към страничните монитори и се убеди, че хората му бяха заели позиция. Същевременно с бързо движение активира всички системи оръжия на „Леопард“-а с изключение на мощния рубинен лазер, чието дуло се подаваше от бронираната кула над главите им. Хартман изпитваше почти физическа болка от факта, че трябва да се откаже тъкмо от него. Той бе най-мощното оръжие на „Леопард“-а и може би единственото, с което биха имали поне минимален шанс да се противопоставят на силата, очакваща ги в крепостта.

Три тънки линии от жълта светлина, образуващи отворен надолу правоъгълник, се появиха в отсрещната стена на товарното помещение и известиха на Хартман, че товарният люк на кораба започва да се отваря. Нервността му нарасна, без обаче да оказва влияние върху съзнателните му мисли и действия.

Линиите се разшириха и оформиха широк процеп. Товарната рампа започна да пада навън изнервящо бавно. Хартман видя първо малко парче от огромно стоманено небе — таванът на халето, който очевидно се издигаше някъде твърде високо над главите им. Второто, което забеляза, бе част от отсрещната стена, а след това — черна блестяща гмеж. Едва като се вгледа по-внимателно, установи, че тя представлява невероятно струпване на огромно количество морони. За първи път осъзна колко подходящо е наименованието на извънземните, което хората бяха избрали съвсем инстинктивно. Кораб-майка или не — той се намираше във вътрешността на огромен мравуняк. Навред в огромното хале се движеха и бързаха насам-натам морони, бутеха се напред в дълги редици в колони по трима, пренасяха огромни товари тук и там или се струпваха със стотици около кацналите в халето летящи чинии, за да ги разтоварват. Сигурно са милиони на брой, помисли си ужасен Хартман. Велики Боже! А той разполагаше със седемдесет човека и три танка, за да спре огромната армия!

— Това... това е лудост! — прошепна ужасена Нет, щом погледът ѝ попадна върху екрана.

Хартман замълча. Добре я разбираше. Кайл им бе обяснил какво ги очаква, но въпреки това гледката ги парализира за секунди. Измамното чувство за сигурност и безопасност, което ги бе обзело, откакто се намираха в танка, изчезна за миг. Там отвън имаше достатъчно воини-мравки, за да разкъсат с голи ръце трите танка.

— Лудост — прошепна отново Нет. — Мравките просто ще ни прегаят.

Погледът на Хартман се плъзна по залата. След секунда откри онова, което търсеше. На сто — сто и петдесет метра от мястото, където бяха кацнали, се издигаше огромен блок от черен като нощта материал. Над него висеше безтегловно във въздуха проблясващ пръстен от метал, в чиято вътрешност действителността преставаше да съществува. Това бе трансмитерът. Непрекъснат поток от морони се движеше нагоре по наклонените рампи, опасващи блока, и изчезваше в нищото на дематериализиращото поле. Над главите на гигантската маса от мравки висеше непрекъснатата редица от летящи чинии, които също изчезваха в нищото. Те се движеха бавно, тъй като диаметърът им отговаряше приблизително на полето на рамката на трансмитера.

Рампата продължи да се спуска, застана за миг хоризонтално като излизащ от кораба стоманен език, после с тъп грохот докосна земята. Почти в същия миг по нея се покачиха първите мравки, за да започнат разтоварването.

Мороните спряха изненадани, забелязвайки танка, изпълващ почти изцяло товарното помещение на летящата чиния. Поведението им не изразяваше страх, а върховно изумление. Не им остана обаче достатъчно време, за да осъзнаят какво виждат пред очите си, защото хората на Хартман веднага откриха огън.

Товарната рампа пламна в ослепителна жарава, а мороните се свлякоха от светкавиците на шоковите оръжия.

Хартман бутна рязко лоста за ускорение на танка напред. С ревящи турбини „Леопард“-ът изскочи от товарното помещение и премина през фронта на изумените мравки.

Нет започна да стреля. Вълна от отровназелена светлина изригна от носа и двете страни на танка, премина през мравките и отвори проход в техния фронт. Същевременно мъжете от шлюза покриваха с огън местата, които танкът не бе в състояние да обстрелва директно. Върху един от многобройните си монитори Хартман успя да види как

и от останалите два кораба с мощен рев се измъкнаха две ревящи стоманени чудовища и започнаха да сипят зелен огън върху мороните.

Прекалено лесно е, помисли си Хартман. Твърде лесно. Не е на добре.

С рязко движение обърна внезапно танка на място и ослепителните снопове от шоковото оръжие се завъртяха като коса, обезвреждайки нови и нови морони. Нет държеше палеца на лявата си ръка върху спусъка на оръжието. С другата даваше къси, целенасочени изстрели към отделни морони, които се опитваха да избягат.

Хартман хвърли припрян поглед към контролните табла. Същевременно хвърли танка с дръзка маневра настрана, за да избегне голям куп неподвижни мравки. Въпреки това не можа да предотврати размазването на някои от телата под въртящите се вериги на машината. Кайл им бе повторил многократно да убиват колкото е възможно по-малко мравки. Ако обаче всичко продължаваше по същия начин, след няколко секунди просто щяха да спрат, блокирани от множеството изпаднали в безсъзнание морони.

Естествено нещата не продължиха по същия начин.

Хартман и командирите на останалите два танка действаха според инструкциите на Кайл, но самите морони проявяваха твърде малко загриженост за собствените си събрата. Хартман бе успял да достигне с танка на разстояние седемдесет метра от трансмитера, когато нещо във врящото движение пред него се промени. В първия момент не успя да различи какво точно, но миг след това яркочерен сноп светлина проряза следа през гмежта от бягащи мравки и експлодира от едната страна на „Леопард“-а. Хартман и Нет изкрещяха едновременно. Поток от непоносимо интензивна светлина заля екраните в танка, преди компютрите да успеят да реагират и да включат филтрите. Някъде долу изрева генератор, докато електромагнитният щит на танка се опитваше да абсорбира огромното количество енергия. Успя, но за секунди стана толкова горещо, че Хартман се сви от болка.

Втори лазерен лъч изсъска, изпепели дузини морони и облиза металната повърхност на танка. Пред Хартман започнаха да премигват десетки сигнални лампички, чу се вой на сирена.

— Та те избиват своите собствени хора! — изкрещя Нет. — Велики Боже, Хартман! Погледнете!

За момент Хартман не виждаше нищо. Пред очите му танцуваха цветни петна. Различаваше само размити очертания — и гигантския лазерен лъч, който в този момент проблесна за трети път и улучи „Леопард“-а със смъртоносна прецизност, прогаряйки горяща следа през бягащата армия от мравки.

Хартман отвори прозрачния капак от изкуствен материал на лазера в кулата и активира компютъра за прицелване. Електронният мозък на танка направи оценка на опасността, идентифицира противника и стреля. Тъмночервен лъч светлина прелетя през гигантското хале, улучи лазерното оръдие и го превърна в пламтяща топка. Хартман въздъхна с облекчение. По екраните се виждаха вилнеещи пламъци, външните микрофони отдавна се бяха изключили, за да предпазят екипажа на танка от адския шум отвън.

— Малко оставаше! — обади се Нет.

Тя посочи към един от мониторите, показващ състоянието на танка. Хартман хвърли бърз поглед към него, но се отказа да анализира по-подробно данните. Не биваше да получават повече удари като тези.

Хартман остави ръката си още няколко секунди върху контролните уреди на рубиновия лазер, твърдо решен да използва още веднъж оръжието, ако се наложи, без да се съобразява с разпорежданията на Кайл.

Но господарите на Черната крепост явно бяха разбрали предупреждението. Хартман не се съмняваше, че оръжието, което бе обезвредил, далеч не е единственото на борда на кораба-майка. Очевидно господарите на този кораб бяха достатъчно параноични (или опитни) да не вярват на собствените си роби. Мороните явно бяха разбрали, че няма да им се даде без бой.

От друга страна, очевидно и те нямаха намерение да напуснат без бой кораба си...

Мравките, които бяха в непосредствена близост до трите летящи чинии, междувременно се бяха оттеглили. Хартман с тревога наблюдаваше, че явно бяха преодолели напълно изненадата си, защото далеч не всички морони бягаха. В средата на отдръпващата се армия от мравки започна да се надига обратна вълна от съпротива.

Хартман включи предавателя:

— Фаза две — каза той. — Начало!

Трите танка промениха курса си и се насочиха директно към огромния блок на трансмитера. Същевременно мъжете изскочиха от летящите чинии навън, хвърляйки димни и заслепяващи гранати. Зад тях, в бъркотията от сив пушек и ослепителна яркост от шлюзовете се измъкнаха дузина тъмни космати тела и се насочиха към мороните.

На Хартман не му остана време да наблюдава борбата, но въпреки това забеляза, че мравките не третират мутиралите плъхове като противници, както и гризачите не обръщат внимание на мороните. Наистина плъховете просто прегазваха мравките, ако се изпречеха на пътя им, но изобщо не се опитваха да ги нападат директно. Мороните от своя страна не стреляха по плъховете, а се концентрираха напълно върху трите танка и мъжете, изскочили от летящите чинии. След секунди мутиралите гризачи бяха изчезнали сред армията от мравки. Истинската им цел бе друга.

Хартман отново изруга, спря танка и го върна малко назад. Мороните бяха започнали да стрелят. Малките им пистолети едва ли можеха да причинят някаква вреда на стоманения колос, но „Леопард“-ът бе улучен едновременно от стотици лазерни лъчи. На Хартман му бе добре известно, че дори този танк няма да издържи на подобно постоянно натоварване.

Кайл бе казал, че трябва да издържат три, най-много пет минути. Къде, за Бога, бе тайнственото подкрепление, което им бе обещал?

Хартман погледна бегло часовника си и установи, че от началото на атаката са изминали едва две минути. Започна да се съмнява, че ще успеят да издържат цели пет минути. Погледът му потърси пръстена на трансмитера, докато ръцете му сами пробягваха по контролните пултове на танка, обсипвайки мороните последователно с шокови залпове и заслепяващи гранати. Външните говорители на „Леопард“-а издаваха пронизителен вой, който бе истинско мъчение за чувствителните уши на мороните и ги объркваше допълнително.

Потоъкът от мравки, изливащ се в полето на трансмитера, бе пресекнал. Все повече и повече воители оставяха товара си и се извърщаха назад, за да атакуват внезапно появилите се нападатели. Редицата от летящи чинии обаче продължаваше да изчезва с равномерно темпо в черното нищо. Приличаха на проблясващи перлени копчета, които се пъхат в тъмен илик.

В този миг, сякаш мороните бяха очаквали само неговия поглед, за да демонстрират пред него собствената му безпомощност, първият кораб се измести встрани, застина за миг и пое курс право към трите танка!

След секунди към него се присъединиха още летящи чинии. Последва внезапен ослепителен блясък. В следващия миг единият от трите танка се превърна в експлодиращ вулкан от огън и топяща се стомана.

Хартман вече не разсъждаваше, а действаше.

С едно-единствено светкавично движение откопча предпазния си колан, скочи, удари с юмрук върху контролното табло на автопилота и с другата си ръка издърпа Нет.

— Веднага навън — изрева той.

Над главите им рубиненият лазер изрева. Тъмночервеният лъч разкъса една от атакуващите летящи чинии и прогори дупка с големината на юмрук в тавана на халето, издигащ се стотина метра над тях. Оръдието на втория танк също изстреля смъртоносна светкавица. По пода се посипаха огън и нажежени до бяло парчета. В същия миг и вторият танк бе улучен и експлодира. Секунда след като Хартман и Нет се бяха измъкнали със скок от вратата на „Леопард“-а, куполът бе улучен и танкът се превърна в нажежена до бяло развалина от топяща се стомана и пламъци. Ударната и топлинната вълна изхвърлиха Хартман и Нет надалеч, изкарвайки въздуха от дробовете им.

За един кратък ужасяващ миг Хартман усети, че губи съзнание. Горещината бе непоносима. Лицето и ръцете му сякаш горяха. Не можеше да диша. Стенейки, опипа пода около себе си. В първия миг не усети нещо друго, освен горещ метал, но после докосна ръката на Нет.

Тя реагира на докосването му е изпълнен с болка стон, но тъкмо този звук окончателно проясни съзнанието на Хартман. Със сила, каквато не подозираше у себе си, се надигна на колене и ръце, хвана ръцете на Нет и я задърпа обратно към горящите развалини на „Леопард“-а. Поне за момент те можеха да им осигурят защита от яростните лазерни залпове на мороните. Очите му сълзяха. Като през кървава мъгла видя как мороните се втурнаха към тях, стреляйки непрекъснато. Огънят им не бе точен и телесните щитове абсорбираха повечето от изстрелите. Въпреки това един след друг хората му падаха поразени. Надмощието на мравките бе прекалено голямо.

— Това... е лудост — простена Нет. — Тези гадове... избиват се помежду си...

Лазерен лъч улучи близо до тях развалините на танка. Обсипаха ги нажежени до бяло капки разтопен метал. Хартман изкрещя от болка, но нямаше вече сила дори да вдигне ръце, за да се предпази. Всичко около него се разми, стана недействително, усети странна лекота... Осъзна, че умира, че и е станал жертва на тази безсмислена битка, в която бе повел напълно съзнателно най-добрите си хора.

С последните сили, които му бяха останали, протегна ръка, опитвайки се да докосне Нет. Искаше да почувства допира ѝ в последния миг от своя живот.

Над него внезапно изникна огромна уродлива сянка. Яки като стомана нокти сграбчиха ръката му, отхвърлиха я настрана и се насочиха към гърлото му. Хартман се съпротивляваше отчаяно, удряйки с юмруци безчувственото лице на насекомото пред себе си. Ноктите на морона разкъсаха ръката му и Хартман се отпусна с вик на болка. Две от ужасните ръце на мравката държаха ръцете генерала, а другите две се приближиха отново към гърлото му. Този път Хартман нямаше сили да се съпротивлява.

Внезапно откъм вратата на горящия танк се появи сянка. Моронът подскочи изненадан, влачейки Хартман със себе си като кукла. Някакво тежко тяло се хвърли с мощен скок към мравката, повличайки я на пода.

Хартман падна. Съзнанието му отново бе на път да се замъгли. Единствено невероятната гледка, разкрила се пред неговите очи, му даде енергия да прогони още веднъж припадъка.

Това бе Кайл.

Костюмът му бе овъглен до неузнаваемост. Лицето, ръцете и гърбът му представляваха една-единствена рана от изгоряло. Дори мъж с неговите способности не би могъл да живее при тези обстоятелства! Той обаче не само се движеше, но имаше и сили да се пребори с огромния морон!

Мравката се изправи, опита се да отърси от себе си далеч по-дребния противник и раздра с ужасяващите си нокти незащитеното лице на Кайл.

В следващия миг воинът замръзна.

Повтори се същата невероятна гледка, която Хартман вече бе наблюдавал на мониторите в бункера. Сега обаче всичко ставаше в непосредствена близост.

Движенията на морона се забавиха. Хартман буквално можеше да види как от слабото тяло на насекомото изчезнаха всички сили и нещо във фасетните му очи угасна.

Това продължи само секунда. После в очите на воина се появи нов израз.

Кайл пусна мравката, изправи се на ръце и колене и за момент застина. Дишането му бе ускорено. Цялото му тяло трепереше, а по лицето му пробягнаха спазми от болка.

Същевременно той обаче регенерираше. С широко разтворени невярващи очи Хартман наблюдаваше как ужасяващите рани на мегабоеца заздравяват, започват да се затварят. Над изгорените места се появи нова здрава кожа...

Това бе повече, отколкото можеше да понесе. Черити му бе разказала за невероятните способности на мегабоеца, но едно бе да слушаш за нещо, а друго — да го видиш. За момента изпита страх. Кайл се изправи, хвърли бърз поглед към приближаващите морони и се приближи към него и Нет. В първия миг Хартман се отдръпна от него. За момент се ужаси повече от Кайл, отколкото от всички морони заедно.

— Добре ли сте? — попита Кайл.

Хартман трепереше. Не би могъл да отговори, дори да искаше. Втренчил се бе недоумяващо в Кайл. Знаеше какво видя току-що, но нещо в него се противеше да го осъзнае.

— Съжалявам — промърмори Кайл. — Аз...

Олюля се, за момент се пребори с нов пристъп на слабост, после започна отново:

— Беше по-трудно, отколкото си представях. Можете ли да вървите?

Хартман все още не отговаряше. Дори облеклото на Кайл започна да регенерира, сякаш бе нещо живо, черпещо невероятните сили на мегабоеца. По лицето на Кайл вече не се виждаше и следа от ужасяващите изгаряния, съществували допреди миг.

Внезапно моронът, с който се бе борил Кайл, се раздвижи. Хартман нададе предупредителен вик, но Кайл дори не извърна глава,

за да го погледне. Вместо това протегна ръка и помогна на Хартман и Нет да се оправят.

Насекомото също се бе изправило. Несигурно и с протегнати ръце, сякаш за да запази равновесие, то се огледа за момент объркано наоколо и се отдалечи, сякаш всичко тук вече не го засягаше.

Хартман наблюдаваше недоумяващо как се приближи към друг воин мравка, протегна ръце и го докосна по рамото. Воинът също замръзна внезапно.

— Ще се оправите ли сами? — попита Кайл. Гласът му прозвуча нервно. — Ако издържите още един момент, ще сме постигнали целта си.

Хартман вече не чуваше думите му. Дори не забеляза, че около тях сега гъмжи от мравки, които стрелят ядовито и на пръв поглед безцелно по всичко, което се движи. Втрещил се бе в морона, който продължаваше напред, докосвайки друга мравка. И тя застина като първата. Внезапно и този воин се извърна, хвърли оръжието си и протегна ръце към прииждащите морони. После преобразените мравки станаха четири, осем, шестнадесет...

Хартман наблюдаваше недоумяващ невероятната гледка пред тях, после отново се втрещи в Кайл.

Мегабоецът се засмя, но безпокойството в очите му остана.

— Имате право, Хартман — каза той. — Това, което си мислите, е вярно. Не могат да ни спрат. Но все още не сме победили. Елате.

11.

Двадесет от скъпоценните им тридесет минути изминаха, докато успеят да качат семейството на Щарк на борда на летящата чиния, очакваща ги пред шлюза. Вероятно нямаше изобщо да успеят, ако Скудър накрая не бе поел командването и не бе заповядал на хората на Френч да изпълнят бързо това, което се иска от тях. Черити се радваше, че простите скафандри, които бяха открили, нямаша радиовръзка или други устройства за комуникация. Поне Френч обаче знаеше кому принадлежи този огромен сребрист космически кораб и кой ги очаква вътре. Бе видяла ясно ужаса, изписан по лицето му, когато излязоха от шлюза и се изправиха пред летящата чиния.

Не че тя самата не изпитваше страх. Наложил се да призове цялото си самообладание, за да излъже по достоверен начин обитателите на космическата совалка, че корабът е дошъл само за да може тя да изпълни обещанието си и да ги отведе оттук. Щеше да се наложи да плаща скъпо за тази лъжа. Хората на Щарк не бяха глупаци. Възможно бе никога досега да не са виждали кораб на мороните, но познаваха по-добре от нея и Скудър конструкциите на извънземните.

Според часовника ѝ оставаха още девет минути. Шлюзовите врати на кораба се затвориха зад последния член на семейството на Щарк. В малкото помещение бе твърде тясно и потискащо. Бяха повече от двадесет човека, като имаше и няколко деца. Те се притискаха към своите майки и бащи, търсейки закрила. Мислите на Черити препускаха бясно. Девет минути — времето бе твърде малко, за да подготви тези хора за шока, който ги очакваше. Те щяха да разберат, че моронът Киас се е качил първи на борда на летящата чиния. След няколко мига, когато вратата зад гърба им се отвореше, щяха да го видят. Черити дори не смееше да си представи какво би последвало. Тези хора бяха живели в свят, чието съществуване бе обусловено от страха пред един-единствен свръхсилен враг. А сега тя трябваше с няколко изречения да им обясни, че моронът горе в централата на кораба не само не е враг, а и съюзник.

Смешно!

— Трябва нещо да направим — каза Скудър до нея.

Говореше много тихо. Черити извърна бързо глава и забеляза, че се старае дори да не движи устните си, докато изрича думите. Очевидно усещаше напрежението, обзело както обитателите на космическата совалка, така и самите тях.

Тя кимна леко, после посочи предпазливо вратата зад гърба им и прошепна:

— Опитай се някак да ме прикриеш. Не бива да го виждат.

Скудър я изгледа объркано и очевидно не разбра и дума, но Черити не си губи времето с обяснения, а се обърна към Щарк и каза с ясен, престорено спокоен глас:

— Мисля, че най-лошото отмина — сама се учуди колко гладко излизат лъжите от устата ѝ. — Моите приятели и аз трябва да уредим още нещо дребно там вътре. Аз... зная колко ви е неудобно тук, но бихте ли могли да изчакате още няколко минути?

Щарк я изгледа. Лицето му бе неподвижно, но погледът му й подсказа, че знае за каква дреболия става дума. После кимна. Черити видя какви усилия му бяха необходими, за да извърши това движение.

— Добре — каза тя. — Няма да продължи дълго. Пет или шест минути.

Бързо, преди да е казала или сторила нещо погрешно, тя се извърна, натисна бутона за отваряне и се промъкна през вратата, преди още процепът да стане достатъчно голям. Скудър, Стоун и накрая Гурк я последваха по същия начин. Черити въздъхна с облекчение като видя, че моронът е застанал на място, което не се вижда от коридора. Вратата се затвори зад тях с тъп звук.

Моронът ги видя, хвърли кратък поглед към вратата и с бързи ъгловати крачки се приближи отново към контролните уреди. Дълбоко в тялото на кораба заработиха мощни машини. На големия централен екран останките от космическата совалка започнаха да се смаляват.

— Колко време мислиш, че може да продължи този цирк? — попита Скудър, без да я погледне.

— Какво?

Скудър кимна с глава по посока към вратата.

— Рано или късно трябва да ги пуснеш вътре. Ще откачат, ако го видят.

Той посочи към Киас. Моронът вдигна глава от контролните уреди и от своя страна го изгледа. После се концентрира отново върху управлението на кораба. Отдалечаваха се с все по-голяма скорост от орбиталния град. Черити погледна часовника си. Още четири минути. Странно — дори не изпитваше страх. Вече не.

— Ще го видят — отвърна тя. — След пет минути. Ако все още сме живи.

Скудър вдигна въпросително вежди и Черити добави:

— Не мисля, че ще успеем. А ти?

— Той... той каза, че бомбата ще експлодира — промърмори Скудър. — Но нали ни увери, че не сме в опасност?

— Възможно е да има право — отвърна Черити. Стисна здраво устни. — Тези хора ни мислят за божества, Скудър. Вярват, че сме дошли, за да ги отведем в Рая. Има ли логична причина в последните три минути от техния живот да ги разочароваме, че боговете са ги излъгали?

Корабът бавно продължаваше да се отдалечава от орбиталния град. На екрана се появи кривината на изкуствения хоризонт, секунди по-късно космическата станция зае целия монитор — огромен блестящ сребрист пръстен, в чиято среда се въртеше някакво странно нещо. Движенията на огромната „гира“ бяха толкова забавени, че тя почти бе спряла.

— Колко време остава? — попита Скудър.

Черити погледна към часовника си.

— Две минути — Тя пое шумно въздух, после се обърна към морона. — Разбираш ли какво ти говоря?

— Да — отвърна Киас.

Гласът му бе неприятен, с метален звук — компютърният глас на всички морони.

— Можете ли да предотвратите експлозията?

— Не — отвърна Киас. — Бомбата ще експлодира. След няколко секунди. Нашите шансове обаче са добри. Не се притеснявайте. Корабът е бърз.

Черити изгледа изумена огромното създание с шест крайници. Не се притеснявайте? Това... това не бе морон. Тези думи не бяха от речника на една мравка. Това бе...

— Велики Боже! — прошепна внезапно Гурк.

Черити погледна стреснато джуджето, после отново към монитора. Цялото внимание на Гурк бе насочено натам. Корабът се движеше с бясна скорост. Орбиталният град се сви в центъра на изображението. Въпреки това разстоянието бе смешно малко, имайки предвид какво им бе разказал Гурк за бомбата.

— Погледнете! — изломоти джуджето.

Протегнатата му трепереща ръка сочеше към орбиталния град.

Черити се втренчи в изображението, но не откри нищо необичайно. Огромната „гира“ се движеше съвсем бавно, но все още се движеше.

— Какво ти става? — попита тя.

— Не виждате ли? — започна да вие Гурк. — Там! И там! И там!

Ръката му се движеше по екрана, сочейки надясно, наляво, горе и долу към различни части от огромната пръстеновидна конструкция. Черити откри известен брой сложни на вид уреди, които не бе забелязвала досега. Като се имаше предвид разстоянието, на което

корабът им се намираше от орбиталния град, тези уреди трябваше да са огромни.

— Какво е това? — осведоми се тя.

— Тези... тези психопати! — изграчи Гурк. — Сега... сега вече зная какво възнамеряват да сторят! Луди! Цялата мрежа ще бъде унищожена! Те ще взривят половината галактика! Не бива да го правят! Не! Спрете ги!

Внезапно джуджето изкрещя, скочи и се нахвърли без всякакво предупреждение към Киас с такава ярост, че успя да го събори.

— Не! — продължаваше да крещи той. — Не бива да правите това! Спрете ги!

Черити понечи да го отстрани от Киас, но замръзна.

Видя на екрана, че огромната „гира“ е престанала да се движи. В продължение на секунда тя остана напълно неподвижно в пространството, после по гигантската конструкция преминаха мощни вибрации и вълни. Изглеждаше, сякаш преминава през завеса от бързо течаща кристалночиста вода. После...

Двете гигантски кълба от неутроний се разчупиха, свиха се като балони от тънък станиол, станаха съвсем миниатюрни и накрая изчезнаха. За момент на Черити й се стори, че вижда на тяхно място нещо, което всъщност не можеше да се различи ясно: Чернота, която надминаваше всичко, празнота, властваща там, където дори създанието спира.

— О, Господи! — прошепна Скудър. — Експлодира.

Последното, което Черити видя, бе вълна от ослепително и непоносимо бяла светлина, възникнала на мястото, където преди се въртеше огромната „гира“. Тази светлина бе е толкова невероятна интензивност, че сякаш стените на летящата чиния станаха прозрачни. Сякаш целият Космос се бе възпламенил, сякаш сърцето на експлодираща свръхнова се движеше към тях с бясна скорост.

За продължението на борбата срещу нашествениците разказва в осмата книга от поредицата ЧЕРИТИ: Войната на паяците.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.